

– Ieremia 21:1-14 –

Răspunsul Domnului dat lui Zedechia care mai spera în izbăvirea Ierusalimului din mâinile lui Nebucadnețar

Intrăm deja într-o nouă secțiune a cărții Ieremia. Începând cu acest capitol, majoritatea profețiilor sunt așezate într-un context istoric clar, precizându-se pe timpul cărui împărat și în ce moment anume s-a rostit profeția. De asemenea, vom observa că profețiile din cap.21-38 nu sunt deloc așezate în ordine cronologică. Avem amestecate profeții din timpul împăraților Ioachim și Zedechia, care sunt de fapt ultimii împărați ai lui Iuda. Între cei doi împărați domnește Ioachim, dar doar pentru 3 luni și 10 zile. Nu avem profeții rostite în timpul lui Ioachim. Acesta e dus în robie și el este cel menționat în ultimul capitol al cărții Ieremia, cel reabilitat de împăratul babilonian Evil-Merodac.

Profețiile nu sunt deci așezate în ordine cronologică. Dar ele sunt grupate pe anumite teme. De exemplu capitolele 21-23 par a fi unificate de tema LIDERILOR lui Iuda. Avem profeții adresate CASEI lui DAVID (cap.21-22) și apoi în mod generic PĂSTORILOR și PROOROCILOR lui Iuda (cap.23). Păstorii lui Iuda erau casa regală, preoții și proorocii. Păstorii lui Iuda par a fi în centrul acestor trei capitole.

Capitolul 21 este rostit în ultima parte a domniei lui Zedechia, poate chiar în timpul asediului Ierusalimului. Zedechia este pus împărat de Nebucadnețar. El este supus lui Nebucadnețar în prima parte a domniei sale. Dar apoi cade în eterna ispită a alianței cu Egiptul și se răscoală împotriva lui Nebucadnețar în pofida avertismentelor lui Ieremia. El se răscoală în a doua parte a domniei sale. Știm sigur că în anul al 9-lea al domniei sale oștile lui Nebucadnețar împresoară Ierusalimul. Acesta va cădea în mâinile babilonienilor în al 11-lea an al domniei lui Zedechia. V.2 și 3 ne arată că oștile babiloniene erau deja active împotriva Ierusalimului. Deci ne aflăm undeva în anul al 9-lea sau al 10-lea al domniei lui Zedechia.

În acest context Zedechia trimite pe Pașhur (alt Pașhur) și pe Țefania la Ieremia să întrebe pe Domnul. Iată deci că Ieremia era acum recunoscut ca prooroc. Deja multe din profețiile sale se împliniseră. Avea un statut recunoscut măcar că era în continuare respins de popor. Întrebarea lui Zedechia arată nebunia împietririi lui. El practic spera ca Ierusalimul să fie izbăvit ca pe vremea strămoșului lui, Ezechia. Atunci Ierusalimul înconjurat de asirieni a fost izbăvit în mod miraculos. Zedechia se întreba dacă Domnul nu va face din nou una din minunile Lui! Iată deci că Zedechia avea o formă de credință. El credea că Domnul i-ar putea izbăvi din mâinile lui Nebucadnețar. De ce totuși nu primește un răspuns pozitiv ca Ezechia de altădată? Problema lui Zedechia era fățarnicia. El se aștepta să primească ajutor din partea Domnului ca unul care NU se abătuse de la

Domnul. Dar informațiile din cartea Ezechiel ne arată că pe timpul lui Zedechia Ierusalimul era plin de idolatrie, nedreptate, răutate, crime, adulter, perversiuni sexuale, incest etc. Ba însăși răscoala împotriva Babilonului era o neascultare față de Domnul care le ceruse prin Ieremia să fie supuși împăratului Babilonului pentru a trăi. Deci în acest context în loc să te rușinezi și să cazi la pământ ca Iosia de altădată, tu vii să întrebi fără nerușinare pe Domnul dacă nu va interveni cu una din minunile Sale? Mare nerușinare din partea lui Zedechia. Mare rătăcire și împietrire în mintea acestuia. De aceea și răspunsul lui Dumnezeu este foarte ferm.

El are de fapt trei mesaje:

- Unul pentru Zedechia (v.4-7)
- Unul pentru popor (v.8-10)
- Unul pentru casa lui David (v.11-14)

În mesajul pentru Zedechia Domnul îi atrage atenția că El Însuși luptă și va lupta împotriva cetății. De fapt dușmanul lui Zedechia nu este împăratul Babilonului, ci Dumnezeu Însuși. Împăratul Babilonului nu este decât unealta mâniei divine. Finalul este anunțat cu claritate de Domnul: cei mai mulți din cetate vor muri de ciură, foamete și sabie, iar cei care vor scăpa vor cădea în mâinile împăratului Babilonului care-i va nimici. Este și un mesaj particular pentru Zedechia și slujitorii lui. Ei vor cădea la finalul asediului în mâinile împăratului Babilonului care nu-i va cruța, ci-i va trece prin ascuțișul sabiei, ceea ce s-a și întâmplat. Zedechia vedea în împăratul Babilonului vrăjmașul său. Yahwe era văzut în acest conflict fie ca neutru, fie ca Prieten. Zedechia spera că Yahwe va fi un potențial aliat. El se apropie în mod idolatru de Yahwe, ca de un zeu oarecare care poate fi îmbunătățit într-un fel sau altul. El nu înțelege sfințenia lui Yahwe și că cel care trăiește în păcat **NU** se poate apropia de acesta. Yahwe nu era nici neutru, nici aliat în acest conflict. El era chiar în spatele conflictului. El îl orchestrase. El se îngrijise ca Ierusalimul să fie dat în mâinile Babilonienilor. El ridicase pe Nebucadnețar ca prin el să nimicească Ierusalimul. Yahwe era adevăratul vrăjmaș al lui Zedechia. Între Zedechia și Yahwe nu era pace, ci vrăjmășie, stare de război. Problema lui Zedechia era conflictul dintre el și Yahwe și nu cel dintre el și Nebucadnețar. Este una când ai un conflict cu cineva ca încercare din partea Domnului, și alta când conflictul e o pedeapsă din partea Domnului. În contextul încercării, Domnul îți este aliat, gata să te ajute. În contextul pedepsei, Domnul Însuși luptă împotriva ta. În al doilea context preocuparea nu este să-L chemi pe Domnul să te ajute, ci mai întâi să refaci pacea cu Domnul ca El să te poată ajuta.

Mesajul pentru popor. Conflictul nu este doar între conducătorii lui Iuda și Domnul, ci și între Domnul și popor. Poporul s-a lăsat dus în amăgire de căpeteniile lui. Nu este o victimă. Este pe deplin vinovat și responsabil de starea în care a ajuns. Domnul va lupta

împotriva cetății. Își va îndrepta privirile împotriva ei ca să le facă rău și nu bine. Se dă totuși o șansă poporului, sau acelor din popor care vor să nu mai urmeze calea cea rea a căpeteniilor poporului. Există o cale prin care-și pot salva viața, și anume aceea de a se preda împăratului Babilonului. Dacă se predau babilonienilor, au din partea lui Dumnezeu PROMISIUNEA că nu vor fi omorâți. Desigur e o provocare a credinței. Căci Ieremia nu face decât să încurajeze DEZERTAREA. Or aceasta era extrem de riscantă. El putea fi prins și omorât de căpeteniile lui Iuda. Iar dacă izbutea să ajungă în tabăra babilonienilor, putea fi ucis de către aceștia. Totuși aveau de partea lor promisiunea Domnului. El îi provoacă la un act de credință care le putea cruța viața. Observăm verticalitatea de care dă dovadă Ieremia. El nu se lasă impresionat că împăratul îi cere sfatul. El nu vrea să se pună bine cu împăratul, ci-i dă exact mesajul pe care acesta NU voia să îl audă. Apoi are curajul să încurajeze în Numele Domnului fuga în tabăra vrăjmașă. Pe drept cuvânt Ieremia putea fi acuzat de trădare și de a fi de fapt un spion plătit de babilonieni. El fura curajul de a lupta al oștenilor și încuraja dezertarea. Dar Ieremia rostește mesajul fără a-l îndulci. El își asumă această ocară, această acuzație, și pericolul de a fi condamnat la moarte pentru trădare. El se teme mai mult de Domnul decât de mării lui Iuda. El se încrede în Domnul că îl va proteja până la capăt. El știe că nu este nici un trădător, nici un dezertor. El înțelege semnificația spirituală a situației. Mânia Domnului era împotriva lor. Să cedezi a lupta împotriva Domnului nu e un act de lașitate sau trădare. E un act de înțelepciune și smerenie. Deci Domnul lasă o porțiță de scăpare pentru cei din popor în care mai fumegă un strop de încredere în El. Acestora nu le promite nici marea cu sarea, nici o mare izbăvire. Viața lor va fi singura lor pradă de război. Vor merge robi în Babilon, dar vor rămâne în viață.

Mesajul pentru casa lui David. În acest mesaj, Domnul reîntărește ideea că El este adevăratul vrăjmaș al cetății și că are necaz pe cetatea mândră care nu crede că va fi biruită. Dar Domnul mai adaugă ceva. El explică faptul că mânia Sa nu este haotică, arbitrară. El nu este un Zeu imprevizibil căruia i S-a pus pata pe Ierusalim. El nu așteaptă să fie îmbunat prin jertfe și ritualuri. El este un Dumnezeu drept și sfânt și acum îi pedepsește DUPĂ RODUL faptelor lor. Ei au făcut rău celui sărman și au vărsat sânge nevinovat. Acum culeg ce au semănat. Și sângele lor va fi vărsat pe pământ. Ei au folosit puterea din cetate pentru a ucide. Acum cel care avea puterea din imperiu îi va ucide și pe ei. Dar Domnul nu le explică doar CAUZA conflictului dintre El și popor, ci le arată și soluția dezamorsării acestei vrăjmășii:

- Faceți dreptate dis-de-dimineată și scoateți pe cel asuprit din mâinile asupritorului ca să NU izbucnească mânia Mea ca un foc...

Domnul Își arată disponibilitatea de a-Și opri mânia, de a-Și retrage mânia, da, chiar acum pe ultima sută de metri, da, chiar după Manase. Da, Domnul ar mai putea interveni cu minuni și oștile babiloniene, uneltele mâniei Sale, să se retragă. Domnul este

încă dispus la reconciliere. Chiar și-ar dori reconciliere mai mult decât nimicirea, da, chiar acum pe ultima sută de metri înaintea ceasului final al judecării. Dar nu jertfele, nu intervenția vreunui mijlocitor, ci doar POCĂINȚA și schimbarea VIEȚII mai poate stinge acum focul mâniei Sale. Deci dacă Zedechia și mai marii lui Iuda depărtau răul din cetate, și începeau să fie drepecți, să apere dreptul celui sărman și să facă judecată în popor, Domnul era gata să oprească focul mâniei Sale!

Este foarte interesant faptul că, cheia izbăvirii cetății se află în mâna casei lui David și nu a poporului. Poporul își poate salva viața fugind la Haldei. Dar casa lui David poate opri urgia prin pocăință. Cel puțin acesta pare a fi mesajul capitolul 21. Cheia izbăvirii cetății, chiar și în ultimul ceas, se află în primul rând în mâna PĂSTORILOR lui Israel. Ne amintim și de scrisorile adresate Bisericilor din Apocalipsa. O scrisoare e adresată întregii Biserici, dar în special prezbiterilor acesteia. Ne aducem aminte de mesajul către Biserica din Pergam și Sardes unde este menționată rămășița credincioasă:

18. *Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă:*

19. *„Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.*

20. *Dar iată ce am împotriva ta: **tu lași ca Izabela**, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.*

21. *I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei!*

22. *Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.*

23. *Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că „Eu sunt Cel ce cercetez rinichii și inima”; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.*

24. *Vous însă tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut „adâncimile Satanei”, cum le numesc ei, vă zic: „Nu pun peste voi altă greutate.*

25. *Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!*

(Apoc. cap.2)

1. *Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.*

2. *Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.*

3. *Adu-ți aminte, dar, cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.*

4. **Totuși ai în Sardes câteva nume care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici.**

(Apoc.cap.3)

În dreptul Bisericii din Tiatira, era responsabilitatea în primul rând a prezbiterilor să o îndepărteze pe Izabela. Dumnezeu nu îi pune în aceeași oală pe cei care nu erau de acord cu învățătura Izabelei și suspinau în inima lor. La fel Domnul nu îi pune pe cei credincioși din Sardes în aceeași oală cu cei ce erau pe moarte, măcar că erau în aceeași comunitate. E important să știm acest lucru. În orice Biserică se pot lua decizii care nu sunt după voia Domnului, se pot tolera păcate etc. Dar mânia divină NU se revarsă asupra acelor care se delimitează de aceste lucruri și suspină în inima lor. Aceștia NICI nu sunt îndemnați să plece din Biserică. Atât timp cât mai e o suflare de viață par a fi îndemnați să rămână. Domnul îi va proteja și nu-i va pedepsi împreună cu ceilalți. Mai mult decât atât, Domnul le spune: ***Nu pun peste voi altă greutate. Doar țineți cu tărie ce aveți!*** Domnul nici nu le cere să o îndepărteze ei pe Izabela, sau să facă revoluție, schimbare forțată în Biserică. Le cere doar să rămână ***curați*** în trăirea lor de zi cu zi. Probabil și la ei ar putea veni un moment când vor trebui să plece de tot din Biserică, și anume: când Biserica va fi lepădată de tot sau când vor simți că nu mai fac față morții din Biserică și că aceasta le invadează și lor viața și sufletul. Atât în Iuda, cât și în Biserică există sfere de responsabilitate diferite. Nu toți avem aceeași sferă de responsabilitate. Fiecare trebuie să acționeze doar în cadrul sferei sale de responsabilitate și va fi judecat doar în funcție de această sferă de responsabilitate. Este o capcană să te simți vinovat sau tras la răspundere de Domnul față de lucruri care NU țin de sfera ta responsabilitate. Este de asemenea un lucru greșit să acționezi în afara sferei tale de responsabilitate. De aceea e esențial ca, în lumina Scripturii și sub călăuzirea Duhului, să ne delimităm sfera noastră de responsabilitate din cadrul Împărăției, să înțelegem care sunt GRANITELE slujirii noastre.

În istoria lui Israel toate reformele au fost inițiate de casa lui David. Ele nu au pornit de la popor, ci de la împărat. Nici măcar de la profet. Profetul avea rolul să-l trezească pe împărat dar NU să-i ia locul. E fundamental să distingem în funcție de situație între rolul de împărat și cel de profet. Uneori suntem cei care trebuie să acționăm și trebuie să ne lăsăm treziți de profeții de lângă noi. Alteori suntem doar profeții care NU trebuie să acționăm, ci doar să înștiințăm pe împărat. Alteori poate suntem doar un om din poporul de rând care trebuie să-și scape doar viața sa. Căci nu toți cei din poporul Domnului erau chemați să meargă la împărat și să-l confrunte. Dacă Ieremia NU era chemat în slujba de profet, singura sa responsabilitate era să trăiască curat, și să îndemne familia întemeiată de el să trăiască în curăție. Doar atât! Domnul nu pune peste el altă

greutate! Dar pentru că a primit chemarea specială de fi profet, s-a dus la împărat, la preoți cu un mesaj de mustrare. Și doar atât! Nu a inițiat revolte sau reforme. Și-a extins sfera de responsabilitate prin porunca Domnului care l-a chemat să fie prooroc, dar a rămas în această sferă de responsabilitate și NU și-a depășit atribuțiile și granițele de slujire.

Ieremia cere poporului să fugă la vrăjmașii lor. Pe timpul războaielor lui David, o asemenea acțiune ar fi însemnat lepădare de Domnul. Dar acum înseamnă ascultare de Domnul; iată cum aceeași acțiune poate însemna și ascultare de Domnul, dar și păcat. Contextul este determinant. Situații speciale cer măsuri speciale. Dar dacă aceste măsuri sunt luate în condiții normale atunci ele pot însemna neascultare de Domnul. Am văzut că la fel au stat lucrurile cu mijlocirea și lipsa acesteia. Matei 24, de exemplu, vorbește despre o situație specială care necesită măsuri speciale. Dar evreii nu trebuiau să rămână în munții Iudeei pentru totdeauna sau în contextul oricărui eveniment nefast. Fuga lor fulger către munții Iudeei trebuia împlinită o singură dată, când urâciunea pustiirii va fi pusă în Locul Sfânt și când oștile Ierusalimului vor fi înconjurată de oști. Desigur ne întrebăm dacă nu cumva anul 70 prefigurează judecata Bisericii apostate, când Biserica autentică va trebui și ea să ia măsuri speciale, și poate că la fel ca Ieremia vor trebui să mijlocească mai degrabă pentru aducerea judecății. Ce va însemna pentru Biserica autentică fuga din Babilon, fuga în munții Iudeei? O intrare totală în underground? Care va fi rolul Bisericii în acea perioadă? Vor trebui să se ascundă ca evreii în timpul Holocaustului și să aștepte cu răbdare revenirea Domnului? Scopul principal va fi efectiv rămânerea în viață din punct de vedere fizic, la fel cum scopul măsurilor speciale pentru creștinii din Iudeea în jurul anului 70 era tocmai protejarea vieții lor fizice. Căci nu trebuiau să rămână în Ierusalim pentru a fi martori (cum a rămas Ieremia), și nici să facă acțiuni de evanghelizare. Ci pur și simplu să se ascundă în munții din Iudeea până avea să treacă măcelul oștilor romane. Era o zi a judecății, și ei trebuiau să stea de o parte și să nu fie judecați împreună cu evreii apostatați. Oare ce așteptări are Domnul de la Biserica care va prinde finalul istoriei? Care vor fi măsurile speciale pe care le va lua ea? Va primi călăuziri speciale din partea Duhului în acest sens? Acum nu mai locuim nici la Ierusalim și nici lângă munții din Iudeea.

Dar mare grijă ca nu cumva să luăm aceste măsuri ÎNAINTE de vreme. Aceste măsuri vor trebui luate DOAR în acele vremuri. Până atunci să nu uităm să mijlocim pentru toți oamenii, să vestim cu îndrăzneală Evanghelia, să răbdăm totul pentru cei aleși, să înduplecăm cu blândețe pe potrivnici, să fim răbdători cu toți, să ajutăm oaia rănită, să nu stingem mucusul care fumegă, să nu ieșim din lume, să ținem sus Cuvântul vieții, să fim sare și lumină.

Împotriva casei lui David, împotriva lui Ioahaz (ŞALUM), Ioachim și Ioachin (IECONIA)

Acest capitol ne confirmă faptul că tema unificatoare a capitolelor 21-23 este cea a liderilor, păstorilor lui Israel. Capitolul 22 este absolut unic, căci în acest capitol sunt menționați deopotrivă patru din ultimii împărați ai lui Iuda. În cap.21 este menționat Zedechia iar în cap.22 Iosia, Ioahaz, Ioachim și Ioachin. Și avem trei mesaje de judecată adresate ultimilor trei. Este ceva unic în Ieremia. Și mai observăm că tema casei lui DAVID apare și în cap.21 și în cap.22. Este evident că tema CASEI REGALE este în centrul acestor capitole. Zedechia și Ioachim domnesc câte 11 ani, iar Ioahaz (ŞALUM) și Ioachin (IECONIA) doar câte trei luni. De aceea e logic să avem întreg capitolul 21 adresat lui Zedechia și aproape întreg capitolul 22 adresat lui Ioachim. În capitolul 22 li se alocă câteva versete și lui Ioahaz (22:10-12) și lui Ioachin (22:24-30). Ne aducem aminte că Ioachim și Zedechia au sfârșit fiecare dintre ei în urma asediului Ierusalimului și în mâinile Haldeilor, iar Ioahaz și Ioachin au sfârșit fiecare din ei în robie: Ioahaz în Egipt, iar Ioachin în Babilon. Ne aducem aminte de asemenea că Ioahaz, Ioachim și Zedechia erau fiii lui Iosia, iar Ioachin, fiul lui Ioachim era nepotul lui Iosia. Toți însă erau desigur descendenți din DAVID.

De ce tot apare David? David era strămoșul lor, și din pricina lui David Domnul Își abătuse mânia Sa de la mulți din descendenții lui. Ne aducem aminte de laitmotivul cărților 1,2 Împărați: din pricina lui David, din pricina lui David... În ciuda păcatelor urmașilor Săi, Domnul NU le face după iuțimea mâniei Lui din pricina lui David. Din pricina lui David i se lasă lui Roboam o seminție, din pricina lui David Domnul a lăsat nelegiuitului Abiam, fiul lui Roboam, o lumină la Ierusalim punând pe tron pe fiul său și lăsând Ierusalimul în picioare. Din pricina lui David a cruțat Domnul Ierusalimul pe vremea lui Ezechia. Căci Ezechia era descendent din David, iar Ierusalimul era cetatea lui David. Înțelegem mai bine de ce Zedechia mai spera la o minune ca pe vremea lui Ezechia, căci și el era din David, cetatea Ierusalimului era cetatea lui David, iar numele său semăna cu cel al lui Zedechia. Ba mai mult el era și fiul lui Iosia. Trei din cei patru erau fiii lui Iosua, iar unul din ei nepotul lui Iosia. Or, Iosia umblase pe căile Domnului ca David! Deci avea pe David ca strămoș, aveau de partea lor legământul Davidic, și locuiau în cetatea lui David! Ba mai mult aveau ca tată pe cineva care trăise ca David! Nu era logic să aștepte ca Domnul Să se îndure de ei și să amâne pedeapsa istorică așa cum o făcuse deja de atâtea ori din pricina lui David, și apoi din pricina lui Iosia? Am observat în cartea Ieremia cum poporul se lega de tot felul de argumente false care să-i încredințeze că Dumnezeu NU-I VA JUDECA. Ne aducem aminte de aceste argumente, dar și de modul în care Dumnezeu le-a demontat:

- Noi avem TEMPLUL! – Dumnezeu va nimici și poporul și Templul (cap.7)
- Noi avem Legea Domnului! – Domnul vă va pedepsi conform Legii! (cap.8)
- Noi avem tăierea împrejur! – Domnul va pedepsi pe toți cei netăiați împrejur cu inima! (cap.9).

Și în primele 20 de capitole am tot întâlnit tot felul de argumente (invocate fie de popor, fie de Ieremia) care să argumenteze că judecata istorică nu poate avea loc asupra Ierusalimului. Iată acum e vorba de un nou argument de care se lega în mod special casa regală: era vorba de descendența din David, de legământul davidic, și apoi de descendența din Iosia, și de faptul că locuiau în cetatea lui David etc. Mesajul capitolelor 21-22 adresate casei regale din Iuda (ultimilor patru împărați din Iuda) ar transmite mesajul acesta:

- *Măcar că sunteți din David, vă voi nimici și pe voi și pe cetatea aceasta! În acest moment istoric descendența davidică NU vă mai ajută cu nimic. Doar dacă veți înfăptui dreptatea și veți apăra pe cel sărman mi-aș întoarce mânia de la voi!*

Din pricina descendenței din David, Ioahaz (Șalum) spera să se întoarcă din Egipt în țară, iar Ioachin (Ieconia) să nu fie dus în robie. De asemenea Ioachim și Zedechia sperau ca oștile Haldeilor să se îndepărteze de Ierusalim. Dar Domnul are prin Ieremia un mesaj pentru fiecare din ei:

- Zedechia va fi prins și omorât de Nebucadnețar! (21:7)
- Ioahaz NU se va întoarce la Ierusalim (22:11)
- Ioachim va fi aruncat afară din Ierusalim de Haldei (22:19)
- Ioachin va fi dus pentru totdeauna rob în Babilon (22:25-26)

și Dumnezeu va face acest lucru:

- Măcar că vin din David,
- Măcar că vin din Iosia,
- Măcar că sunt pentru Domnul ca Galaadul și ca vârful Libanului (22:6)
- și CHIAR DACĂ ei ar fi un inel de pecetluit pe mâna cea dreaptă a Domnului!!! (22:24)

Da, cred că 22:24 ilustrează cel mai bine spiritul acestui text și mesajul său către ultimii împărați ai lui Iuda. Am observat că 1, 2 Împărați începe cu laitmotivul **din pricina lui David**, dar se încheie cu laitmotivul **din pricina lui Manase**. După Manase nu mai este menționat nici măcar odată: din pricina lui David! După Manase, parcă Domnul uită de David. Îndurarea adusă de David nu este operantă după Manase. Manase este cel care închide linia îndurării și o deschide în mod ireversibil pe cea a blestemului. David versus Manase... iată cum poate un singur om impacta atât de mult, fie în bine, fie în rău istoria. Amândoi au PERSEVERAT peste măsură de mult... primul în ascultare de Domnul, iar al doilea în neascultare de Domnul. De fapt prin ei doi s-a scris întreaga istorie a lui Iuda.

Domnul îi mustră pe împărați pentru nedreptățile făcute. El nu-i mustră pentru belșugul în care trăiau, căci **Nu mânca și bea și tatăl tău? Și totuși el făcea dreptate și judecată și era fericit! (22:15)**. Problema era că obținuseră acest belșug prin nedreptate, prin abuzuri. Casa regală primea autoritate și multă putere. Domnul Se aștepta ca ei să folosească această autoritate pentru a sluji poporul, și nu pentru a-l asupri. Ei au primit puterea regală pentru a face dreptate și judecată în țară, pentru a pedepsi pe cei care călcau legea Domnului și pentru a proteja pe cei care păzeau Legea Domnului, pentru a pedepsi pe abuzatori și pentru a apăra pricina celui slab: orfanul, văduva, săracul. Aceasta era prima responsabilitate a casei regale. Dar ei nu făceau dreptate. Nu-i interesa pricina celui sărac și slab. Acceptau mită de la cei puternici care asupreau pe sărac. Ei înșiși asupreau pe sărac. În țară domnea nedreptatea. Iată ce Îl supăra pe Domnul. Și Domnul era gata chiar și în ultimul ceas să își abată mânia de peste Ierusalim și să ofere continuitate istorică casei davidice și cetății davidice (vei 22:3-4). Condiția era clară: să folosească PUTEREA pentru a sluji poporul, nu pentru a asupri poporul, să folosească autoritatea primită pentru a face dreptate. Ideea **dreptate versus nedreptate** străbate capitolele 21-22:

11. Și să spui casei împăratului lui Iuda: „Ascultați cuvântul Domnului,

12. casă a lui David! Așa vorbește Domnul: „**Faceți dreptate dis-de-dimineată și scoateți pe cel asuprit din mâinile asupritorului, ca să nu izbucnească mânia Mea ca un foc și să se aprindă fără să se poată stinge, din pricina răutății faptelor voastre!**

(21:12)

3. Așa vorbește Domnul: „**Faceți dreptate și judecată; scoateți pe cel asuprit din mâinile asupritorului; nu chinuiți pe străin, pe orfan și pe văduvă; nu apăsați și nu vărsați sânge nevinovat în locul acesta!**

4. Căci dacă lucrați după cuvântul acesta, vor intra pe porțile casei acesteia împărați

care stau pe scaunul de domnie al lui David, suiți în care și călare pe cai, ei, slujitorii lor și poporul lor.

5. Dar dacă nu veți asculta cuvintele acestea, pe Mine însumi jur, zice Domnul, că această casă va ajunge o dărâmătură!”

(22:3-4)

13. Vai de cel ce își zidește casa cu **nedreptate**, și odăile, cu nelegiuire; care pune **pe aproapele său să lucreze degeaba**, fără să-i dea plata;

14. care zice: „Îmi voi zidi o casă mare și odăi încăpătoare” și-i face ferestre multe, o căptușește cu cedru și o vopsește cu roșu!

15. Împărat ești tu oare, de te întreci în cedri? Nu mânca tatăl tău și nu bea și el? **Și totuși el făcea dreptate și judecată și era fericit!**

16. **Judeca pricina săracului și a celui lipsit și era fericit. Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaște? – zice Domnul.**

17. Dar tu n-ai ochi și inimă decât ca să te dedai la **lăcomie**, ca să **verse sânge nevinovat și să întrebuințezi asuprire și silnicie.**”

(22:13-17)

Se insistă foarte mult pe ideea de dreptate și pe apărarea pricinei celui slab, celui vulnerabil. Cel slab (văduva, săracul, orfanul) ocupă o atenție specială înaintea Creatorului. El este Dumnezeu văduvei și al orfanului. El se așteaptă ca cel PUTERNIC să-i ajute și să le apere pricina. Dumnezeu cel atotputernic ne apără pe noi cei slabi în fața unui Vrajmaș foarte puternic: diavolul. Și El așteaptă ca împărații să-i urmeze pilda. Ei au primit PUTERE, nu doar pentru a se apăra pe ei înșiși, ci și pentru a-i apăra pe cei mai slabi după pilda dată de Creator Însuși. Se insistă că acest lucru înseamnă de fapt a-L cunoaște pe Domnul. Se insistă că acest lucru nu înseamnă mari sacrificii, renunțarea la fericirea personală, la bunăstarea și belșugul de la casa regală. Iosia nu avea și el belșug la casa regală? Nu mânca și bea? Nu era fericit ca trai, ca om? Și nu făcea în același timp și dreptate? Deci Domnul le cere să facă un lucru care NU-I COSTĂ, care NU le afectează fericirea. Ba chiar un lucru care le va aduce adevărata fericire, căci vor beneficia de binecuvântarea Domnului, atât materială, cât și spirituală. Deci de ce să nu facă dreptate?

Cum se aplică acest lucru în viața Bisericii? Și în Biserică pot apărea conflicte între cel bogat și cel sărac, și prezbiterii trebuie să fie nepărtinitori. Dar cel slab nu e doar

cel ce are o condiție materială și socială modestă. Cel slab este și cel slab din punct de vedere spiritual, cel la început în credință, cel vulnerabil în mult domenii, cel cu încredințări mai înguste, cel mai limitat în teologie etc. Pavel vorbește despre relația dintre cei slabi și cei puternici în Romani cap.14-15. Cei slabi sunt cei care nu au înțeles în profunzime libertatea adusă de Hristos și realitatea Noului Legământ și care încă țin anumite porunci specifice Vechiului Legământ (Sabatul, restricțiile alimentare). Dar cel slab poate este și cel întors dintre neamuri căruia încă nu-i este clar că un idol este tot una cu nimic (vezi 1 Cor.cap.8). Pavel îndeamnă pe cel slab să respecte libertățile celui puternic, dar și pe cel puternic să nu disprețuiască limitele celui slab. De asemenea cel puternic trebuie să aibă mare grijă să NU devină pricină de poticnire față de cel slab determinându-l să facă un lucru împotriva cugetului lui! Dar în această relație, greul este purtat de cel tare, nu de cel slab. Iată ce ne spune Pavel:

1. Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine.

2. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora.

*3. Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: „**Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine.**”*

4. Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.

5. Dumnezeuul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus;

6. pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.

*7. Așadar, **primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu.***

(Romani 15:1-7)

Nu toți cei din Biserică au același nivel de devotament, de maturitate, de discernământ. Unii sunt mai tari, alții mai slabi. Fiecare are ritmul creșterii sale spirituale. Fiecare are perioadele sale de stagnare, de criză, chiar de rătăcire. Domnul vrea să-i poarte pe toți pe umeri. Și cheamă în această slujbă și pe cei mai tari, care sunt datori să rabde slăbiciunile celorlalți. Domnul vrea ca să nu stingem mucul care fumegă, ci să fim plini de blândețe și răbdători cu toți. Vrea să salvăm oaia rănită, vrea să o luăm în brațe pe cea bolnavă. Aceasta e inima Sa de mare Păstor. Doar în cazul în care o oaie moare, se împietrește, se răzvrătește peste măsură de mult, se complace în păcate adânci și refuză cu încăpățănare pocăința și devine astfel o pricină de întinare pentru trup, de-abia în acest caz Biserica trebuie să se delimiteze de o astfel de oaie, dându-i un ultim mesaj șoc și

protejând celelalte oi din staul. Și delimitarea are tot scopul câștigării. Este o măsură specială pentru situații speciale. Dar ca Biserica să fie un Trup în care să fie primiți și cei bolnavi fără ca tot Trupul să fie umplut de boală, liderii trebuie să fie foarte devotați. Liderii sunt coloana vertebrală a Trupului care oferă un cadru de însănătoșire oilor bolnave și nu lasă ca bolile acestora să-i îmbolnăvească și pe alții. Sănătatea care emană din alergarea liderului trebuie să fie mai puternică decât bolile ce emană din oile rănite. De aceea, Pavel ne cheamă la îngăduință, răbdare și blândețe față de cei bolnavi, dar ridică în schimb foarte mult standardul în dreptul liderilor (vezi 1 Timotei cap.3). Dacă prezbiterii și diaconii unei Bisericii sunt sănătoși, în creștere și în unitate, practic acea Biserică e indestructibilă și poate primi înlăuntrul ei tot felul de oameni bolnavi fără să-i fie teamă că bolile pe care le tratează vor reuși să amplifice starea de boală din trupul ca întreg. Viața e mai puternică decât moartea. Dacă liderii **Bisericii** emană VIAȚĂ, bolile oilor vor fi vindecate, iar Trupul ca întreg protejat. Liderii vor avea și discernământul necesar pentru a face deosebirea dintre oaia bolnavă care are nevoie de tratament și omul firesc, nesincer, cu inima stricată care trebuie să părăsească comunitatea. Deci în dreptul liderilor să nu coborâm standardele. În dreptul oilor celor mai bolnave: să nu stingem mucusul care fumează. În dreptul celor cu inima stricată ce refuză pocăința, să ne îndepărtăm de ei.

Iată o posibilă structură a capitolului 22:

a) 22:1-9 – Mesaj generic către casa regală

- Dacă faceți dreptate, va trăi și casa regală, și cetatea și poporul.
- Dacă nu faceți dreptate, veți pieri cu toții și multe neamuri se vor îngrozi de pedeapsa voastră și li se va răspunde că ați fost pedepsiți de Domnul din pricina idolilor.

b) 22:10-12 – Mesaj către Șalum (Ioahaz)

- Nu se va întoarce în țară, ci va muri în robie!

c) 22:13-19 – Mesaj către Ioachim

- Din pricina nedreptăților făcute de el, va fi înmormântat ca un măgar și aruncat afară din porțile Ierusalimului!

d) 22:20-23 – Mesaj către popor

- Din pricina neascultării tale, **Păstorii tăi** vor merge în robie iar **tu** vei fi cuprins de rușine și durere.

e) 22:24-30 – *Mesaj către Ieconia* (Ioachin)

- Va fi dat în mâinile lui Nebucadnețar și va muri în robie. Nici unul din urmașii lui nu va mai șede pe scaunul de domnie al lui David.

Deci un mesaj generic pentru casa regală și popor, în care li se pune înaintea calea vieții și calea morții. Și apoi, din pricina neascultării lor, urmează patru mesaje care anunță pedeapsa Domnului pentru fiecare împărat în parte (Ioahaz, Ioachim și Ioachin), dar și pentru popor.

Mesajul rostit către Șalum (Ioahaz) s-a împlinit întocmai. Ioahaz nu s-a mai întors din Egipt. La fel se pare că se împlinește și mesajul către Ioachim. În cele din urmă, cu 3 luni și 10 zile înainte de căderea Ierusalimului în mâinile asediatorilor babilonieni, **Ioachim a murit în vârstă de 36 de ani (la 6 dec.598)**. Moartea lui a avut loc în drumul spre captivitate (2 Cronici 36:6), probabil ca urmare a instigării lui Nebucadnețar, care potrivit lui Josephus Flavius, a cerut ca trupul lui să fie aruncat peste zidul cetății, așa cum prezisese Ieremia (Ier.22:18). 2 Împ.24:6 păstrează tăcerea cu privire la îngroparea lui. Dar mesajul rostit către Ieconia este cel mai greu de înțeles. Pe de o parte rostește un avertisment care pare să contrazică legământul davidic, iar pe de altă parte, pare a NU se împlini în istorie. Să citim cu atenție mesajul rostit împotriva lui Ieconia (Ioachin):

24. *Pe viața Mea, zice Domnul, că, și chiar dacă Ieconia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, ar fi un inel de pecetluit în mâna Mea cea dreaptă, te-aș scoate și de acolo.*

25. *Te voi da în mâinile celor ce vor să-ți ia viața, în mâinile acelorora înaintea cărora tremuri, în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, în mâinile Haldeilor.*

26. *Te voi arunca, pe tine și pe mama ta care te-a născut, într-o altă țară, unde nu v-ați născut, **și acolo veți muri!***

27. *Dar în țara în care vor dori să se întoarcă, nu se vor mai întoarce!*

28. *Este un vas disprețuit, sfărâmat, acest Ieconia? Este el un lucru căruia nu-i dai niciun preț? Pentru ce sunt aruncați, oare, el și sămânța lui, și azvârliți într-o țară pe care n-o cunosc?” –*

29. *„Țară, țară, țară, ascultă glasul Domnului!*

30. *Așa vorbește Domnul: „Scrieți pe omul acesta ca*

- *lipsit de copii,*
- *ca un om căruia nu-i va merge bine toată viața lui;*
  - *căci niciunul din urmașii lui nu va izbuti să șadă pe scaunul de domnie al lui David și să domnească peste Iuda.”*

Ieconia a murit în Babilon, e adevărat. Dar se pare că la finalul vieții lui i-a mers bine, căci iată cum se încheie cartea Ieremia:

31. În al treizeci și șaptelea an al robiei lui Ioachin, împăratul lui Iuda, în a douăzeci și cincea zi a lunii a douăsprezecea, Evil-Merodac, împăratul Babilonului, în anul întâi al domniei lui, a înălțat capul lui Ioachin, împăratul lui Iuda, și l-a scos din temniță.

32. I-a vorbit cu bunătate și i-a așezat scaunul lui de domnie mai presus de scaunul de domnie al împăraților care erau cu el la Babilon.

33. A pus să-i schimbe hainele de temniță, și Ioachin a mâncat totdeauna la masa împăratului, în tot timpul vieții sale.

34. Împăratul Babilonului a purtat grijă neconținut de hrana lui zilnică, până în ziua morții lui, în tot timpul vieții sale. (Ieremia 52)

De asemenea, în Matei capitolul 1 pe Ioahaz, fiul lui Iosia (Ieconia), îl găsim în genealogia Mântuitorului! Linia mesianică trece tocmai prin Ieconia. Acesta are fiii Zorobabel, căpetenia poporului după întoarcerea din robie, e nepotul lui Ieconia. Și într-un fel Zorobabel șade pe scaunul lui David, căci este în fruntea poporului. Dar mai presus de toate, Isus, urmașul lui Ieconia șade pentru eternitate pe scaunul de domnie al lui David! Deci cum s-ar explica această profeție neîmplinită asupra lui Ieconia? Cea mai simplă interpretare e legată de spiritul capitolului 18 din Ieremia. Acest spirit este prezent și la începutului cap.22: dacă veți asculta atunci... dacă nu veți asculta atunci.... Blestemul lui Ioahaz nu este NECONDIȚIONAT la fel cum nu este NECONDIȚIONATĂ nici promisiunea Domnului față de Israel. Blestemul lui Ioahaz e condiționat de perseverența sa în neascultare. Din pricina stării lui de neascultare, Domnul îl anunță că va fi prins de vrăjmaș, că va muri în robie, că nu va avea fii care să șadă pe scaunul de domnie al lui David. Dar aceste lucruri erau valabile dacă Ioahaz persista în neascultare. Dar dacă Ioahaz se căia ca Manase de altădată, atunci ce avea să facă Domnul? I-ar fi părut rău de răul pe care și l-a pus în gând să i-l facă și avea să-l binecuvânteze, ceea ce a și făcut! Deci cea mai pertinentă ipoteză pare a fi aceea că blestemul din Ier.22 este condiționat de perseverența lui Ieconia în neascultare. Dar pentru că el s-a căit la finalul vieții, Domnul a revenit asupra destinului său și l-a binecuvântat dându-i un final fericit de viață, dându-i copii, îngăduind ca urmașii lui să șadă pe scaunul lui David și dându-i și marea onoare să fie purtător al seminței mesianice! Iată o dovadă cât se poate de clară a adevărului despre inima lui Dumnezeu revelată în casa olarului la începutului capitolului 18!

Observăm că, chiar dacă blestemul asupra lui Ioachin s-ar fi împlini în totalitate, acesta nu ar fi afectat promisiunile făcute lui David. Căci linia davidică și mesianică puteau să își găsească continuitatea istorică prin alți descendenți ai lui David. Blestemul îl vizează pe Ioahaz și nu casa davidică. Ioahaz va fi scos din casa davidică, dar nu casa

davidică din istorie! Dar dacă tot am ajuns la casa davidică, cred că e binevenit să ne aducem aminte de legământul davidic și să analizăm elementul de CONDIȚIONARE din acest legământ. Să citim deci din 2 Samuel cap.7:

Și Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă.

12. Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția.

*13. El va zidi Numelui Meu o Casă, și voi întări **pe vecie** scaunul de domnie al împărăției lui.*

14. Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuia omenească și cu lovituri omenești;

15. dar harul Meu nu se va depărta de la el, cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta.

*16. **Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.***”

Promisiunea se împlinește prin Solomon. Solomon zidește casa Domnului, și împărăția se întărește în mâinile lui. Când Solomon face răul Domnul îl pedepsește cu lovituri omenești dar nu îl leapădă ca împărat așa cum a făcut cu Saul. Solomon rămâne rege, și apoi urmașii lui rămân regi în Ierusalim. Lui Ieroboam i se dă partea de Nord a Împărăției, dar fiului lui Solomon îi rămâne partea de Sud, măcar că Solomon s-a datat la idolatrie. Și aceasta din pricina lui David. Și astfel se împlinește și promisiunea din v.14,15 16. Iată că promisiunea davidică pare să cuprindă un element necondiționat. Dacă nu erau v.14-15 era subînțeles faptul că promisiunea este condiționată (la fel ca la Avraam) atât de ascultarea lui David, cât și de ascultarea fiilor lui. Dar v.15-16 insistă că, chiar dacă fiul lui NU va asculta, Domnul nu-i va lua toată împărăția și nu va lepăda casa davidică așa cum a făcut-o cu cea a lui Saul. Într-un fel, găsim acest lucru și la Avraam. Promisiunile primite de el sunt condiționate de ascultarea sa de Domnul. Dar o parte din promisiunile acestea rămân valabile pentru copiii lui, CHIAR dacă aceștia NU ascultă de Domnul. Domnul avea să protejeze pe Iacov și sămânța sa chiar dacă acesta nu trăia în ascultare. Căci sămânța lui Avraam trebuia protejată în istorie ca din ea să vină Mesia! Astfel și poporul Israel nu este nimicit în istorie, chiar dacă Nu ascultă de Domnul! Alte cetăți sau popoare (Sodoma, popoarele canaanite etc.) au fost șterse din istorie. Dar Israel supraviețuiește istoriei chiar dacă răstignește pe Fiul lui Dumnezeu! Din pricina promisiunilor făcute părinților, sunt lucruri (dar nu cele care vizează mântuirea) care se împlinesc cu privire la ei chiar dacă ei NU ascultă de Domnul. Ceva asemănător pare a fi valabil și cu privire la casa lui David. Fiul lui nu va fi mântuit chiar dacă nu ascultă de Domnul, dar va rămâne pe scaunul de domnie al lui David chiar dacă nu vor asculta de Domnul! Și această promisiune nu e valabilă doar cu privire la Solomon, ci și cu privire

la urmașii lui Solomon! Căci v.13 spune PE VECIE (or Solomon nu putea domni veșnic), iar v.15 explică și mai clar că scaunul de domnie al lui David va fi întărit pe vecie înaintea Domnului, CHIAR dacă fii săi nu vor asculta. Psalmul 89 întărește această interpretare. Într-adevăr, promisiunea nu e valabilă doar pentru Solomon, ci și pentru toți urmașii acestuia. Iată ce spune psalmistul:

19. Atunci ai vorbit într-o vedenie preaiubitului Tău și ai zis: „Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un tânăr;

20. am găsit pe robul Meu David și l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt.

21. Mâna Mea îl va sprijini, și brațul Meu îl va întări.

22. Vrăjmașul nu-l va prinde, și cel rău nu-l va apăsa;

23. ci voi zdrobi dinaintea lui pe potrivnicii lui și voi lovi pe cei ce-l urăsc.

24. Credințioșia și bunătatea Mea vor fi cu el, și tăria lui se va înălța prin Numele Meu.

25. Voi da în mâna lui marea, și în dreapta lui, râurile.

26. El Îmi va zice: „Tu ești Tatăl meu, Dumnezeuul meu și stâncă mântuirii mele!”

27. Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.

28. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea, și legământul Meu îi va fi neclintit.

29. Îi voi face veșnică sămânța, și scaunul lui de domnie, ca zilele cerurilor.

*30. Dacă **fiii lui** vor părăsi legea Mea și nu vor umbla după poruncile Mele,*

31. dacă vor călca orânduiri Mele și nu vor păzi poruncile Mele,

32. atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiua, și nelegiuirile cu lovituri;

33. dar nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei și nu-Mi voi face credințioșia de minciună;

34. nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele.

35. Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare lui David?

36. Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele;

37. ca luna va dăinui pe vecie, și ca martorul credincios din cer

E clar că promisiunea făcută lui Solomon e valabilă și pentru urmașii acestuia. Deci promisiunea ar suna astfel: *chiar dacă fii tăi nu vor asculta de Mine, ei vor rămâne totuși pe scaunul de domnie al lui Israel, din pricina ta, pentru ca sămânța să dăinuiască*

VEȘNIC înaintea Mea așa cum ți-am promis. Cu alte cuvinte: cum din pricina ascultării lui Avraam, i-am promis că poporul ieșit din el va supraviețui istoriei chiar dacă nu rămâne în ascultare de Mine, așa acum, din pricina ascultării tale, voi păstra pe fiii tăi pe scaunul tău de domnie chiar dacă nu ascultă de Mine. Promisiunea avraamică nu intra în contradicție cu legământul sinaitic care prevedea ducerea în robie în caz de neascultare, căci poporul evreu putea supraviețui istoriei chiar și în robie, așa cum a și fost de fapt. Dar promisiunea davidică pare a contrazice legământul sinaitic. Căci dacă din pricina neascultării vor fi duși în robie CUM ANUME vor mai sta urmașii lui David pe scaunul de domnie al Domnului? Ducerea în robie nu anulează promisiunea avraamică, dar o anulează însă pe cea davidică. În acest context teologic înțelegem și mai mult de ce Zedechia și ceilalți fiii ai lui Iosia nu puteau crede că vor pierde scaunul de domnie din Iuda. Căci ei erau urmașii lui David, nu ca împărații Israelului de Nord! Și se bucurau la fel ca Solomon de un CEC în alb! Totuși, Domnul îi duce în robie părând să respecte legământul sinaitic în defavoarea celui davidic. În cele din urmă aceasta este și marea dilemă teologică a psalmului 89 care continuă astfel:

38. Și totuși, Tu l-ai îndepărtat și Te-ai mâniat pe unsul Tău;

*39. **ai nesocotit legământul făcut cu robul Tău; i-ai doborât și i-ai pângărit cununa.***

40. I-ai prăbușit toate zidurile și i-ai dărâmat toate cetățuile.

41. Toți trecătorii îl jefuiesc și a ajuns de batjocura vecinilor lui.

42. Ai înălțat dreapta potrivnicilor lui, ai înveselit pe toți vrăjmașii lui,

43. ai făcut ca ascuțișul sabiei lui să dea înapoi și nu l-ai sprijinit în luptă.

44. Ai pus capăt strălucirii lui și i-ai trântit la pământ scaunul de domnie;

45. i-ai scurtat zilele tinereții și l-ai acoperit de rușine. – (Oprire)

46. Până când, Doamne, Te vei ascunde fără încetare și-Ți va arde mânia ca focul?

47. Adu-Ți aminte ce scurtă este viața mea și pentru ce nimic ai făcut pe toți fiii omului.

48. Este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din Locuința morților? – (Oprire)

*49. **Unde sunt, Doamne, îndurările Tale dintâi pe care le-ai jurat lui David, în credincioșia Ta?***

50. Adu-Ți aminte, Doamne, de ocară robilor Tăi, adu-Ți aminte că port în sân ocară multor popoare;

51. adu-Ți aminte de ocările vrăjmașilor Tăi, Doamne; de ocările lor împotriva pașilor unsului Tău!

52. *Binecuvântat să fie Domnul în veci! Amin! Amin!*

În lumina robiei babiloniene, psalmistul constată corect că nu a mai rămas nimeni pe scaunul de domnie al lui David, și că astfel scaunul său nu a rămas veșnic înaintea Domnului, și deci Domnul a nesocotit legământul și promisiunea davidică. Acest lucru a stârnit ocară celor dintre neamuri care acum îl întrebau pe psalmist: *unde este promisiunea și credințioșia Domnului față de David? Voi v-ați lăudat cu legământul davidic și ați spus că mereu va avea un urmaș pe scaunul său de domnie. Dar iată că acum scaunul de domnie e trântit la pământ? Unde este deci credințioșia Dumnezeului vostru? Ori v-a mințit, ori nu a putut să-și țină promisiunea?* Psalmistul nu propune o soluție. Nu o găsește. Dar continuă să laude pe Domnul și credințioșia Lui. El așteaptă în tăcere răspunsul Domnului, finalul poveștii. Și care este acest răspuns? Cum se împlinește TOTUȘI promisiunea Domnului față de David? Se pare că acest lucru e chiar tema capitolului 33 din Ieremia. Chiar înainte de anul 586, Domnul promite că va întoarce pe Israel din robie și iată ce spune cu privire la acele zile:

14. *Iată, vin zile, zice Domnul, când voi împlini cuvântul cel bun pe care l-am spus despre casa lui Israel și despre casa lui Iuda.*

15. *În zilele acelea și în vremurile acelea **voi face să răsară lui David o Odraslă neprihănită care va înfăptui dreptatea și judecata în țară.***

16. *În zilele acelea, Iuda va fi mântuit, și Ierusalimul va locui în liniște. Și iată cum Îl vor numi: „Domnul, Neprihănirea noastră.”*

17. *Căci așa vorbește Domnul: „**David nu va fi lipsit niciodată de un urmaș care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel.***

18. *Nici preoții și leviții nu vor fi lipsiți niciodată înaintea Mea de urmași care să aducă arderi de tot, să ardă tămâie împreună cu darurile de mâncare și să aducă jertfe în toate zilele!”*

19. *Cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia astfel:*

20. *Așa vorbește Domnul: „Dacă puteți să rupeți legământul Meu cu ziua și legământul Meu cu noaptea, așa încât ziua și noaptea să nu mai fie la vremea lor,*

21. *atunci se va putea rupe și legământul Meu cu robul Meu David, așa încât să nu mai aibă fii care să domnească pe scaunul lui de domnie, și legământul Meu cu leviții, preoții, care Îmi fac slujba.*

22. *Ca oștirea cerurilor care nu se poate număra și ca nisipul mării care nu se poate măsura, **asa voi înmulți sământa robului Meu David și pe leviții care-Mi slujesc.**”*

23. *Cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia astfel:*

24. „N-ai băgat de seamă ce zic oamenii aceștia: „A lepădat Domnul cele două familii pe care le alesese”? Atât de mult disprețuiesc ei pe poporul Meu că nu-l mai privesc ca un popor.”

25. Așa vorbește Domnul: „Dacă n-am făcut legământul Meu cu ziua și cu noaptea, dacă n-am așezat legile cerurilor și ale pământului,

26. **atunci voi lepăda și sământa lui Iacov și a robului Meu David** și nu voi mai lua din sământa lui pe cei ce vor stăpâni peste urmașii lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, **căci voi aduce înapoi pe prinșii lor de război și voi avea milă de ei!**”

În Ieremia 33 avem o mare surpriză: Domnul nu consideră pauza istorică a robiei babiloniene o nerespectare a legământului davidic. El consideră că prin faptul că după întoarcerea lor din robie, David va avea iarăși urmași care vor domni peste Israel, Domnul își va ține legământul față de David. Dar întoarcerea lor în robie și rămânerea lor în țară depinde de căința și ascultarea poporului. Se pare deci că promisiunea davidică nu e condiționată de ascultarea fiilor lui David, dar e condiționată de ascultarea fiilor lui Israel! Promisiunea davidică e făcută, se pare, pe baza legământului sinaitic. Deci ar suna ceva de genul: atâta vreme cât legământul sinaitic va funcționa și Iuda va locui în țara lui, pe scaunul lui de domnie va fi mereu un urmaș al lui David! Căci la fel e cu Leviții care își pot îndeplini slujba doar dacă există un Templu. Dar existența Templului e condiționată de ascultarea poporului! Deci legământul davidic și cel cu leviții nu sunt condiționate în sine, dar au o precondiție, o premisă: dacă Israel locuiește în țară! Legământul ar suna deci: atâta vreme cât Israel locuiește în țară, atunci David va avea mereu un urmaș pe scaunul lui de domnie. Așa se armonizează legământul sinaitic cu cel davidic. Ieremia 33 ne trimite desigur cu gândul și la Mesia și ne întrebăm dacă nu cumva legământul s-a împlinit *literalmente* prin Mesia, Fiul lui David, care din eternitate ȘADE pe scaunul de domnie al Domnului, deci are autoritate inclusiv pe scaunul de domnie al lui Israel și pe cel al tuturor împărățiilor! Căci și în timpul robiei babiloniene, FIUL ședea pe scaunul de domnie al Domnului!

Lucrurile devin și mai interesante dacă ne aducem aminte că însuși David consideră promisiunea din legământ condiționată de ascultarea lui Solomon, și implicit a fiilor lui:

1. *David se apropia de clipa morții și a dat îndrumări fiului său Solomon, zicând:*

2. *„Eu plec pe calea pe care merge toată lumea. Întărește-te și fii om!*

3. *Păzește poruncile Domnului Dumnezeului tău umblând în căile Lui și păzind legile Lui, poruncile Lui, hotărârile Lui și învățăturile Lui, după cum este scris în Legea lui Moise,*

- **ca să** izbutești în tot ce vei face și ori încotro te vei întoarce

- **4. și pentru ca Domnul să împlinească următoarele cuvinte pe care le-a rostit pentru mine:** „**Dacă** fiii tăi vor lua seama la calea lor, umblând cu credincioșie înaintea Mea, din toată inima lor și din tot sufletul lor, nu vei fi lipsit niciodată de un urmaș pe scaunul de domnie al lui Israel.”

(1 Împărați cap.2)

David pare să înțeleagă DIFERIT legământul față de modul în care e formulat de Domnul în 2 Samuel cap.7 și față de modul în care e interpretat de Psalmistul 89. Oare de ce introduce David acel **DACĂ fii tăi vor asculta**, dacă formularea era: **chiar dacă fii tăi nu vor asculta...** Oare David a înțeles că baza legământului davidic era cel sinaitic? Și astfel e logic să prevadă că neascultarea fiilor lui va genera neascultarea lui Iuda. Astfel legământul sinaitic va fi rupt, și implicit cel davidic va ieși și el din uz. Sau a înțeles David că promisiunea NECONDIȚIONATĂ se va împlini de fapt prin Mesia? Și astfel promisiunea se împlinește prin Mesia, chiar dacă fiii lui nu ascultă, dar promisiunea se împlinește și față de fiii lui dacă aceștia ascultă!?

Dar dacă continuăm această dezbatere acum, ce vom mai studia în cap.33? Deocamdată ne minunăm de complexitatea promisiunilor Domnului și de modul în care El se ține de cuvânt. E cert că toate promisiunile Lui necondiționate se vor împlini chiar dacă noi nu ascultăm. Dar noi vom avea cu adevărat parte de binecuvântările acestor promisiuni doar dacă ascultăm! Căci degeaba aduce Domnul prin tine pe Mesia dacă tu nu beneficiezi de mântuirea adusă de Mesia. Și degeaba stai pe scaunul de domnie fizic al lui David dacă nu beneficiezi de o relația de tată-fiu cu Creatorul! Pe de altă parte, adesea Domnul are un mod ciudat și surprinzător de a-și ține promisiunile față de cei care ascultă. Ne amintim din viața lui Avraam că el cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi... și că mai poate modifica din conținutul promisiunii dar întotdeauna ADĂUGÂND și nu scăzând la binecuvântarea inițială. Grijă noastră este să ascultăm de poruncile Lui. Cât despre El, să nu-i purtăm de grijă. El Își va împlini dumnezeiește TOATE promisiunile. Poate acum nu vedem cu claritate acest lucru și suntem într-o confuzie ca cea din inima celui ce a scris psalmul 89. Dar povestea e în derulare. Să așteptăm cu răbdare finalul poveștii. Și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine!

Vai de păstorii lui Israel! versus ridicarea Adevăratului Păstor: Odrasla lui David

Am încercat să amânăm analiza de mai sus pentru capitolul 33, dar acest pasaj ne provoacă să o continuăm chiar acum. Păstorii lui Israel ar reprezenta Casa Regală. David a fost chemat să păstorească pe poporul Domnului. Regele era deci Păstorul, iar regii, păstorii lui Israel. Proorocul și preotul nu prea par asociați cu imaginea păstorului. Aceștia sunt mai degrabă învățători, călăuze, trâmbițe pentru popor. Dar imaginea păstorului este asociată în primul rând cu casa regală. Regele trebuia să păstorească poporul după inima Domnului. El trebuia să fie în primul rând un model pentru oi. Apoi trebuia să promoveze în Israel păzirea legilor. Trebuia să protejeze oile de abuzurile celor ce deveneau lupi. Cei care deveneau lupi trebuiau pedepsiți, oile bolnave vindecate, oile slabe hrănite. David rămâne modelul păstorului dorit de Domnul pentru poporul Său. Domnul anunță în v.1-2 pedeapsa peste păstorii care nu au urmat modelul lui David. Astfel primele două versete constituie o continuare firească a capitolelor 21-22. Deși nu există victime în poporul Domnului, totuși Domnul consideră pe păstorii lui Israel responsabili de soarta oilor. Măcar că și acestea au partea lor de vină, acest lucru NU diminuează vina păstorilor. Ei sunt pe deplin responsabili că au croit cărări strâmbe celor din popor, că au încurajat nedreptatea și răzvrătirea în popor. Măcar că Domnul Însuși a izgonit oile lui Israel în alte țări (vezi 23:3), Domnul îi consideră în 23:2 pe păstorii lui Israel responsabili de risipirea oilor lui Israel. În a doua parte a capitolului 23 avem un mesaj adresat proorocilor și preoților. Și ei își au partea lor de vină. Dar înainte de abordarea vinovăției acestora, se demască vinovăția casei regale. Deci primii responsabili de soarta poporului par a fi a regii, și de-abia apoi preoții și proorocii. Și într-adevăr în 1,2 Împărați vedem cum poporul urmează în primul rând calea regelui. Dacă regele e rău, chiar dacă preotul și proorocul sunt duhovnicești, totuși poporul urmează calea regelui. Regele (atât cel bun cât și cel rău) e mereu sprijinit de prooroc. Dar el e în prim planul poporului, direcția trasată de el e MAI IMPORTANTĂ decât cea trasată de preot sau de prooroc. Preotul și proorocul influențează pe împărat în primul rând, și apoi și pe popor. Căci proorocul poate activa cu aprobarea împăratului. Împăratul are maximul de autoritate, el deține armata și puterea. El poate interzice unui prooroc să proorocească, el poate pedepsi cu moartea pe proorocul mincinos. Dar reciproca nu este adevărată. Proorocul nu poate detrona pe rege. El poate doar ÎNȘTIINȚA pe rege. Mai toate reformele din **1, 2 Împărați** sunt implementate de ÎMPĂRAȚI. Ei sunt păstorii lui Israel. Proorocul și preotul par a fi mai degrabă ajutoarele păstorilor. Regele se consultă cu aceștia, dar regele e cel care ia deciziile în împărăție. El e responsabil de deciziile luate și nu proorocul. Proorocul e responsabil însă de SFATUL dat regelui.

Domnul însă nu se poate opri doar la a anunța pedepsirea păstorilor lui Israel. Dumnezeu nu poate doar constata eșecul păstoririi în Israel. El are în vedere o perioadă de restaurarea, de reabilitare a actului păstoririi în poporul Său. Pedepsirea actualilor păstori e doar o etapă (necesară) spre următoarea fază din istoria poporului Domnului, când aceștia vor fi păstoriți după inima lui Dumnezeu. Planului Domnului nu se poate încheia NICIODATĂ cu JUDECATA. Domnul este un Domn al Mântuirii. Finalitatea planurilor Sale sunt mereu centrare pe mântuire, vindecare, restaurare. Judecata nu este un FINAL. Ea devine mereu o etapă necesară care face posibilă finalul glorios al mântuirii. Judecata are rol de potolire a mâniei divine, de curățire a poporului, ca mântuirea plină de slavă a Domnului să se poată apoi manifesta cu mare putere! Acest lucru e în deplină armonie cu legămintele încheiate de Domnul cu Avraam și cu David, conform cărora Israel va stăpâni pentru veșnicie țara, iar urmașii lui David vor dăinui pe vecie pe scaunul de domnie al Domnului! Legămintele încheiate de Domnul oglindesc inima Sa, dorința Sa de a mântui și Nu de a nimici. În Apocalipsa revenirea Domnului face posibilă mia de ani, iar nimicirea pământului face posibilă inaugurarea Noului Ierusalim. Judecata nu pare a fi un scop în sine. Ea este mereu în slujba mântuirii. Domnul mântuiește ca să mântuiască, dar pare a judeca ca să poată apoi mântui.

Astfel după ce Domnul anunță pedepsirea păstorilor lui Israel, anunță viitorul luminos în care Domnul va pune peste Israel păstori după inima Sa, în lumina celor comentate ceva mai sus, nu suntem surprinși că apare în 23:5 menționat David. Căci pedepsirea casei regale davidice anunțată în cap.22 ridică semne de întrebare cu privire la credințioșia Domnului față de David, cu privire la semnificația legământului Davidic. Domnul anunță pedepsirea casei regale davidice, DAR ne arată în 23:5 că Nu a uitat de David, nici de legământul încheiat cu acesta. El anunță că după robie, Domnul va aduce pe Israel înapoi și Domnul va ridica lui David o Odraslă neprihănită care va face dreptate și judecată în țară, deci care va face ceea ce NU au făcut ceilalți urmași ai lui David. În mod cert este vorba de Mesia. Termenul de ODRASLĂ este un termen mesianic consacrat prin profețiile din cartea Isaia. Mesia e o Persoană divină, căci va fi numit: Domnul, Neprihănirea noastră (vezi 23;6). Iată un argument cât se poate de clar cu privire la identitatea divină a lui Mesia. El este OM, căci este fiul lui David, dar este și Dumnezeu, căci e numit Domnul, Neprihănirea noastră. Robia babiloniană aduce o pauză în domnia casei lui David. Credințioșia promisiunilor Domnului față de David pare a fi pusă la îndoială. În acest context Domnul nu evită discuția despre David. Ba El îl aduce în discuție și arată o dimensiune NOUĂ a legământului davidic: din David se va naște Mesia, Cel care va domni pentru totdeauna peste poporul Domnului! Dar Mesia este Însuși Domnul! Deci aceasta înseamnă că El domnește peste Israel chiar în timpul robiei babiloniene. Promisiunea davidică se împlinește ASTFEL și în timpul robiei babiloniene! Prin Solomon se împlinește PARȚIAL promisiunea davidică. Însăși robia babiloniană arată că nu Solomon este împlinirea legământului davidic. Adevărata împlinire este

Mesia! Deci Mesia va veni din David și prin El se va împlini în mod desăvârșit promisiunea făcută de Domnul lui David. Deci aparenta NEÎMPLINIRE a promisiunii către David nu face decât să descopere NOI dimensiuni, infinit mai glorioase, a promisiunilor făcute. Iar aceste dimensiuni infinit mai glorioase soluționează și aparenta neîmplinire a promisiunilor! În cele din urmă ideea ca din tine să vină Mesia face să pălească ideea pământească ca fii tăi să domnească mereu pe un scaun pământesc de domnie. Dar nu doar că Dumnezeu vine să descopere o dimensiune nouă, superioară a promisiunii, prin această nouă dimensiune, însăși dimensiunea pământească e împlinită în chip desăvârșit. Dimensiunea mesianică a promisiunii, nu doar că o eclipsează pe cea pământească, dar o și împlinește! Dumnezeu nu înlocuiește o promisiune pământească, cu una mult mai glorioasă, cerească. Nu-i stă în fire. El nu poate minți. Nu poate păcăli. Nu se poate juca cu cuvintele. El arată adevărata semnificație a promisiunii (infinit mai mare decât primul înțeles), fără însă a anula primul înțeles. Ceva asemănător am văzut și în viața lui Avraam. Când Domnul face o promisiune, e ceva diferit de situația în care un om face o promisiune. Promisiunea divină nu poate fi ceva simplu, ceva simplist. Promisiunea divină este misterioasă, și ascunde o complexitate inimaginabil de mare.

Căci Dumnezeu cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi, el folosește CUVINTE a căror semnificație se descoperă în timp, și mereu promisiunile Sale ascund MULT mai MULT decât ce putem pricepe prin înțelesul inițial. Și mereu Domnul PLUSEAZĂ față de înțelesul inițial. El nu scade, ci plusează. Dar nu anulează înțelesul inițial. Acesta poate fi însă nuanțat în lumina noilor semnificații. Domnul are dreptul să REVINĂ asupra promisiunilor făcute pentru a le DEZVOLTA înțelesul, pentru a le explica în amănunt, pentru a le arăta MODUL și VREMEA în care se vor împlini. De aceea nu trebuie să ne grăbim să spunem că am înțeles semnificația promisiunilor Lui. De regulă înțelesul nostru inițial e întotdeauna trunchiat, limitat. Semnificația promisiunilor Lui se poate pricepe doar în trecerea timpului. Când primim o promisiune din partea Lui trebuie să și așteptăm ca Domnul să ne EXPLICE semnificația. Aparentele neîmpliniri ale promisiunii sunt indicii clare către noi înțelesuri. Totuși aceste noi înțelesuri nu le putem adăuga noi de la sine putere. Doar Cel care a făcut promisiunea este și Cel care are dreptul să-i explice pe larg înțelesul. E adevărat că acest lucru ne poate induce în eroare în prima fază. Căci prima percepție a noastră cu privire la promisiunea Sa e mereu limitată, trunchiată. Curgerea vremurilor ne va aduce mereu surprize cu privire la împlinirea promisiunilor Sale. Acestea vor fi desigur plăcute, căci înțelesul profund al promisiunilor Lui este mereu infinit mai frumos decât înțelesul inițial. Domnul ne va da infinit mai mult decât am înțeles noi la început. Dar înțelesul profund va aduce uneori și surprize neplăcute pentru firea noastră omenească. Căci mai mereu Domnul împlinește promisiunea MAI TÂRZIU decât s-ar aștepta omul trecător și nerăbdător. Ritmul Domnului este adesea lent. Lucrul pe care noi credem că Domnul îl va împlini MÂINE El îl împlinește peste 10 ani, iar lucrul pe care noi credem că El îl va împlini peste 50 de ani

El Îl împlinește peste o mie de ani. De asemenea anumite elemente ale promisiunii nu se vor împlini în această viață. Avraam nu a stăpânit deloc țara în timpul vieții sale pământești. O va stăpâni etern într-un pământ și cer nou. Totuși fiul său Isaac l-a primit în această viață. Și în această viață urmașii lui au stăpânit țara după câteva sute de ani. Astfel promisiunea divină se va împlini deplin în noi în realitatea Noului Ierusalim, iar pământește s-ar putea împlini prin urmașii noștri. Dumnezeu nu Se joacă cu noi sau cu cuvintele. El pur și simplu acționează ca Dumnezeu. Pentru El timpul trece altfel, înțelesul e mult mai profund, împlinirea mult mai complexă. AȘA este El. El promite ca Dumnezeu și nu ca OM. El ține cont de limitările noastre, dar ne provoacă și pe noi să ȚINEM cont de nelimitările Lui!

În mod cert Dumnezeu are un ritm mult mai lent decât cel dorit de noi. Răbdarea pare a fi o principală lecție de care are nevoie ființa noastră. Dumnezeu lucrează ÎN TIMP și la inima noastră. La fel cum un copac are nevoie de timp să crească, la fel e și cu privire la devenirea noastră. Dumnezeu nu e niciodată grăbit. Dar, noi oamenii, mai tot timpul suntem grăbiți și am dori mai repede izbăvirea, vindecarea, schimbarea, aducerea judecății, împlinirea promisiunilor divine. Domnul însă are un ritm lent. Desigur, ritmul Său lent are multe explicații: îndurarea Sa care amână judecata cât se poate de mult, percepția divină asupra timpului, variabila credințioșiei noastre, limitele noastre, natura noastră păcătoasă și bolnavă care impune un ritm lent schimbării lăuntrului nostru etc. E bine să ne obișnuim cu acest ritm lent. Domnul promite venirea Seminței din Gen.3:15. Dar nu pare a Se grăbi să o aducă în istorie. Trec măcar 4000 de ani până la întruparea Fiului. Desigur un rol important îl are și variabila credințioșiei oamenilor și a poporului Israel. Domnul vrea ca Mesia să vină pentru a mântui pe Israel și a restaura Creația. El vrea ca Mesia să vină pe linia MÂNTUIRII. Nici pe această linie nu e grăbit. Dar pe linia judecății, ritmul împlinirii venirii Sale este și mai lent. Necredințioșia lui Israel, practic separă venirea lui Mesia în două venituri. Iată de ce pasajele din vechime par a vorbi de o singură venire a lui Mesia. Aceasta era dorința Domnului. Dar din pricina necredințioșiei lui Israel lucrarea lui Mesia se împlinește în două etape și Domnul aduce o fază nouă în planul Său: perioada Bisericii dintre Neamuri! Dar totuși promisiunile din vechime cu privire la Mesia par a fi diferite față de promisiunile din Noul Testament cu privire la revenirea lui Mesia.

Promisiunile din vechime nu spun că Mesia va veni în CURÂND. Ba mai mult adesea spun cu claritate că venirea lui Mesia va veni MULT mai târziu în istorie. Moise știe că NU va prinde venirea aceluia prooroc ca el. David știe că nu va prinde în viață nici zidirea Templului, nici venirea lui Mesia. Isaia plasează venirea lui Mesia după robia babiloniană. Deci e clar că va mai trece mult timp până la venirea lui Mesia. Și Ieremia plasează venirea lui Mesia (chiar în pasajul de față) după întoarcerea lor din robia babiloniană. Deci vorbim de un minim de 70 de ani de la ridicarea imperiului babilonian,

după cum vom vedea în următoarele capitole. Daniel aștepta probabil venirea lui Mesia când se roagă în Daniel cap.9. Dar Domnul îl înștiințează în profețiile din Daniel cap.7-12 că venirea lui Mesia NU va avea loc în momentul revenirii din Babilon. Poporul nu s-a căit ca națiune, și astfel Domnul va împlini doar parțial promisiunile din Ieremia. Dumnezeu îi spune clar lui Daniel că istoria va continua să curgă. Vor mai fi în istorie multe săptămâni. Unsul va veni în sfârșit. Dar nici atunci nu va avea loc restaurarea. El va fi respins și Ierusalimul va cădea din nou ca în 586. Israel va intra într-o nouă robie de tip babilonian. De-abia prin întoarcerea din această nouă robie de tip babilonian (cea care a început după anul 70, și care este în primul rând de natură spirituală – vezi împietrirea de care vorbește Pavel în Romani 11) va veni DIN NOU Mesia pentru a restaura pentru totdeauna pe Israel! Deci Daniel află că el NU va prinde pe Mesia... că va trece MULT timp până la venirea Sa... care va fi de fapt doar începutul lucrării sale, și că astfel promisiunile de restaurare din Ieremia se vor împlini și mai târziu... la revenirea Sa! Ba mai mult, Domnul îi vorbește clar că după Imperiul Babilonian, va urma cel Persan și apoi Cel Grec... și va avea mai întâi loc lucrarea cornului celui mic, și apoi cea a lui Mesia! Dumnezeu Însuși îi spune că vedenia privește VREMURI ÎNDEPĂRTATE. Daniel este îndemnat să țină ascunse acele cuvinte și să pecetluiască cartea PÂNĂ la vremea sfârșitului. De-abia ATUNCI mulți o vor citi și cunoștința va crește (vezi Daniel 8:19,26; Daniel 12:4,9). Și nu e nimic surprinzător căci niciodată în vechime Domnul nu a spus că Mesia va veni în curând. Nu a spus lui Avraam că îi va da țara în curând, că va face din el un mare popor în curând etc. Dar spiritul Noului Testament pare a fi cu totul altul cu privire la revenirea lui Mesia. Ea este IMINENTĂ. Ea este în curând. Apostolii speră să revadă pe Domnul. Bătrânul Pavel speră să prindă venirea Domnului în viață. Și la finalul Noului Testament avem cartea Apocalipsa, care e construită pe tiparul cărții Daniel. Și în această carte descoperim cu mare surpriză, un mesaj opus ca cel al cărții Daniel. Ioan nu ne spune ca Daniel: știți istoria va mai continua multă vreme... vor mai fi multe imperii etc... de-abia APOI va reveni Mesia. Nu ne spune acest lucru MĂCAR că de la Ioan până acum a trecut cam de patru ori mai mult decât de la Daniel la prima venirea lui Mesia! DE CE Ioan NU primește un mesaj asemănător cu Daniel? De ce cartea Apocalipsei insistă cel mai mult pe IDEEA în CURÂND? De ce se insistă la finalul cărții să NU se pecetluiască cartea căci vremea proorociei e APROAPE!? Și este una să afirmi că Isus poate reveni ORICÂND și cu totul alta să spui că El va reveni în CURÂND?

Ce înseamnă acest ÎN CURÂND din perspectiva Domnului? Am văzut că expresia *TOATE Neamurile*, sau *NEAMURILE vor asculta de Evanghelie*, înseamnă ALTCEVA decât sensul comun al expresiilor. În contextul teologic în care sunt așezate apar nuanțe noi. Ce ar însemna expresia ÎN CURÂND din perspectiva Domnului, din perspectiva contextului teologic în care este folosit?

Iată mai multe variante:

a) **În curând** ca promisiunea CONDIȚIONATĂ de ascultarea Bisericii

Am emis mai demult această ipoteză. Ea ar soluționa într-un fel dilema noastră. Totuși nu găsim nicăieri în Noul Testament formulată clar această condiționare. Ideea de a GRĂBI apare totuși în 2 Petru, dar apare explicit o singură dată în Noul Legământ.

Elementul forte al argumentării acestei ipoteze era legat de ducerea Evangheliei la marginea pământului. E clar că mai întâi trebuie să fie vestită Evanghelia la marginea pământului și APOI va reveni Domnul. În acest context elementul de condiționare ar fi bine argumentat. Dar se diminuează elementul de IMINENȚĂ. Revenirea nu mai poate avea loc oricând, căci dacă Biserica nu ascultă și Evanghelia nu ajunge la marginea pământului, nici Domnul nu va reveni. În același timp am înțeles că Marea Trimitere a fost încredințată în special lui Pavel și ea viza, ca în Ieremia, TOATE NEAMURILE atinse de mărturia lui Israel. Și Pavel consideră că el a împlinit acel mandat. Și atunci celebrul verset din Matei 24:14 s-a împlinit în anul 70, căci exact DUPĂ ce Pavel și-a încheiat misiunea ducând Evanghelia Împărăției tuturor Neamurilor a venit SFÂRȘITUL Ierusalimului! Și atunci elementul de condiționare legat de Marea Trimitere nu mai este relevant. Atunci toată această ipoteză nu mai este relevantă. Desigur, ne întrebăm dacă nu cumva profeția din Matei 24 nu se împlinește cumva în două faze. Poate astfel și Marea Trimitere se împlinește în două faze. Ea a fost împlinită de Pavel în zona diasporei evreiești. Dar ea se pare că va fi împlinită prin cei doi proroci din Apoc.11 ÎNCĂ o dată în zona „diasporei” Bisericii apostate. Totuși, această slujbă pare a fi încredințată nu întregii Biserici. Bisericile locale din vremea lui Pavel erau îndemnate să crească în Hristos acolo unde erau. Acesta e testamentul dat de Pavel lui Timotei. Deci după anul 70 creștinii erau chemați acolo unde erau să țină sus Cuvântul vieții. Desigur Duhul Sfânt avea libertatea să dea chemări speciale unor vase speciale pentru a duce Evanghelia și în alte zone. Dar fără o astfel de chemare specială, ducerea în alte zone neevangelizate nu poate fi argumentat prin Marea Trimitere – aceasta dacă vrem să rămânem la ce este scris. Căci Duhul nu cere nici uneia din cele 7 Biserici din Apocalipsa să trimită misionari, și nici Pavel nu-i spune lui Timotei că de fapt toate Neamurile înseamnă mai mult decât înțelesese el. Nici Ioan în 1, 2, 3 Ioan (scrise după anul 70) nu amintește de Marea Trimitere și nici de NOUA semnificație a expresiei TOATE NEAMURILE. Deci dacă este să rămânem la ce este scris, Marea Trimitere a fost deja împlinită de Pavel. Eventual ea va fi reîmplinită de cei doi proroci din Apocalipsa. Responsabilitatea Bisericii locale rămâne acolo unde este să țină sus Cuvântul vieții. Ideea de a fi MISIONAR poate avea la bază doar o chemare clară, directă, specială din partea Duhului ca cea a lui Pavel și Barnaba din Fapte 14. Deci după anul 70 nu este o nouă Mare Trimitere pe care Biserica trebuie să o împlinească cât mai repede. În lumina celor spuse, elementul de condiționare a promisiunii „Eu vin curând” este puternic desființat. Ne mai

amintim că în Apocalipsa măcar că 5 din 7 Biserici erau amenințate cu lepădarea, totuși promisiunea EU VIN CURÂND rămâne în picioare. În pildele Mântuitorului despre venirea Sa, ni se arată clar că o parte din Biserică va fi prinsă în neveghere. Deci lepădarea de credință și necredincioșia Bisericii NU anulează IMINENȚA venirii Domnului. Deci ipoteza ***Eu vin curând*** ca promisiune necondiționată e puternic pusă la îndoială. În același timp textul din Matei 24:1-35 nu cred că poate fi redus la anul 70. Căci pasajul despre anul 70 glisează clar în toate evangheliile spre venirea lui Hristos în slavă. Anul 70 devine astfel un tipar, o prefigurare pentru vremea sfârșitului. Viteza evenimentelor, necesitatea vegherii permanente... toate acestea sunt valabile și pentru perioada sfârșitului veacului. Și Apocalipsa pare să clarifice în ce constă tiparul. După cum Fiul a intervenit (A VENIT) în anul 70 pentru a pedepsi Israelul apostat (dar și pe creștinii evrei apostatați) și a izbăvi pe creștinii autentici (dintre evrei și dintre neamuri) de jugul greu al iudaismului, la fel va fi și la vremea sfârșitului: Isus va judeca prin fiară Biserica apostată înaintea Neamurilor și apoi va izbăvi în slavă rămășița celor credincioși de orice jug (și de jugul bisericii apostate și de jugul fiarei, și de jugul firi pământeste!). Deja introducem o a doua ipoteză, și anume revenirea lui Isus ca realitate istorică continuă.

b) Revenirea lui Isus ***ca realitate istorică permanentă***

Ne aducem aminte de pasajul din Matei 10:23. *Adevărat că NU veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului.* Și dacă prin aceste cetăți se are în vedere și diaspora evreiască, e adevărat. Căci când Evanghelia lui Pavel atinge aproape toată diaspora evreiască, Fiul Omului VINE să pedepsească Ierusalimul. Acest concept de VENIREA a Fiului nu în mod vizibil, în slavă, ci prin realități istorice concrete l-am analizat deja în Apocalipsa cap.1-3. Iată câteva pasaje în acest sens:

5. *Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, **voi veni la tine** și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. (Apoc.2:5)*

*Pocăiește-te, dar. Altfel, **voi veni la tine curând** și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.” (Apoc.2:16)*

3. *Adu-ți aminte, dar, cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, **voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.** (Apoc.3:3)*

9. *Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit.*

10. *Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, **te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului.***

11. Eu vin curând. *Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa*

(Apoc.3:9-11)

16. Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, **am să te vărs din gura Mea.**

17. Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,

18. te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

19. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!

20. Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, **voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. (Apoc.3:16-20)**

Fiecare Biserică (nu am mai menționat de Efes, Tiatira și Smirna, dar adevărurile pe care le analizăm sunt valabile și cu privire la ele) a primit promisiuni și avertismente ISTORICE. Unele sunt chiar introduse de expresia EU VIN sau EU VIN CURÂND! Aceste promisiuni aveau să se împlinească **în imediatul istoric** al acelor Biserici! Deci este o venire istorică a lui Isus valabilă pentru fiecare Biserică în parte. Ea are în vedere:

- Încercări
- Protecție în încercări
- Pedepsirea vrăjmașilor Bisericii
- Pedepsirea Bisericii însăși
- Mângâierea Bisericii prin întoarcerea evreilor la Domnul

Observăm că elementele de mai sus sunt degustări clare ale vremii sfârșitului când Biserica apostată va fi pedepsită, cea credincioasă protejată, vrăjmașii Bisericii vor fi și ei pedepsiți, iar evreii ca națiune se vor întoarce la Domnul. Deci realitatea FINALULUI e degustată nu doar de creștinii din Ierusalim din vremea anului 70, ci de fiecare Biserică locală în parte. Revenirea lui Isus cuprinde această complexă realitate compusă din **încercare, protejare, pedepsire, mângâiere și izbăvire.** Ori această realitate complexă este trăită de-a lungul istoriei de fiecare credincios în parte, și de fiecare Biserică locală în parte. Duhul Babilonului și duhul fiarei, precum și duhul lui Hristos sunt ACTIVE în toată istoria. Fiecare Biserică locală se va confrunta mai devreme sau mai târziu cu duhul lui anticrist și cu mari încercări, și va avea parte de pedeapsă dacă NU e credincioasă, sau de o mare izbăvire dacă e credincioasă! CEASUL cel rău poate aduce mari pedepse sau

mari curățiri pentru un credincios sau pentru o Biserică. Acest CEAS al încercării vine în CURÂND în viața oricărui credincios sau oricărei Biserici locale. Astfel promisiunea EU VIN CURÂND are un sens LITERAL care s-a împlinit și se împlinește în toată istoria. Când suntem într-o perioadă de pace încercarea va veni ÎN CURÂND. Când suntem în încercare PEDEAPSA va veni în CURÂND. Astfel lupta finală cu FIARA, PROOROCUL MINCINOS, BABILONUL descrie o realitate complexă a luptei spirituale valabilă în TOATĂ ISTORIA BISERICII!!! Dar acest lucru NU ÎNSEAMNĂ că Nu va fi și o luptă FINALĂ pe plan istoric cu un Anticrist istoric, cu o fiară istorică, cu o revenire în slavă VIZIBILĂ a lui Hristos! Pavel ne arată clar în **2 Tesaloniceni cap.2**, că această luptă spirituală permanentă va cunoaște un apogeu la finalul istoriei și o întrupare prin conflictul final dintre Anticrist și Biserică.

c) **ÎN CURÂND** din perspectiva Domnului cel Veșnic

Domnul cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi. Pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Astfel, ÎN CURÂND, sau APROAPE pot însemna altceva pentru Domnul decât înseamnă pentru noi. Totuși acest CURÂND nu e afirmat în vechime, ci doar după prima venire a lui Isus. Căci pe această logică a percepției divine asupra timpului ÎN CURÂND-ul putea fi rostit încă din Gen.3:15. Totuși NU este rostit în vechime? Oare de ce? Iată câteva posibile răspunsuri: lucrarea de ispășire a lui Hristos aduce biruința. De-abia DUPĂ această biruință, FINALUL GLORIOS este IMINENT. Acest final nu putea fi IMINENT înaintea acestei biruințe. La fel cum intrarea în prezența lui Dumnezeu prin Duhul, nemijlocită de oameni, este validată doară DUPĂ ispășirea efectivă a păcatului prin lucrarea lui Isus Hristos, la fel ÎN CURÂND-ul este proclamat doar după învierea lui Isus. Astfel, ÎN CURÂND-ul ar proclama biruința, ar conferi certitudine absolută biruinței finale. Pe de altă parte, între prima venire a lui Hristos și finalul istoriei nu mai există nici REVELAȚII NOI ce trebuie să completeze revelația primită de apostoli, dar nici profeții istorice ce trebuie să se împlinescă. Așa se explică marea deosebire dintre finalul cărții Daniel și cel al Apocalipsei. Daniel scria într-un moment istoric în care revelația specială NU era completă. În același timp, mai erau multe profeții istorice care trebuiau să se împlinescă înainte de venirea lui Mesia. Deci pe de o parte Domnul îi spune că în vremea sfârșitului cunoștința va crește și de-abia atunci profeția va putea fi înțeleasă în profunzime, iar pe de altă parte, îl înștiințează că profeția vizează vremuri îndepărtate pentru că mai sunt multe alte profeții ce trebuie să se împlinescă ÎNAINTE de acele vremuri. Dar Ioan încheie Apocalipsa exact INVERS. Profeția poate fi înțeleasă în profunzime, căci revelația specială este completă, iar pe de altă parte nu ar mai fi alte profeții despre evenimente istorice care trebuia să se împlinescă ÎNAINTE de finalul istoriei. Ioan confirmă că vremea sfârșitului A ÎNCEPUT DEJA. Ei trăiau deja în acea vreme a sfârșitului despre care a profețit Daniel. De aceea cu toții credeau că venirea

Domnului e așa aproape. Lucrarea de ispășire a păcatului fusese realizată, revelația specială completată 100%, nu mai existau profeții istorice ce trebuiau să se împlinească între învierea lui Isus și perioada lui Anticrist, duhul lui Anticrist deja lucra în istorie, confruntarea cu Anticrist deja începuse, vremea sfârșitului deja începuse, trebuia să mai aibă loc de fapt doar sfârșitul sfârșitului, sau sfârșitul vremii sfârșitului. Practic după ce Pavel duce Evanghelia la marginea pământului și se împlinesc profețiile lui Isus despre dărâmarea Ierusalimului, perioada Omului fărădelegii putea începe ORICÂND!

Perioada Bisericii dintre Neamuri era o taină, chiar o noutate. În profețiile din vechime erau niște mici indicii. Acestea însă insistau pe pocăința finală a lui Israel și reînțoarcerea lui Mesia în slavă. Moise vorbise că Domnul avea să îi întărească la gelozie printr-un neam care nu este un neam. Dar și acest lucru se împlinise în vremea lui Pavel, căci în primul secol au fost plantate Bisericii creștine în TOATE zonele atinse de diaspora evreiască. Practic în orice loc unde era o sinagogă, era și o sinagogă creștină. Evreii vedeau cu ochii lor cum un neam dintre Neamuri cheamă Numele Domnului și împlinește funcția lui Israel de a fi martorul Domnului printre popoare. Era logic să fie geloși. Deci după anul 70, era logic să aștepti din clipă în clipă lucrarea omului fărădelegii din 2 Tes.cap.2. Pavel se aștepta ca tesalonicenii să poată identifica acest OM fără a-l confunda cu împăratul roman. Deci e logic că Pavel se aștepta ca Anticristul să activeze tot în zona civilizată a Imperiului Roman, zonă care reprezenta pentru mentalul de atunci toată lumea, toate neamurile, marginile pământului. Pavel știa că profețiile din Daniel ne arată că Anticristul va izvorî din și va activa în spațiul Căpeteniei Greciei, deci în spațiul lumii civilizate penetrată de cultura grecească și expuse revelației speciale a poporului lui Dumnezeu. Pavel nu se așteaptă ca Anticristul să-și desfășoare lucrarea în India sau în Imperiul Chinez. El nu se așteaptă ca informațiile despre Anticrist să ajungă în India sau China, și nici măcar la triburile barbare din Nordul Imperiului Roman: sciții, triburile germanice etc. El are în vedere acel spațiu al lumii civilizate în care activează Căpetenia Greciei și în care informația circula cu mare viteză. E logic să se aștepte ca acel Anticrist să stăpânească LUMEA Imperiului Roman. Astfel creștinii îl vor putea identifica repede, și e nevoie să fie identificat repede cu atât mai mult cu cât lucrarea sa pare a fi scurtă. Dar Pavel se așteaptă ca pruncii din Tesalonic să NU confunde pe Anticrist cu un împărat roman păgân, idolatru, și îndumnezeit ca Nero. Omul fărădelegii e cu totul altceva. El se va slăvi pe sine mai presus de tot ce este vrednic de închinare, va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu, va face mari semne și minuni, va fi o întrupare a răului fără precedent în istorie. Or, nici un împărat roman nu a făcut nici una din caracteristicile esențiale și UNICE ale Omului fărădelegii. Anticristul e mai mult decât un dictator, decât un Nebucadnețar, decât un Nero, decât un Antiohus Epifanes al patrulea, mai mult decât un Hitler sau Stalin. Desigur toți aceștia au avut câte ceva din profilul anticristic. Dar Anticrist îi va îngloba și depăși pe toți predecesorii săi. Pavel

deci se așteaptă ca Anticrist să activeze și să devină vizibil în spațiul atins de greci, de iudaism și de creștinism, în spațiul în care activează Căpetenia Greciei. El nu vede nevoia unor schimbări pe scena istoriei, ca Anticrist să poată intra și lucra în istorie. Scena din secolul unu era o scenă posibilă pentru lucrarea anticristică. Și mai ales după ce Pavel ajunge la Roma, și astfel la marginile Imperiului, și după anul 70, practic nu mai era nici o profeție ce trebuia a fi împlinită. Anticrist putea intra oricând în istorie. Dar putea fi el chiar unul din împărații romani sau trebuia să vină din partea unei puteri care să pună stăpânire pe Imperiul Roman, după cum Alexandru a pus stăpânire pe Imperiul Persan? Acel lucru OBSTACOL ce trebuia să fie îndepărtat era oare chiar statul roman? Sau doar ordinea de tip roman care era o stăvilă în față răului și a multor forme de păcat? În cele din urmă și un împărat roman putea modifica din interior dreptul și orânduirile romane. Pavel nu ne dă aceste detalii, dar vorbește de un obstacol VIZIBIL, foarte evident chiar și pentru pruncii din Tesalonic. Pare a fi CEVA concret legat de scena istorică de atunci care l-ar fi putut cumva compromite pe Pavel în fața stăpânirii romane dacă l-ar fi așternut în scris. Dar ce să fie? Căderea ordinii și dreptului roman pare ceva mai subtil (ideea de a schimba legile și vremea profețiile lui Daniel). Căderea ROMEI sub o altă a stăpânire cum a avut loc căderea Persiei sub Greci pare ceva mai evident. Nu putem fi siguri. Dar să o luăm ca ipoteză. Avea Pavel suport vechi-testamentar pentru această ipoteză? Oferă Apocalipsa teme pentru această ipoteză? Anticristul va veni pe valul unor cuceriri ca Alexandru Macedon sau va veni ca Împărat al unui Imperiu cu mare vechime în istorie? Căci dacă Imperiul Grec s-a format peste noapte (în doar 10 ani!), Imperiul Roman s-a format în sute de ani și apoi și-a continuat stăpânirea imperială sute de ani.

Un posibil argument ar fi profilul fiarei a patra și a cornului celui mic din cartea Daniel. E important să observăm în Daniel că e vorba de un împărat care apare dintr-o împărăție, dintr-o fiară. E vorba de al 10-lea împărat din fiara a patra:

7. După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfârâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne.

*8. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. **Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie.***

9. Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins.

10. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de

zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.

11. **Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc ca să fie ars.**

12. Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit.

19. În urmă am dorit să știu adevărul asupra fiarei a patra, **care se deosebea de toate celelalte**; și era nespus de grozavă: avea dinți de fier și gheare de aramă, mânca, sfărâma și călca în picioare ce rămânea;

20. și asupra celor zece coarne pe care le avea în cap, și asupra celui alt corn care ieșise și înaintea căruia căzuseră trei; asupra cornului acestuia care **avea ochi, o gură care vorbea cu trufie și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne.**

21. Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit,

22. **până când** a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, **și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția.**

23. El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. **Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi.**

24. Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul **care se va deosebi de înaintașii lui** și va doborî trei împărați.

25. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.

26. **Apoi va veni judecata** și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.

27. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!”

28. Aici s-au sfârșit cuvintele. Pe mine, Daniel, m-au tulburat nespus de mult gândurile mele și mi s-a schimbat culoarea feței; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea.”

(Daniel 7)

7. L-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a aruncat încrunțat asupra lui, a izbit pe berbec și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi; l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare, și nimeni n-a scăpat pe berbec din mâna lui.

8. Țapul însă a ajuns foarte puternic; dar când a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut **patru coarne mari**, în cele patru vânturi ale cerurilor.

9. **Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată.**

10. S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare.

11. S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul Locașului său celui Sfânt.

12. Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început.

13. Am auzit pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare Sfântul Locaș și oștirea?”

14. Și el mi-a zis: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățat!”

15. Pe când eu, Daniel, aveam vedenia aceasta și căutam s-o pricep, iată că înaintea mea stătea cineva care avea înfățișarea unui om.

16. Și am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai, care a strigat și a zis: „Gabriele, tâlcuiește-i vedenia aceasta.”

17. El a venit atunci lângă locul unde eram; și la apropierea lui, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ. El mi-a zis: „Fii cu luare aminte, fiul omului, căci vedenia privește vremea sfârșitului!”

18. Pe când îmi vorbea el, am căzut cu fața la pământ leșinat. El m-a atins și m-a așezat iarăși în picioare în locul în care mă aflam.

19. Apoi mi-a zis: „Iată, îți arăt ce se va întâmpla la vremea de apoi a mâniei, **căci vedenia aceasta privește vremea sfârșitului.**

20. Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împărații mezilor și perșilor.

21. Țapul însă este **împărăția Greciei**, și cornul cel mare dintre ochii lui este **cel dintâi împărat.**

22. Cele patru coarne care au crescut în locul acestui corn frânt sunt **patru împărații** care se vor ridica din neamul acesta, dar care nu vor avea atâta putere.

23. La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, **se va ridica un împărat fără rușine și viclean.**

24. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; **el va face pustiiri de necrezut, va izbuti**

în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților.

25. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești.

26. Iar vedenia cu serile și diminețile, de care a fost vorba, este adevărată. Tu, pecetluiește vedenia aceasta, căci este cu privire la niște vremuri îndepărtate.”

27. Eu, Daniel, am stat leșinat și bolnav mai multe zile; apoi m-am sculat și mi-am văzut de treburile împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa.”

(Daniel 8)

21. În locul lui se va ridica un om disprețuit, fără să aibă putere împărătească; **dar se va ridica deodată și va pune mâna pe împărăție prin uneltire.**

22. Oștile se vor revărsa ca un râu înaintea lui, dar vor fi nimicite împreună cu o căpetenie a legământului.

23. După ce se vor uni cu el, el va întrebuița o viclenie; va porni și va birui cu puțină lume.

24. Va intra pe neașteptate în locurile cele mai roditoare ale ținutului; **va face ce nu făcuseră nici părinții lui, nici părinții părinților lui:** va împărți prada, jafurile și bogățiile; va urzi la planuri împotriva cetățuilor, și aceasta va ține o vreme.

25. Apoi va porni în fruntea unei mari oștiri, cu puterea și mânia lui, **împotriva împăratului de la miazăzi.** Și împăratul de la miazăzi se va prinde la război cu o oaste mare și foarte puternică; dar nu va putea să țină piept, căci se vor urzi planuri rele împotriva lui.

26. Cei ce vor mânca bucate de la masa lui îi vor aduce pieirea; oștile lui se vor împărășia ca un râu, și morții vor cădea în mare număr.

27. Cei doi împărați nu vor căuta decât să-și facă rău unul altuia, vor sta la aceeași masă și vor vorbi cu viclenie. Dar nu vor izbuti, căci sfârșitul nu va veni decât la vremea hotărâtă.

28. Când se va întoarce în țara lui cu mari bogății, în inima lui va fi vrăjmaș legământului sfânt, va lucra împotriva lui, și apoi se va întoarce în țara lui.

29. La o vreme hotărâtă, va porni din nou împotriva împăratului de miazăzi; dar de data aceasta lucrurile nu vor mai merge ca mai înainte.

30. Ci niște corăbii din Chitim vor înainta împotriva lui; iar el, deznădăjduit, se va întoarce înapoi. Apoi, mânios împotriva legământului sfânt, nu va sta cu mâinile în sân; ci, la întoarcere, se va înțelege cu cei ce vor părăsi legământul sfânt.

31. Niște oști trimise de el vor veni și vor spurca Sfântul Locaș, cetățuia, vor face să

înceteze jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiitorului. Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul.

32. Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi.

33. Înțelepții poporului vor învăța pe mulți. Unii vor cădea pentru o vreme, loviți de sabie și de flacără, de robie și de jaf.

34. Când vor cădea, vor fi ajutați puțin, și mulți se vor uni cu ei din fătărnicie.

35. Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățați și albiți, până la vremea sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă.

36. Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiuzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini.

37. Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de niciun dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți.

38. În schimb, va cinsti pe dumnezeul cetățuilor; acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de pret.

39. Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți moșii ca răsplată.

40. La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el. Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care și călăreți, și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca.

41. Va intra și în țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea. Dar Edomul, Moabul și fruntașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui.

42. Își va întinde mâna peste felurite țări și nici țara Egiptului nu va scăpa.

43. Ci se va face stăpân pe vistieriile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și etiopienii vor veni în alai după el.

44. Dar niște zvonuri venite de la răsărit și de la miazănoapte îl vor înspăimânta, și atunci va porni cu o mare mânie ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți.

45. Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt. **Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor.**

Capitolul 12

1. **În vremea aceea** se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.

2. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică.

3. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.

Iată ce ne sugerează aceste pasaje din Daniel:

- Că fiara a patra va fi o ULTIMĂ împărăție pe acest pământ înainte să vină SFÂRȘITUL, să vină vremea în care Domnul va face judecată sfinților, va da împărăția pentru totdeauna sfinților, în care va avea loc salvarea finală a lui Israel și învierea celor morți.
- Această a patra fiară va fi o împărăție care se va DEOSEBI de celelalte dinaintea ei. Va fi nespus de grozavă, va zdrobi și va sfărâma tot pământul și va călca în picioare tot ce va rămânea. Ea va avea 10 împărați. După ei va fi un alt împărat. La ridicarea lui vor cădea trei împărați, și el se va deosebi de împărăția de dinaintea lui.
- Cornul cel mic **se va mări** nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată. Va face pustiiri de necrezut și va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților.
- Fiara a patra este de fapt unul din cele patru coarne care au crescut în locul cornului celui mare al împărăției Greciei (primul ei împărat, un împărat tare viteaz).
- Cornul cel mic va fi deci un împărat al împărăției de la miazănoapte. El va avea ca rival împăratul de la miazăzi cu care se va război mereu. În acest conflict vor fi trei faze:
  - a) Va avea o primă fază de victorii strălucite împotriva împăratului de la miazăzi.
  - b) Va încerca o nouă campanie împotriva împăratului rival, dar niște corăbii din Chitim vor înainta împotriva lui și deznădăjduit se va întoarce înapoi.

Și în acest MOMENT se războiește cu sfinții, spurcă cetățuia și sfântul locaș. Face tot ce voiește, se slăvește pe sine mai mult decât pe toți dumnezeii.

- c) La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge din nou cu el. Împăratul de la miazănoapte (cornul cel mic) va înainta asupra țărilor lui ca un râu și le va îneca. Va intra și în țara minunată și zeci de mii vor cădea. Își va întinde mâna împotriva a felurite țări și nici țara Egiptului nu va scăpa. Se va face stăpân peste Egipt, iar Libienii și Etiopienii vor veni în alai după el. Dar niște zvonuri de la răsărit și miazănoapte îl vor speria. ATUNCI va porni cu mânie să prăpădească pe munți. Își va întinde corturile palatului între mare și muntele cel slăvit. Apoi își va ajunge sfârșitul.

Sunt și câteva mici neclarități. Primele țin de ARMONIA din descrierilor din capitolele 7, 8 și 9. În cap.7 fiara a patra PARE cea mai grozavă dintre TOATE. Dar poi descoperim că fiara a patra e unul din cornurile cele patru, care au răsărit în urma cornului celui mare al Greciei. Acesta nu va fi la fel de tare ca împărăția din care provine. Ea are un rival pe măsură, împăratul de la miazăzi și este intimidată chiar pe timpul cornului celui mic de corăbiile de la Chitim. Ce înseamnă deci în cap.7 că fiara este nespus de grozavă și că sfărâmă tot pământul?

Dacă încercăm să identificăm cornul cel mic cu Antiohus Epifanes al IV-lea apar neconcordanțe clare. Acesta nu începe ca un corn mic care se mărește nespus de mult, și nu face chiar pustiiri de necrezut izbutind în tot ce a făcut. Mai degrabă lui Alexandru Macedon i s-ar potrivi aceste descrieri. Are biruințe împotriva împăratului de la miazăzi (regatul seleucid din Egipt). La o a doua campanie este intimidat de armatele romane (corăbiile de la Chitim), dar a treia campanie cu acele mari victorii în Egipt și Etiopia lipsesc cu desăvârșire din domnia lui Antioh.

Neconcordanțele de mai sus s-ar putea soluționa ingenios astfel: este vorba de o profetie cu două faze de împlinire. Prima este în perioada lui Antioh IV, iar a doua cea finală în timpul lui Anticrist DUPĂ care va urma cu adevărat SFÂRȘITUL. Astfel din profetia lui Daniel sunt trei tipuri de elemente:

- Elemente care au în vedere ambele faze.
- Elemente specifice doar lui Antioh.
- Elemente specifice doar lui Anticrist.

Deci e normal să fie neconcordanțe între imaginile din cap.7, 8 și 11 din Daniel, căci în profetie cele trei tipuri de elemente sunt amestecate. Cel mai ușor este să

identificăm elementele din categoria trei, căci comparăm profețiile cu domnia lui Antioh și vedem ce rămâne. Rămâne de exemplu ultima campanie victorioasă din cap.11. Ar fi și ideea că acest corn mic se va mări foarte mult și va face pustiiri de necrezut. Dar cel mai greu este să ne dăm seama de acele elemente care sunt specifice doar lui Antioh. De fapt există aceste elemente, sau tot ce s-a împlinit în Antioh se va împlini și în Anticrist. Astfel domnia lui Antioh este împlinirea PARȚIALĂ, iar cea a lui Anticrist împlinirea TOTALĂ a profețiilor. Nu știm exact. Dar intuim că MULTE din elementele care s-au împlinit în Antioh se vor împlini și în Anticrist. Căci în 2 Tes. cap. 2 și Apocalipsa avem multe elemente din domnia lui Antioh care se aplică și lui Anticrist. Deci nu cred că greșim când spunem că multe din domnia lui Antioh se vor împlini și în domnia lui Anticrist. Cel mai probabil Anticrist va fi un împărat mai puternic ca Antioh, cu mai multă putere, cu mai multe izbânzi, cu mai multe pustiiri. Împărăția sa va fi mai puternică decât cea a lui Antioh. Dar nu va fi poate atât de puternică pe cât credeam și nu va stăpâni întreaga lume, ci doar o parte din ea. Expresia „tot pământul” poate să aibă în vedere în special zona din jurul țării minunate, zona atinsă de revelația specială, unde domnea de altfel și Antiohus. Descoperim deci, în profilul lui Antihrist, că el ar face pustiiri, ar participa la diferite războaie. Deci ar avea DUȘMANI, și chiar DUȘMANI redutabili. Căci împăratul de la miazăzi este un dușman redutabil cu care se războiește până la capătul domniei sale. De asemenea corăbiile din Chitim îl intimidează. El are autoritatea asupra țării promise și în timpul acestor conflicte și războaie nimicește pe poporul sfinților. Nu a fost așa și cu Hitler? A crescut nespus de mult, a avut mari cuceriri, a avut dușmani redutabili, a purtat războaie până la finalul domniei și vieții. În timpul acestor războaie a inițiat și implementat Holocaustului. Nu a așteptat să câștige definitiv războiul și APOI să inițieze decimarea poporului evreu. Ci cele două acțiuni (războiul și Holocaustul) s-au realizat simultan. Și totul a fost într-o perioadă scurtă. Și totul s-a declanșat deodată, pe neașteptate și cu viteza unui fulger. Până acum aveam în minte pe Anticrist stăpânind chiar întreaga lume și nemaiavând regate dușmane și nici purtând războaie în timpul în care va prizoni Biserica. Dar profețiile din Daniel ne sugerează exact opusul. Lucrurile sunt percepute în mod similar de Pavel. El știe că perioada lui Anticrist poate să înceapă oricând, și se așteaptă ca el să stăpânească în ZONA IMPERIULUI ROMAN, în zona în care el misiona, în zona atinsă de revelația iudeo-creștină, în zona care însemna pentru el, pentru mentalul iudaic și cel grec TOATE neamurile, TOATĂ lumea și până la marginile pământului. Dar Pavel știa că în jurul Imperiului Roman mai existau popoare și chiar regate, imperii nesupuse Romei. Știa desigur de triburile barbare din Nord, știa de puternicul Imperiu al Parților (din zona Babilonului și a Persiei), de zona Indiei și chiar de milenarul Imperiu Chinez. El nu așteaptă ca Omul fărădelegii să cucerească și să supună TOATE aceste popoare. El se așteaptă ca Omul fărădelegii să stăpânească în zona Imperiului Roman, Imperiu care avea și el dușmani și care purta mereu războaie cu vecinii sau cu provinciile care se răsculau. Deci Pavel nu așteaptă o modificare a scenei lumii de atunci, și nici nu vede alte profeții

despre împărățiile lumii care să se împlinescă între prima și a doua venire. Cu alte cuvinte, el pare să considere doar profețiile legate de cornul cel mic ca fiind profeții ce trebuiau încă să se împlinescă. El astfel pare a considera că toate celelalte profeții despre cele patru fiare ca fiind DEJA împlinite în perioada istorică de până la Hristos, prin succederea imperiilor Babilonia, Pers, Grec prima fază, Grec a doua fază. Acestea pregătesc scena lui Antiohus Epifanes, dar nu constituie în mod necesar un TIPAR premergător lui Anticrist. Pavel considera scena Imperiului Roman ca o scenă care poate face apariția lui Anticrist iminentă. Cu alte cuvinte, Pavel ne spune ce trebuie să se întâmple înainte de venirea lui Hristos (domnia lui Anticrist), dar NU ne spune ce trebuie să se întâmple (sau că ar trebui să se întâmple ceva special) pe scena istorică ÎNAINTE de venirea lui Anticrist. El poate doar observa că el va veni în SPAȚIUL în care operează Căpetenia Greciei, care era pentru timpul său spațiul Imperiului Roman. Deci din profețiile din Daniel antemergătoare cornului celui mic, el pare să ia un singur lucru antemergător lui Anticrist, și anume SPAȚIUL în care operează căpetenia Greciei. În cele din urmă Imperiul Grec a decăzut și s-a ridicat Imperiul Roman. Dar e vorba de aceeași Căpetenie. Doar FORMA ei s-a schimbat. Imperiul Roman e doar forma prin care lucrează aceeași Căpetenie. Dar principiile și spațiul de luptă sunt aceleași. Astfel nu putem lua conflictul seleucid-ptolemaic descris în prima parte a cap.11 din Daniel, și fiind antemergător domniei lui Antioh, ca pe un tipar istoric ce se va repeta mai târziu și va fi antemergător lui Anticrist.

Desigur nu avem încă certitudinea ce însemna acel OBSTACOL din 2 Tes.cap.2, dacă el avea în vedere o schimbare radicală în scena istoriei de atunci.

Dar Imperiul Roman s-a stins în istorie. Scena lumii s-a modificat. Era scena Imperiului Roman pentru Pavel o scenă necesară, sau doar o scenă posibilă? Orice scenă a lumii e și cea posibilă? Sau este o UN anumit tip de scenă care poate fi și posibilă? Care e azi scena în care activează Căpetenia Greciei? Care e spațiul atins de revelația iudeo-creștină? Ar trebui să arate într-un anumit mod acest spațiu pentru ca Anticrist să-și poată dezvolta lucrarea sa? Ce ar însemna azi toată lumea sau toate Neamurile?

Iată câteva posibile concluzii legate de misterul revenirii Domnului:

Reținem că după anul 70 perioada lui Anticrist poate să înceapă oricând. Revelația e completă, iar toate profețiile antemergătoare ultimei sute de metri din istorie sunt împlinite. Vremea Sfârșitului a și început. Sfârșitul vremii sfârșitului poate avea loc oricând. Lupta cu duhul lui Anticrist este deja în toi. Încercarea de tip anticristic și revenirea lui Hristos pentru judecată și răsplătire sunt realități istorice pentru fiecare Biserică locală. Dar această realitate istorică a revenirii ÎN CURÂND a lui Hristos nu exclude împlinirea literală și vizibilă a revenirii în slavă a Fiului Omului. Din perspectiva lui Pavel, necredințioșia Bisericii nu pare a face ca venirea lui Anticrist să fie mai puțin

iminentă. Din perspectiva lui Pavel, timpul trece altfel la Domnul, iar aparenta întârziere a Sa izvorăște din iubirea Sa, din îndelunga Sa răbdare pentru noi, din faptul că El vrea ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Astfel El NU se grăbește să aducă judecata. Îndelunga Sa răbdare este mântuire. Pe de altă parte Pavel ne îndeamnă să grăbim venirea Lui. Nu ne explică în ce mod, probabil se leagă de acel număr deplin al Neamurilor, de împlinirea numărului tovarășilor de slujbă a celor credincioși. Credințioșia Bisericii duce la întoarcerea a unui număr mai mare de oameni la Domnul. Grăbirea pare a NU fi legată de ducerea Evangheliei la marginea pământului. Ea a fost dusă de Pavel și se pare că va mai fi dusă a doua oară de cei doi prooroci din Apocalipsa 11.

În anul 70 a avut loc o pleroma a Neamurilor, dar totuși Israel nu s-a întors la Domnul. Oare o a doua pleromă a Neamurilor împlinită de cei doi prooroci din Apocalipsa 11 va duce la despietirea lui Israel? Biserica e chemată să crească în Hristos acolo unde este și să aștepte cu credință și răbdare revenirea Domnului. Duhul Sfânt mai poate alege vase pentru lucrări speciale, pentru lucrări misionare de tip paulin. Duhul Sfânt este cel care cârmuiește Biserica Sa. Duhul Sfânt se pare că va face o lucrare specială (*de tip paulin*) cu cei doi prooroci din Apoc.11. Necredințioșia Bisericii pare a fi mărit perioada dintre cele două venituri. Oare cum ar fi arătat istoria dacă Israel ar fi fost credincios? Oare cum ar fi arătat istoria dacă Biserica ar fi fost credincioasă ca Trup Universal? Pe de altă parte, îndelunga răbdare a Domnului e așa de mare, și totul merge conform planului. Și necredințioșia lui Israel și necredințioșia Bisericii slujesc planului Său și vor face în final ca gloria Numelui Său să strălucească și mai mult. În cele din urmă istoria vieții noastre și istoria omenirii decăzute trebuie să arate cât de păcătoși suntem noi și cât de îndurător este Domnul, cât de răzvrățiți suntem noi și cât de mare este harul Lui. Istoria noastră nu e o istorie a succesului și gloriei umane, ci o istorie eșecului lamentabil a umanității. În contextul acestui eșec total strălucește harul și îndurarea nespuse de mare a Creatorului. Eșecul lui Israel și eșecul Bisericii pun și ele în lumină îndurarea Domnului. Totul merge deci conform planului.

Mai zăbovim puțin asupra perioadei de 3,5 ani din Apocalipsa. Aceasta e perioada lucrării celor doi prooroci și perioada lucrării fiarei. Dar e și perioada în care femeia din Apocalipsa cap.12 este hrănită în pustie. Pare a fi vorba de una și aceeași perioadă. Ea coincide cu perioada celebră din cartea Daniel și cu timpul lucrării lui Antioh Epifanes împotriva Templului și Ierusalimului. Este interesant că în Apoc.13 această perioadă este legată de momentul învierii Domnului.

Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.

6. ***Și femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.***

7. **Și** în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei,

8. dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.

9. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

10. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.

11. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

12. De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă **știe că are puțină vreme.**”

13. Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească.

14. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, **ca să zboare cu ele în pustiu**, în locul ei **unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui**.

15. Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul.

16. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul din gură.

17. Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

După răpirea pruncului la cer femeia fuge în pustie. Dar se pare că fuga din 12:6 COINCIDE cu zborul femeii în pustie din 2:14. Întrebarea este dacă e vorba de o singură fugă în pustie sau de două duceri în pustie ale femeii: prima prin fugă, a doua prin zbor? Dacă e vorba de aceeași perioadă, atunci secvența evenimentelor ar fi următoarea:

- Pruncul este răpit la cer.
- Are loc războiul din cer.
- Satan este aruncat pe pământ.
- Aruncat pe pământ urmărește femeia.

- Femeia este dusă în pustie pentru a fi hrănită acolo 3,5 ani departe de fața Șarpelui.
- Atunci Șarpele se duce să facă război rămășiței seminței care țin mărturia lui Isus.
- Războiul cu rămășița seminței ei se dă prin intermediul fiarei.
- Fiara se ridică din mare. Unul din capete ei părea rănit de moarte, dar rana e vindecată. Tot pământul se miră după fiară și au început să se închine fiarei.
- I se dă o gură care rostește vorbe de hulă. I se dă putere să lucreze 42 de luni. I se dă să facă război cu sfinții. I se dă stăpânire peste toate popoarele.
- Ioan vede o altă fiară ridicându-se din pământ. Ea sprijină prin semnele ei lucrarea fiarei, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

Ne interesează elementele de cronologie. Fiind un text profetic cronologia e greu de identificat. De exemplu imaginea fiarei a doua este văzută după imaginea fiarei dintâi: dar e evident că lucrarea celor două fiare e SIMULTANĂ. Deci succesiunea de imagini nu înseamnă în mod necesar și o ordine cronologică. În același timp există o cronologie evidentă în prima parte a capitolului: femeia care vrea să nască, nașterea Copilului, răpirea Copilului la cer. Deci iată că în această situație succesiunea de imagini chiar creează o cronologie.

Presupunem (așa cum și pare a fi logic) că perioada de 1260 de zile coincide cu cea de 42 de luni și cu ce a de trei vremi și jumătate. Pe baza acestei presupuneri construim următoarea cronologie.

Etapa	Evenimente	Observații
1. Perioada dintre nașterea Copilului și răpirea Sa la cer	<p>Avem două imagini una după alta:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Copilul se naște • Copilul e răpit la cer. 	<p>Știm însă că acest Copil nu este IMEDIAT răpit la Cer după naștere. El e răpit la cer după 33 de ani. Deci chiar dacă imaginile se succed acest lucru NU înseamnă că între ele nu trece o perioadă de timp. Acest lucru e extrem de important, căci textul continuă. Și femeia a fugit în pustie. Dar imediat</p>

		<p>după răpire? Așa ne-ar sugera succesiunea de imagini, DAR după cum nașterea nu a fost imediat după răpire, putem accepta și ipoteza că fuga femeii nu are loc imediat după răpirea Copilului. Între nașterea Copilului și răpirea acestuia au avut loc evenimente extrem de multe și extrem de importante: ispitirea lui Isus, lucrarea Sa publică de 3,5 ani, moartea Sa pe cruce. Putem deci presupune că și între răpirea Copilului și fuga femeii în pustie pot avea loc MULTE evenimente importante. Următoarele versete ne confirmă acest lucru, căci înțelegem că războiul din Ceruri este ÎNAINTE de fuga femeii în pustie. Căci femeia fuge tocmai de diavolul cel aruncat pe pământ. Războiul este descris totuși DUPĂ v.6. oricum e clar că între Răpirea Copilului la cer și Fuga femeii au loc și alte evenimente foarte importante. Ne amintim acum de imaginea din 12:2 care cuprinde toată istoria lui Israel (deci 2000 de ani dacă e să numărăm de la Avraam), iar 12:4 pare să aibă în vedere momentul în care Lucifer a atras de partea lui pe îngerii lui Dumnezeu. Deci o simplă IMAGINE din acest capitol poate ÎNGLOBA o perioadă lungă de timp, și între două imagini pot trece mulți ani și să aibă loc multe evenimente importante. Deci e logic să tratăm fiecare imagine din acest capitol ca SEPARATĂ de celelalte.</p>
<p>2. Perioada dintre Răpirea în Cer a Copilului și cei trei ani și</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Are loc războiul din ceruri. • Are loc aruncarea 	<p>Dar când începe acest război? Înainte sau după răpirea Copilului. Se pare că DUPĂ. Dar cât durează el?</p>

jumătate	<p>Diavolului din cer.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Are loc urmărirea femeii. • Are loc ducerea femeii în pustie. • Are loc un atac cu apă împotriva femeii. • Șarpele mâniat pe femeie se duce să facă război sfinților prin fiară. • Dar ridicarea Fiarei, rănirea și vindecarea ei au loc ÎNAINTE de începerea celor 42 de luni. Deci și aceste evenimente trebuie să le plasăm între răpirea Copilului la cer și începerea perioadei de 42 de luni. 	<p><i>Cât durează fiecare din aceste momente? Și între ele ce perioade de timp avem și ce evenimente importante nerelatare (asemenea celor dintre nașterea copilului și răpirea sa la cer).</i></p>
3. Perioada celor trei ani și jumătate	<ul style="list-style-type: none"> • Femeia e hrănită în pustie departe de fața Șarpelui 3,5 ani. • Fiara VINDECATĂ lucrează alături de a doua fiară 3,5 ani ÎMPOTRIVA sfinților. • Din cap.11 cei doi prooroci au lucrarea lor. 	
4. La sfârșitul	<ul style="list-style-type: none"> • Omorârea și învierea 	

celor 3,5 ani	celor doi prooroci.	
5. După cei 3,5 ani	<ul style="list-style-type: none"> • Revenirea Domnului în slavă. 	

Recent am parcurs din profețiile din Daniel cap.12. acolo am observat același limbaj:

- O imagine dintr-un singur verset poate îngloba o perioadă lungă de istorie (de exemplul perioada Imperiului Persan).
- Succesiunea de imagini POATE însemna o cronologie. Dar uneori o NOUĂ imagine profetică poate relua, detalia ceva dintr-o imagine precedentă. COȚINUTUL imaginilor ne arată unde e vorba de CRONOLOGIE și unde e vorba de detalierea unei perioade deja menționate într-o imagine anterioară.
- Între două imagini profetice cronologice, care sunt prezentate una după alta în profeție, poate trece o perioadă îndelungată de timp cu evenimente importante în ea.
- În Daniel 7,8,10-11 sunt profeții care se referă la aceeași perioadă istorică și la aceeași problematică. Profețiile din capitolele 8 și 10-11 vin cu noi detalii și informații despre perioada profetică din cap.7. De asemenea e ca un ZOOM, ca o lentilă profetică FOCALIZÂND, din ce în ce mai mult, pe perioada cornului celui mic. În cap.7 avem harta mare a istoriei care se încheie cu cornul cel mic. În cap.8 avem un ZOOM (focalizare) profetic pe ultima parte a hărții din cap.7, iar în cap.10-11 un nou ZOOM profetic, o focalizare și mai mare pe finalul hărții (perioada cornului celui mic). Fiecare din cele trei hărți profetice are o temă centrală distinctă. Dar cele trei hărți profetice TREBUIE suprapuse și armonizate între ele, pentru a obține o hartă completă.

E evident că nu doar cap.12, dar întreaga carte a Apocalipsei e construită pe baza principiilor de mai sus. Deci e logic să aplicăm principiile din cartea Daniel și în cartea Apocalipsa. Vom face acest lucru mai întâi pentru cap.12-14 din Apocalipsa. Cheia este deci, să SEPARĂM imaginile profetice, să le identificăm CRONOLOGIA, să vedem care se suprapun, și să punem în calcul că fiecare imagine poate îngloba o perioadă istorică îndelungată, și că între imagini pot fi perioade de timp îndelungate cu evenimente importante în ele. Să facem acest exercițiu pe Apoc.12-13.

Nr.	Imaginea profetică/perioadele dintre imaginile profetice	Observații/Comentarii
1	Balaurul trăgea după el a treia parte din stelele cerului.	Răzvrătirea lui Lucifer și seducerea cu succes a o treime din îngeri.
	<i>Perioadă intermediară</i>	<i>E vorba de măcar 2000 de ani probabil (de la Adam la Avraam).</i>
2.	Femeia e însărcinată și are un mare chin să nască.	Începe de la alegerea lui Avraam sau de la ieșirea lui Israel din Egipt și durează până la nașterea lui Isus, deci vreo 2000 de ani.
3	Femeia naște un fiu.	Nașterea lui Isus
	<i>Perioadă intermediară</i>	<i>33 de ani. Ispitirea lui Isus. Lucrarea Sa publică, moartea și învierea Sa.</i>
4	Copilul e răpit la cer.	Înălțarea lui Isus. Durează câteva clipe. Iată deci o imagine profetică ce durează foarte puțin. Dar ea ocupa tot un verset, ca imaginile de mai sus care durează mii sau zeci de ani.
	<i>Perioadă intermediară</i>	<i>Este vreo perioadă intermediară între răpirea Pruncului și declanșarea războiului din cer? Nu avem date în acest sens.</i>
5	Războiul din ceruri.	Dar când începe acest război? La înălțarea Pruncului la Cer, sau el era DEJA început demult? Dar mai important: CÂT durează acest război? Poate o clipă, sau poate 33 de ani, sau poate 2000 de ani? Oricum v.10-11 face aluzie la biruința creștinilor, deci războiul pare a include MĂCAR o parte din istoria martirilor Bisericii.

	<i>Perioadă intermediară</i>	<i>Este vreo perioadă intermediară între câștigarea războiului și aruncarea lui Satan din cer? Nu avem date în acest sens.</i>
6	Aruncarea lui Satan și a îngerilor lui pe pământ.	Cât durează această aruncare? O clipă ca și înălțarea, sau mai mult? Mai degrabă o clipă.
7	Balaurul aruncat pe pământ a început să urmărească femeia.	Cât durează această urmărire? E vorba de o clipă, sau de zeci și sute de ani? Reușește ceva concret în istorie în acest sens sau este doar o INTENȚIONALITATE în lumea văzduhului? Oricum diavolul e tare mânios căci știe că are PUȚINĂ vreme.
	<i>Perioadă intermediară</i>	<i>Este vreo perioadă intermediară între cele două imagini? Nu avem date. Mai degrabă nu.</i>
8	Zborul femeii (fuga femeii) spre pustie.	Cât durează această fugă spre pustie? O clipă, un an, sute de ani?
9	Șarpele a aruncat din gură un râu după femeie, dar pământul a înghițit râul.	Când? Se pare că în timpul zborului femeii sau mai degrabă la finalul fugii când a ajuns în pustie. Oricum e ÎNAINTE de a începe perioada de 3,5 ani CÂND femeia e hrănită în pustie DEPARTE de fața Șarpelui. Atacul cu APA durează o clipă, un an, sute de ani? E vorba de un eveniment istoric concret sau doar de o intenție spirituală eșuată?
10	Femeia este ajunsă în pustie. Acolo e hrănită 3,5 ani DEPARTE de fața Șarpelui.	Se pare că în timpul celor 3,5 ani, când sfinții sunt prizonieri, femeia e protejată de acțiunea nimicitoare a Șarpelui. E protejată și hrănită în PUSTIE. Ce înseamnă această pustie? Ce înseamnă departe de fața Șarpelui? Ce înseamnă a fi HRĂNITĂ? Dar perioada de 1260 de

	<p>Începerea perioadei de 3,5 ani pare să coincidă cu momentul VINDECĂRII răni de SABIE a fiarei. Deci ridicarea Fiarei, succesiunea celor 7 împărați, și rănirea Fiarei pare să aibă loc ÎNAINTE de ÎNCEPEREA perioadei de 3,5 ani. Acest lucru ne-ar sugera EVENIMENTE istorice premergătoare perioadei lui Anticrist. Dar de ce NU ne vorbește Pavel de ele? Oare Apocalipsa ne oferă și INFORMAȚII noi pe care Pavel nu le știa, sau care nu sunt menționate de el în epistole?</p>	<p>zile înseamnă chiar 3,5 ani. În lumina cărții Daniel se pare că da. Căci și în Daniel profețiile se focalizează tot pe o perioadă de 3,5 ani, când conflictul dintre Lumină și Întuneric își atinge apogeul. Și sunt folosite tot imagini temporale (cu VREMI sau ZILE). Perioada se împlinește LITERAL în timpul lui Antiohus Epifanes care stăpânește și profanează Templul aproximativ 3,5 ani.</p>
--	---	---

Ne aducem aminte de ipoteza că războiul din ceruri continuă și DUPĂ Rusalii și că, de fapt, biruința se câștigă SUS prin credințioșia Bisericii de pe pământ. Aici ar intra ideea de GRĂBIRE a venirii Domnului. Ce să fie cu acest război? E războiul menționat de Pavel în Efeseni 6? Pare logic să fie vorba de același război? Dacă da, ce anume va determina victoria? Împlinirea numărului deplin al Neamurilor? Sau altceva? Ce i-ar mai da diavolului putere în cer după învierea lui Isus? Ce înseamnă că el activează și în cer? Puterea sa pare să crească când este aruncat pe pământ. Și totuși aruncarea sa din cer e binevenită. Cerul se bucură, celebrează biruința și venirea stăpânirii lui Hristos. Sunt multe necunoscute. Dar tabelul de mai sus ne arată că perioada de 3,5 ani NU trebuie să înceapă neapărat DUPĂ răpirea Copilului la cer. Și că e foarte posibil ca între cele două să fie o perioadă lungă CHIAR de 2000 de ani!

Dacă ne orientăm după detaliile pe care le cunoaștem din alte părți din Apocalipsa sau Scriptură și încercăm să umplem “golurile” de mai sus, și pentru golurile în care nu avem detalii să considerăm că nici nu sunt, am obține următorul scenariu și următoarele perioade așezate în ordine cronologică:

Nr.	Perioada	Observații
1	Întruparea și Înălțarea lui Isus	

2	Războiul din Cer	E posibil că războiul din cer să fie declanșat tocmai de înălțarea lui Isus. Cât Satana are acces în cer se pare că perioada sa de activitate pe pământ e mai lungă. Dar când este aruncat din cer mai are posibilitatea să acționeze doar 3,5 ani. Din această perspectivă războiul din cer este încă actual. El a fost prezent în toată istoria Bisericii de 2000 de ani.
3	Sfârșitul războiului din cer și aruncarea lui Satan pe pământ	<p>Aruncarea lui Satan din cer marchează venirea stăpânirii lui Hristos. Această expresie în Apocalipsa este asociată cu momentul revenirii în slavă a Mântuitorului(vezi Apoc.11:15-18). Satan e aruncat din cer DUPĂ ce a fost biruit prin sângele Mielului și Cuvântului mărturisirii lor de mădularele Bisericii. Se pare că biruința din cer a lui Mihail e legată de biruința de pe pământ a sfinților, exact ca în cartea Daniel, când Daniel sprijinea pe genunchi, pe pământ, biruința din văzduh a lui Mihail. Odată aruncat pe pământ el știe că are puțină vreme. În această puțină vreme el mai poate opri revenirea lui Hristos în slavă prin nimicirea poporului Israel (a femeii). Dar NU i se îngăduie acest lucru. Este o intenție spirituală nematerializată concret în istorie. Biserica e lăsată pe planul doi. Căci căința lui Israel va declanșa revenirea lui Mesia în slavă. Dar nu i se îngăduie să se atingă de femeie. Aceasta e protejată în pustie. Atunci merge la planul B, să atace Biserica. Aici i se dă voie să acționeze 42 de luni.</p> <p>Dar înainte să ÎNCEAPĂ cele 42 de luni, se întâmplă anumite evenimente istorice pe fața pământului. Pe scena istoriei există fiara cu zece coarne și 7 capete. Și unul din capetele ei fusese rănit de moarte, dar rana fusese vindecată. Și odată cu vindecarea răni ÎNCEPE perioada de 42 de luni. Întrebarea este dacă evenimentele istorice premergătoare celor 42 de luni au loc după aruncarea lui Satan pe pământ sau înainte de aruncarea acestuia? Adică Satana după ce este aruncat pe pământ MAI ARE EXACT doar 3,5 ani la dispoziție și astfel intenția în văzduh de a face rău femeii e de o secundă doar și apoi îndreptându-se spre Biserică se</p>

		folosește de SCENA istorică ce exista DEJA în momentul aruncării lui. Și în acel context primul lucru care-l face este să VINDECE rana de moarte și prin acest lucru Fiara capătă puterea și admirația pământului și-și începe lucrarea malefică. Sau acea PUȚINĂ vreme include nu doar cei 3,5 ani, ci și o scurtă perioadă de a pregăti cei 3,5 ani? E posibil ca acea PUȚINĂ vreme să însemne doar cele 42 de luni și el practic să folosească scena istorică existentă. Astfel identificăm în profeție o scenă istorică premergătoare ÎNCEPERII celor 3,5 ani. De asemenea această scenă ar putea fi premergătoare și momentului aruncării lui Satan din cer. Dar pentru ziua și ceasul acela nu-l va ști nimeni și Isus va reveni în ziua când NU ne vom gândi, atunci înseamnă că nici începerea celor 42 de LUNI nu va putea fi identificată cu siguranță.
4	Ultimii 3,5 ani din istorie.	Perioada când fiara hulește pe Domnul, sfinții sunt prizoniți, se fac mari semne și minuni, icoana fiarei vorbește, nimeni nu poate cumpăra sau vinde dacă <i>NU</i> are semnul fiarei. Această perioadă începe DUPĂ vindecarea aceluia cap al fiarei. Din cap.17 știm că acesta e un împărat, e unul din cei 7 împărați. Deci acest împărat va fi VIZIBIL pe scena ISTORIEI înainte de a-și începe lucrarea malefică de 42 de luni.

Observăm că perioada de 3,5 vremi coincide cu perioada de încercare din timpul lui Antiohus Epifanes, dar și cu lucrarea publică a Mântuitorului, și cu lucrarea lui Ilie cu oprirea ploii, și aproximativ cu lucrarea lui Ioan Botezătorul, și cu partea cea mai importantă a lucrării lui Moise (ieșirea din Egipt, drumul în pustie, primirea Legii și a Cortului și a poruncilor pentru Cort). Ea coincide și cu perioada de lucru a celor 2 prooroci din Apoc.11. Cu alte ocazii am făcut tot felul de paralele între toate aceste personaje menționate mai sus. Toate aceste paralele ne sugerează că și ultima sută de metri va dura tot 3,5 ani, la fel ca și perioadele istorice care o prefigurează.

În cele ce urmează vom încerca să punem pe aceeași hartă profețiile din Apoc.9-11, Apoc.12-15a, și Apoc.15b-19a. Ele se concentrează progresiv pe ultima sută de metri din istorie. Dar să ne aducem aminte cum decurg unele din altele profețiile Apocalipsei:

- a) **Apoc.4-11** trasează harta CEA MAI MARE. E vorba de harta cerească a ÎTREGULUI plan al Domnului. E vorba de **harta ETERNITĂȚII**. personajul central este **MIELUL**. Dar apare la final un DETALIU MISTERIOS: cartea cu cele 7 peceți.
- b) Or următoarea secțiune **Apoc.6-7** focalizează pe harta mare și explică ce înseamnă **cartea cu cele 7 peceți**. Suntem deja introduși în **istoria umană** afectată de păcat, istorie acre se încheie cu judecata adusă de Miel. Dar și ea lasă un DETALIU MISTERIOS neelucidat: pecetea a 7-a care rămâne nedeschisă.
- c) Or următoarea secțiune(**Apoc.8-11**) preia acest detaliu misterios și ne explică tocmai **semnificația pecetii a 7-a**. Lentila se focalizează deja **pe finalul istoriei umane**. Pecetea a 7-a pare să detalieze pecetea a 6-a, și anume MODUL în care Domnul aduce judecata finală. Dezlănțuirea mâniei Mielului e precedată de judecăți istorice care anunță această judecată finală. Acum se introduce **perioada de 3,5 ani** insistând pe lucrarea celor **2 PROOROCI**. Menționează fugitiv misterioasă FIARĂ.
- d) Ei bine următoarea **secțiunea 12-15a se focalizează pe perioada celor 3,5 ani** insistând de această dată tocmai pe **lucrarea FIAREI**. Dar în încheiere mai adaugă un personaj MISTERIOS și anume Babilonul care va fi judecat.
- e) Or, următoarea secțiune (**Apoc.15b-19a**) se concentrează **pe aceeași perioadă de 3,5 ani**, dar de această dată insistă pe **IDENTITATEA BABILONULUI și JUDECATA CURVEI celei MARI**. Această secțiune introduce la final un alt element MISTERIOS: MIREASA MIELULUI.
- f) Or, următoarea secțiune (Apoc.19b-22) se concentrează **pe finalul celor 3,5 ani și pe ce va fi după cei 3,5 ani**. Și în această perioadă personajul central e tocmai **MIREASA MIELULUI**.

Pe noi ne interesează perioada antemergătoare celor 3,5 ani, și perioada celor 3,5 ani. Deci vom încerca să corelăm și să armonizăm profețiile din Apoc.9-11, Apoc.12-15a și Apoc.15b-19a. În ce privește cei 3,5 ani avem TREI lucrări importante:

- Lucrarea celor doi prooroci
- Lucrarea Fiarei
- Lucrarea și judecata Babilonului

Pentru acesta vom redacta in landscape un document separat.

Perioada	Apoc.9-11 (cei doi prooroci)	Apoc.12-15a (Fiara)	Apoc.15b-19a (Babilonul/Curva)
<p>1. Perioada antemergătoare celor 3,5 ani</p>	<p>a) Tăcerea din cer de jumătate de ceas</p> <p>b) Rugăciunile sfinților declanșează cele 7 trâmbițe</p> <p>c) Trâmbițele 1-4:</p> <ul style="list-style-type: none"> • A treia parte din pământ și din VEGETAȚIE arde. • A treia parte din făpturile din MARE și din corăbii a pierit. • A treia parte din APELE CURGĂTOARE devin amare. Mulți oameni mor. • A treia parte din LUMINĂTORI (din zi și noapte) se întunecă. <p>d) Glasul VULTURULUI: vai de locuitorii pământului din pricina următoarelor trei trâmbițe.</p> <p>e) Trâmbițele 5-6</p> <ul style="list-style-type: none"> • Demonii eliberați din Adânc CHINUIE pe oameni 5 LUNI cu o înțepătură ca de scorpie. Cei ce au pe frunte pecetea Domnului sunt protejați. • Cei patru îngeri de la Eufrat sunt dezlegați 	<ul style="list-style-type: none"> • În cer are loc războiul dintre Mihail și îngerii lui cu balaurul și îngerii lui. • Acest război pare să înceapă de la înălțarea Copilului la cer și să dureze până înainte de începerea celor 3,5 ani (acel PUȚINĂ VREME din 12:12). 	<ul style="list-style-type: none"> • Fiara există pe scena istoriei. DEJA a avut 5 împărați care au căzut. • Babilonul DEJA există pe scena istoriei. În CV-ul lui avem faptul că a curvit cu împărații pământului și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei. • ACUM-ul profetic din Apocalipsa 17: în timpul celui de al 6-lea împărat: <ul style="list-style-type: none"> ○ Curva din pustie șade pe ape mari (care sunt noroade, gloate, neamuri și limbi) și are stăpânire peste împărații pământului. ○ Femeia este îmbrăcată cu purpură și stacojiu; este împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ține în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte are scris un nume, o taină: mama curvelor și spurcăciunilor

	<p>pentru a omorî a treia parte din oameni. Dar oamenii rămași NU S-AU POCĂIT de faptele lor.</p> <p>Observații: marea întrebare este dacă acțiunea trâmbițelor 5 și 6 interferează cu perioada celor 3,5 ani. Trâmbița 5 pare a avea ca acțiune un chin psihic și fizic generat de demoni. Poate fi vorba și de o anumită BOALĂ. Trâmbița 6 duce efectiv la omorârea a o treime din oameni. Poate fi vorba de RĂZBOI, de INCENDII etc... oricum acțiuni legate de FOC, FUM și PUCIOASĂ. Nu știm dacă aceste acțiuni vor începe înainte de cei 3,5 ani sau dacă se vor finaliza înainte sau în timpul celor 3,5 ani. Lucrarea celor 2 prooroci este așezată între trâmbița 6 și trâmbița 7. Deci lucrarea celor doi prooroci ar putea interfera măcar cu trâmbița 6.</p> <p>Dar pentru că nu știm sigur, vom lăsa în tabel trâmbițele 5 și 6.</p> <p>Trâmbița 5 seamănă cu potirul 1 din cap.16 (o rană rea lovește pe toți cei care aveau semnul fiarei), iar trâmbița 6 cu potirul 6 din cap.16 (este secăt râul Eufrat ca să fie pregătită calea împăraților din Răsărit). Să fie vorba de aceleași momente istorice?</p>		<p>pământului.</p> <ul style="list-style-type: none"> ○ Femeia este îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. ○ Ea șade pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă și avea 7 capete și 10 coarne. ○ Femeia șade peste 7 munți. ○ Fiara era, și nu MAI ESTE, dar va veni. ○ Cele 10 coarne sunt 10 împărați care NU au primit ÎNCĂ Împărăția. <ul style="list-style-type: none"> ● După acum-ul profetic din cap.17: Vine al 7-lea împărat care rămâne puțină vreme.
<p>2. Perioada în care se declanșează cei 3,5 ani (relativ scurtă, ne</p>		<ul style="list-style-type: none"> ● Cel rău aruncat pe pământ, neputincios în a face rău FEMEII se duce să facă război rămășiței seminței ei. 	<ul style="list-style-type: none"> ● După al 7-lea împărat: <ul style="list-style-type: none"> ○ Fiara care era și nu mai este, este ea însăși al 8-lea împărat și este din

<p>interesează mai mult evenimentele cheie ce preced cei 3,5 ani)</p>		<ul style="list-style-type: none"> • Pe pământ este o fiară ridicată din mare care are 10 coarne și șapte capete. • Unul din capete fusese rănit de moarte, dar rana fusese vindecată. • Tot pământul se mira după fiară și a început să se închine balaurului pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei zicând: Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea? • Pe pământ mai este o a doua fiară (proorocul mincinos) care se ridică din pământ și care va sprijini lucrarea fiarei dintâi 	<p>numărul celor 7. Locuitorii pământului se vor mira când vor vedea că fiara era și nu mai este.</p> <ul style="list-style-type: none"> ○ Cele 10 coarne primesc împărăția timp de un ceas (care coincide probabil cu cei 3,5 ani). Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânire lor. ○ Cei 10 împărați și fiara VOR urî pe curvă. O vor pustii și o vor arde. <p><u>Observație: dar când o vor distruge pe curvă?</u> Cap.16 ne sugerează că la FINALUL celor 7 potire, deci undeva la finalul celor 3,5 ani. Cei doi prooroci își au trupurile moarte în piața cetății celei mari, deci se pare că cetatea cea mare va sta în picioare în timpul celor 3,5 ani. Distrugerea ei pare o acțiune fulger în timpul celor 3,5 ani. Dar care va fi relația dintre Fiară și Curvă în timpul celor 3,5 ani?</p> <p>Nu putem să nu facem paralela între Femeia din cap.12 care e dusă în PUSTIE și protejată în timpul celor 3,5 ani. Și în cap.17 avem o femeie în pustie. Fiara nu se atinge de ea în timpul celor 3,5 ani, dar după această perioadă o arde într-o acțiune fulger. Este vreo relație dintre cele două femei? Aici rămâne un mare mister. Dar în același timp femeia din 17 este în PUSTIE înainte să înceapă cei 3,5 ani, pe</p>
---	--	---	--

			<p>când femeia din cap.12 este dusă în pustie chiar în timpul celor 3,5 ani. Deci acest lucru ne-ar sugera că mai degrabă ar putea fi vorba de două femei distincte.</p> <p><u>Observație2: cei 10 împărați nu sunt singurii împărați de pe pământ.</u> Căci ei participă la omorârea curvei, dar la moartea ei ALȚI împărați ai pământului o bocesc. Deci mai sunt și alți împărați.</p>
<p>3. Perioada celor 3,5 ani</p>	<p>f) Curtea de afară a Templului e lăsată nemăsurată, căci a fost dată Neamurilor care vor călca în picioare sfânta cetate 42 de luni.</p> <p>g) Lucrarea celor 2 prooroci (2 măslini, 2 sfeșnice)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Cei doi prooroci vor prooroci îmbrăcați în saci 1260 de zile. • Dacă umblă cineva să le facă rău le iese din gură foc care mistuie pe vrăjmașii lor. • Ei au putere să închidă cerul, să prefacă apele în sânge, să lovească pământul cu orice fel de urgie ori de câte ori vor voi. 	<ul style="list-style-type: none"> • Fiarei i s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze 42 de luni. • Femeia însă e hrănită în pustie 1260 de zilele (vreme, vremi și jumătatea unei vremi), departe de fața șarpelui. • Fiara și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-i hulească Numele și pe cei ce locuiesc în cer. • I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. • Și i s-a dat stăpânire peste toate noroadele și toți locuitorii pământului i se vor închina. 	<p>Cele 7 potire (referirea din 16:2 că prin primul potir au fost loviți cu o rană rea cei ce aveau semnul fiarei ne sugerează destul de clar că potirele se varsă în perioada celor 3,5 ani; de asemenea paralela cu urgiile aduse de cei 2 prooroci din cap.2 ne fac să credem că ei sunt cei care fac ca aceste potire din cap.16 să se reverse pe pământ).</p> <ul style="list-style-type: none"> • Potirul 1: o rană rea pentru toți oamenii care au semnul fiarei. • Potirul 2: Marea se face sânge și moare tot ce este în ea. • Potirul 3: Apele curgătoare se fac în sânge. Drept e Domnul căci aceștia au vărsat sângele proorocilor! – e vorba și de prigonirea sfinților de către fiară. • Potirul 4: soarele dogorește. oamenii hulesc pe Domnul și NU se căiesc. • Potirul 5: peste scaunul de împărăție al fiarei și împărăția fiarei este acoperită în întuneric.

		<ul style="list-style-type: none"> • O a doua fiară (cu două coarne de miel dar vorbind ca un balaur) făcea pământul să se închine fiarei dintâi a cărei <u>rană de moarte fusese vindecată</u>. Săvârșea semne mari, coborând chiar foc din cer. • A zis locuitorilor pământului să facă o <u>icoană fiarei</u>. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. • Și a făcut ca toți să primească <u>semnul fiarei</u> (numărul numelui ei=666) fără de care nu se putea cumpăra sau vinde. 	<p>Și au hulit pe Domnul și nu s-au căit.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Potirul 6: se varsă către râul cel mare Eufrat. Și apa lui a secat ca să fie pregătită calea împăraților din Răsărit. Trei duhuri necurate fac mari semne și adună pe împărații pământului întreg la Armagedon pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. <p><u>Observație:</u> cele 7 potire aduc <u>urgii asemănătoare cu cele 7 trâmbițe</u>, însă dacă trâmbițele afectează o treime din ce lovesc, potirele afectează TOT din ce lovesc. Trâmbițele devin astfel o degustare și anticiparea a potirelor.</p>
<p>4. Finalul celor 3,5 ani</p>	<p>h) Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara care se ridică din Adânc va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî.</p> <p>i) Trupurile lor moarte vor zăcea 3,5 zile în piața cetății celei mari, și locuitorii pământului se vor veseli.</p> <p>j) După 3,5 zile vor învia și se vor sui la cer în văzul vrăjmașilor lor.</p> <p>k) În clipa aceea va fi <u>un mare cutremur de pământ</u>, și s-a</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Un înger duce o Evanghelie eternă neamurilor pământului. 	<ul style="list-style-type: none"> • Potirul 7: în văzduh. S-a isprăvit! <ul style="list-style-type: none"> ○ Și au urmat fulgere, glasuri și tunete și s-a făcut un mare <u>cutremur de pământ</u>, așa de tare cum n-a mai fost niciodată. ○ Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți și cetățile Neamurilor s-au prăbușit.

	<p>prăbușit <i>a zecea parte din cetate</i>. <u>Și cei rămași s-au îngrozit și au dat slavă lui Dumnezeu.</u></p>	<ul style="list-style-type: none"> • Un înger anunță Căderea Babilonului! • (Un Înger avertizează cu pedeapsa eternă pe cei ce primesc semnul fiarei. Sfinții sunt îndemnați la răbdare!) 	<ul style="list-style-type: none"> ○ <i>Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel Mare ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui.</i> ○ Toate ostroavele au fugit și munții nu s-au mai găsit. ○ A căzut o grindină mare și oamenii au hulit pe Domnul din pricina grindinei. <ul style="list-style-type: none"> • Cele 10 coarne și fiara vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea o vor mânca și o vor arde cu foc. • Ieșiți din Babilon! Într-o singură zi vor veni urgiile ei; moartea, tânguirea și foamea și va fi arsă în foc. • <u>Împărații pământului</u> care au curvit cu ea și s-au dezmiardat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei o vor plânge și o vor boci. Ei vor sta de frică ca să nu cadă în chinul ei și vor zice: Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare, într-o clipă ți-a venit judecata. • <u>Negustorii pământului</u> o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa. Vai! Vai,
--	--	---	--

			<p>atâtea bogății întru-n ceas s-au risipit.</p> <ul style="list-style-type: none"> • <u>Și toți cârmacii și toți cei ce câștigă pe mare strigau:</u> vai, vai, cetatea cea mare al cărei belșug de scumpeturi a îmbogățit pe toți cei ce aveau corăbii pe mare, într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu.
<p>5. Revenirea Lui Hristos în slavă</p>	<p>1) Trâmbița a 7-a: se celebrează revenirea lui Hristos!</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Revenirea Fiului Omului pentru judecată. Este culeasă via pământului și se aruncă în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teascul e călcat în picioare <i>afară din cetate</i>; și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor pe o întindere de 1600 de stadii. • Biruatorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei cântau cântarea lui Moise și cântarea Mielului. 	<ul style="list-style-type: none"> • Cerul se bucură de judecata Curvei celei mari. • Aleluia! Domnul a început să împărătească. Să ne bucurăm și să ne veselim <u>căci a venit nunta Mielului</u>; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire și curat. (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților).

Iată concluziile pe care ni le sugerează acest tabel.

În primul rând ne oferă INDICII premergătoare perioadei de 3,5 ani. Sunt anumite evenimente care au loc ÎNAINTEA celor 3,5 ani. Cei 3,5 ani încep pe o anumită scenă politică a lumii. Aceste indicii se împart în câteva categorii:

- Trâmbițele 1-4 – e vorba de *cataclisme, catastrofe naturale*; numărul și amplitudinea acestora se va AMPLIFICA. Dacă pecețile din cap.6 afectează $\frac{1}{4}$ din pământ, trâmbițele afectează $\frac{1}{3}$ din pământ. Dar această $\frac{1}{3}$ poate avea în vedere tot pământul, sau în special CENTRUL zonei de luptă spirituală a pământului unde își va concentra lucrarea Anticristul.
- Trâmbițele 5-6 (nu știm sigur dacă nu interferează cumva cu cei 3,5 ani) – *e vorba de lucruri care afectează în special OAMENII*. E vorba de CHIN psihic și fizic (poate fi vorba de tot felul de BOLI, EPIDEMII), și de MOARTE FIZICĂ (în urma se pare a unor războaie, incendii etc.) Mor o treime din oameni.
- *Scena politică e formată din: împărăția fiarei, 10 împărății puternice, alte împărății, Babilonul*. Împărăția fiarei a fost condusă deja de 7 împărați. Ultimul va rămâne puțină vreme. Al 8-lea împărat (anticristul) este din numărul celor 7. Are loc o revenirea spectaculoasă a acestuia (era și nu mai este, dar va veni, sau are o rană de moarte care este vindecată – drept urmare tot pământul se va mira). Observăm că termenul de fiară se aplică atât împăratului al 8-lea (anticristul) cât și împărăției lui. Vindecarea se aplică în primul rând Anticristului. Dar se aplică măcar în parte și împărăției lui? Adică revenirea spectaculoasă pe scena istoriei va fi doar a Anticristului sau și a împărăției lui? E posibil ca și împărăția lui să fie într-un declin și să aibă o revenire spectaculoasă. Oricum observăm că înainte de vindecarea spectaculoasă a rănii, împărăția sa este una din împărățiile pământului. Mai sunt zece împărății puternice, precum și alte împărății în afară de acestea. Cei zece împărați vor da puterea lor fiarei și astfel se va forma un imperiu format din măcar 11 împărății. Dar pe pământ vor fi încă și alți împărați. Căci la FINALUL celor 3,5 ani când fiara și cei 10 împărați vor distruge Curva, împărății pământului cu care a curvit curva o vor BOCI. E logic să avem în vedere alți împărați decât cei 11 care înfăptuiesc măcelărirea curvei. Deci se pare că în timpul celor 3,5 ani, Anticristul va avea centrul de putere peste 11 împărății, și poate că va domina restul lumii prin hegemonie. Dar curva va fi curvit și cu ceilalți împărați care nu fac parte din cei 11. Am intrat puțin și în perioada celor 3,5ani. Pentru scena politică de dinaintea celor 3,5 ani reținem că

împărăția din care va ieși Anticristul este UNA din împărățiile pământului. Ascensiunea ei se pare că va fi amețitoare și spectaculoasă. Ea va primi deodată sprijinul altor 10 împărați. Deci înainte de cei 3,5 ani e normal să fie mai multe împărății și mai multe centre de putere. E vorba de împărăția fiarei, de alte 10 împărății, și de alte împărății în afară de acestea. E posibil ca împărăția fiarei să fie deja o împărăție puternică. E posibil ca să aibă și o perioadă de declin chiar înainte de cei 3,5 ani. Unul din cei 7 împărați ai ei va fi Anticristul. În mod cert el va realiza o revenire spectaculoasă pe scena istoriei care va uimi tot pământul.

- ***Fiara care se ridică din pământ (proorocul mincinos).*** Termenul de fiară e folosit și în Daniel și în Apocalipsa cu privire la împărății și împărați. Proorocul mincinos este o fiară care se ridică din pământ. Fiara din care vine anticrist se ridică din MARE. În Limbajul cărții Daniel și a realității Noului Testament e vorba de Marea Mediteraneană. Căci în jurul ei s-au format toate imperiile lumii antice. Ne-ar putea fi dată sugestia că și împărăția fiarei va avea legătură cu Marea Mediterană, sau că cel puțin va avea o parte din granițe legate de mări sau oceane. A doua fiară se ridică din pământ. Și însemna o zonă care are granițele departe de Marea Mediteraneană sau de Mări în general. Este proorocul mincinos doar un OM. Este vorba de o INSTITUȚIE, de o RELIGIE sau chiar de o altă împărăție? Oricum ideea de fiară ne sugerează că ar fi vorba mai mult decât de un om. Poate fi vorba chiar de o altă împărăție.
- ***Babilonul cel mare.*** Identitatea Babilonului celui mare pare a fi una din marile taine ale Apocalipsei. Dintre toate personajele simbolice din Apocalipsa, ea e cel mai misterios. E interesant că nu este descrisă ca o fiară, ci ca o FEMEIE, ca o CURVĂ și ca o CETATE, ca cetatea cea mare, cetatea cea tare. E clar că mai mult decât un Om, decât de o Persoană. În apoc.12 Femeia este Israel. Deci ideea de Femeie ne-ar putea sugera UN POPOR. În acum-ul profetic (în timpul celui de al 6-lea împărat) din Apoc.16 ea ȘADE pe fiară. DEJA în trecutul ei, ea a curvit cu împărații pământului, s-a îmbătat cu sângele sfinților. Ea este SURSA majoră a RĂULUI de pe pământ, căci ea este mama curvelor și spurcăciunilor pământului. Tot pământul e stricat prin curvia ei, toate neamurile sunt amăgite de vrăjitoria ei (acum știm că *tot pământul și toate neamurile* poate însemna de fapt doar o parte din ele, doar Neamurile atinse de revelația specială). Ea șade pe fiară, dar șade și pe ape mari care înseamnă noroade, gloate, neamuri și limbi. Ea are stăpânire, autoritate peste împărații pământului. Aceștia au curvit cu ea și s-au dezmiertat în

risipă cu ea. Ea are legături comerciale cu tot pământul. Ea e foarte bogată și prin risipa desfătării ei s-au îmbogățit negustorii pământului și cârmacii mării. Când ea e distrusă, aceștia plâng, căci nimeni nu le mai cumpără marfa. Ea nu este DOAR o realitate spirituală. Nu e vorba doar de o influență la nivelul spiritului asupra pământului. Deci nu este ceva ascuns care stăpânește la nivelul spiritului tot pământul. E vorba de ceva vizibil, care stabilește relații comerciale. Distrugerea ei este VĂZUTĂ de tot pământul, și împărații și negustorii pământului o plâng. Deci e vorba de CEVA extrem de VIZIBIL pe scena istoriei. Teoretic ar putea fi vorba de un ORAȘ, de o RELIGIE, de un POPOR, de o țară, de o INSTITUȚIE mondială. Stăpânirea ei peste împărații pământului și peste acele multe noroade este în primul rând una de ordin spiritual: ea a amăgit pământul prin vrăjitoria ei și a stricat pământul prin curvia ei. Există și o dominație economică prin relațiile comerciale stabilite. Odată cu influența economică, cea politică vine de la sine. Nu este însă nici o aluzie la puterea ei militară. Mai degrabă fiara este o putere militară, căci poporul se întreabă: *cine se poate LUPTA cu ea?* Ideea de RELIGIE cu un Centru Religios pare a se potrivi cel mai bine. Prin lentila cărții Ieremia și Ezechiel sunt asemănări izbitoare cu Ierusalimul apostat și cu poporul evreu apostat. De aici și legătura subtilă dintre Femeia din cap.12 și Femeia din cap.17. Destinul Ierusalimului din anul 70 distrus prin Fiara romană creează alte asemănări. Dar Ierusalimul din anul 70 pare a fi doar o împlinire PARȚIALĂ a imaginii profetice, la fel cum și Matei 24 se împlinește doar parțial în anul 70. Căci Babilonul cel mare e distrus la sfârșitul celor 3,5 ani, și e distrus pentru totdeauna. Nu mai apare ideea de întoarcere, de reabilitare, de mântuire a rămășiței. De asemenea după anul 70 legământul e rupt cu Israel ca națiune. Ideea de ADULTER nu i se mai aplică lui. Mai degrabă se potrivește cu Biserica apostată. Biserica e noul popor ales. Ea poate comite adulter. Curviile ei măresc cel mai mult răul de pe pământ. Distrugerea ei poate fi definitivă. Nu e nevoie de renaștere, căci lipsește elementul ETNIC. Deci Ierusalimul din anul 70 împlinește parțial profetia. El pare mai degrabă să prefigureze judecata Bisericii apostate de la finalul istoriei. Observăm că în cartea Apocalipsa apare un contrast evident între Mireasa Mielului și Curva cea mare. Curva cea mare e pusă în contrast cu Mireasa Mielului. De asemenea cetatea cea mare e pusă în contrast cu cetatea preaiubită. Mireasa Mielului e un popor, e poporul adevărat al lui Dumnezeu. Curva devine poporul fals, neautentic. Dar contrastul ne sugerează că și el pretinde că este poporul lui Dumnezeu. E contrastul din Apocalipsa 1-3 între Biserică și sinagoga Satanei, între creștini și Iudeii care spun de fapt nu sunt Iudei. Dar în

Apoc.1-3 se lansează deja ideea unui nou contrast. Nu mai e vorba de contrastul dintre Biserica creștină și sinagoga evreiască, ci cel dintre Biserica autentică și Biserica apostată, lepădată. Deci confuzia nu este doar între creștinismul actual și iudaismul expirat, ci și între creștinism și pseudo-creștinism. Dacă Apocalipsa e scrisă înainte de anul 70, creștinii se gândeau probabil mai întâi la Ierusalim. Dar dacă e scrisă după anul 70 nu prea se mai puteau gândi la anul 70, căci profeția din Apocalipsa privește lucruri viitoare care NU s-au întâmplat încă în momentul scrierii ei. Dar dacă e scrisă după anul 70 nu se puteau gândi nici la Biserica apostată. Căci nu putem vorbi de o Biserică apostată care să aibă o influență spirituală, politică și economică mondială vizibilă. Deci dacă e scrisă după anul 70 și creștinii de la sfârșitul secolului întâi o identificau cu Biserica apostată (cu care ei deja se luptau la nivelul trăirii, relațiilor, mărturiei etc.), atunci profeția e incredibilă. Căci ea prevede că această Biserică apostată va deveni VIZIBILĂ pe fața pământului, va avea o mare influență, va prigoni pe adevărații creștini, va avea autoritate, va avea legături comerciale cu tot pământul. Căci la sfârșitul secolului 1, biserica apostată nu avea o asemenea influență. Ea era doar în fașă. Dar nu se organizase într-o instituție care să devină vizibilă și influentă pe planul mondial. Se insistă mult pe curvia cu împărații pământului, deci pe relația cu POLITICUL. Și am observat în istoria Bisericii că marea ispită a Bisericii a fost tocmai coabitarea cu statul, cu politicul. Că prin această relație de adulter Biserica își pierde identitatea și apoi devine un indicator fals pentru popoare. Ea vestește un Isus fals, și acest lucru este extrem de nociv pentru popoare. În 11:1 ni se spune că Neamurile vor călca în picioare cetatea preaiubită timp de 42 de luni. În Apoc.13 fiara primește putere timp de 42 de luni și face război cu sfinții. Cetatea preaiubită pare a fi nu o cetate fizică, ci CEVA VIU, poporul sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus. Aceasta e definiția SFINȚILOR din Apoc.12:17, 13:10, 14:12. Adică SFINȚII sunt adevăratul popor al lui Dumnezeu, slujitorii lui Isus, creștinii autentici (atât dintre Neamuri, cât și dintre evrei). Ceea ce pare să devină clar este că Curva este o putere religioasă care rivalizează cu poporul sfinților. Căci contrastul nu este între Mireasă și popoarele lumii, ci între mireasă și curvă. Mireasa are haine de in subțire strălucitor, dar și curva are haine de in foarte subțire (vezi 18:16). Contrastul nu este între cetatea preaiubită/Noul Ierusalim și cetățile Neamurilor, ci între cetatea preaiubită și cetatea cea mare. Deci este o dispută cu privire la CINE este adevăratul popor al Domnului, adevărata Sa soție. În realitatea sec.1 când este scrisă Apocalipsa marea dispută nu era între Biserica autentică și cea apostată, ci între Biserica autentică și

poporul evreu apostat care prigonea pe creștini. Lupta dintre Biserica autentică și cea falsă era doar în fașă. De aici următoarele ipoteze:

a) Babilonul se referă la poporul evreu apostat.

b) Babilonul se referă la Biserica apostată.

c) Babilonul se referă la Biserica apostată și poporul evreu apostat.

- E de mare importanță să știm în ce an a fost scrisă Apocalipsa, precum și 1,2,3 Ioan. Căci 1,2,3, Ioan insistă mai degrabă pe lupta cu Biserica apostată decât cu iudaismul expirat. Scrierea cărții Apocalipsa după anul 70 ne comută atenția mai degrabă pe lupta dintre Biserica autentică și cea apostată. Oricum ar fi, textul Apocalipsei ne sugerează că ÎNAINTE de cei 3,5 ani, în timpul împăratului al 6-lea, POPORUL APOSTAT (fie el poporul evreu, Biserica apostată, amândouă împreună, sau orice altceva) al Domnului are vizibilitate și influență spirituală, politică și economică mondială. Până în anul 70 poporul evreu avea o astfel de autoritate. Dar DUPĂ anul 70 și-o pierde. Deci cei care au trăit după anul 70 puteau urmări pe scena istoriei ascensiunea Babilonului, adică a unei religii apostate care va prigoni pe creștinii autentici. La această ascensiune puteau candida: iudaismul care l-a respins pe Mesia, sectele pseudo-creștine, sau POATE o altă religie, sau sistem ideologic care va RIVALIZA cu creștinismul. Totuși ideea de CURVIE, prin lentila cărților Ieremia și Ezechiel, ne trimite mai degrabă cu gândul la iudaismul apostat sau creștinismul apostat. În timpul împăratului al 6-lea Curva ȘADE și pe fiară, deci FIARĂ se află sub influența ei. Deci FIARA este una din ÎMPĂRĂȚIILE în care Babilonul își exercită din plin influența. La fel par și ceilalți 10 împărați. Căci fiara pe care șade curva are 7 capete și 10 coarne (vezi 17:3).

Cele spuse mai sus despre identitatea Babilonului ne aruncă mari provocări și întrebări. Observăm că, chiar dacă Apocalipsa a fost scrisă înainte de anul 70, după anul 70 creștinii au putut contata că profeția NU s-a împlinit plenar în anul 70, după cum nici profețiile din Matei 24, Marcu 13, Luca 21 NU s-am împlinit plenar în anul 70. Deci anul 70 devine mai degrabă un TIPAR profetic. Babilonul cel Mare nu e Ierusalimul apostat. Ierusalimul apostat îl prefigurează doar. Se așteaptă deci o RENAȘTERE a Ierusalimului apostat. Dar el poate renaște nu doar pe linia iudaismul anti-Isus, ci și pe linia Bisericii apostate. Istoria ultimilor 2000 de ani ne arată mai degrabă o renaștere a Ierusalimului pe linia Bisericii apostate. Să construim pe varianta că Babilonul e Biserica apostată. Iată

care ar fi implicațiile și provocările: Împărăția fiarei se naște și se construiește pe domeniul ei de influență. Fiara își începe lucrarea de 42 de luni DUPĂ vindecarea miraculoasă a răni de sabie. În acest timp pământul i se închină, prigonește pe sfinți, rostește mari hule, proorocul mincinos o sprijină cu semne, cu icoana fiarei și cu semnul fiarei și amăgește pământul ca să i se închine. Toate acestea timp de 3,5 ani. Dar ce face Babilonul în acest timp? Iată marea întrebare. Căci doar la finalul celor 3,5 ani, Fiara și cei 10 împărați pârjolesc Curva. Ce face Babilonul în cei 3,5 ani? Ar fi mai multe variante:

- i) Babilonul sprijină lucrarea Fiarei.
- ii) Babilonul rămâne tăcut, în umbră, neutru.
- iii) Babilonul intră în conflict cu Fiara, dar e tolerat o vreme de fiară.

Varianta 1 mi se pare cea mai logică. Căci fiara și proorocul mincinos omoară pe toți cei care NU se închină icoanei fiarei. Deci Babilonul se închină și ea icoanei fiarei, este amăgit de fiară. Desigur apare și întrebarea dacă nu cumva proorocul mincinos ar putea fi chiar Babilonul. În Apoc.19:20 proorocul mincinos este aruncat de fiul omului împreună cu fiara de VII în iazul cu foc. Dar venirea Fiului Omului are loc DUPĂ distrugerea Babilonului. Totuși nu este exclus ca proorocul mincinos să fie un OM, conducător al Babilonului. El supraviețuiește distrugerii Babilonului și e de acord cu distrugerea lui. E interesant că cetatea preaiubită și sfinții lui Isus au ca vârf de lance doi prooroci care vor face mari semne și minuni. Dar și în tabăra adversă este un prooroc mincinos care face mari semne și minuni. Nu ar fi logic ca acest prooroc mincinos să fie tocmai vârf de lance al Babilonului. Oricum varianta 1 mi se pare cea mai pertinentă. Babilonul va fi amăgit și va sprijini el însuși lucrarea Fiarei. Nu e normal ca sursa amăgirii întregului pământ să fie folosită de Balaur în favoarea Fiarei? Deci se pare că în cei 3,5 ani Babilonul va sprijini Fiara, iar apoi va fi surprinsă de Atacul ei feroce de la final. Dar dacă Babilonul va sprijini lucrarea Fiarei înseamnă că va fi de acord ca pământul să se închine fiarei, să fie de acord cu semnele făcute de proorocul mincinos, cu icoana fiarei, cu semnul fiarei. Dacă Babilonul e Biserica apostată, înseamnă că Biserica apostată va sprijini lucrarea lui Anticrist? Dar în ce va consta această lucrare? Cât de directă sau subtilă va fi ea? Va avea mai multe faze de manifestare? Cum am construi portretul lui anticrist doar din epistolele Noului Testament? Ce ar mai **adăuga** la acest profil Apocalipsa? Dar cartea Daniel?

În Noul Testament avem textul de bază din 2 Tes.cap.2 și referirile la Anticrist și la duhul lui Anticrist din 1 Ioan:

3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării,

4. *potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.*

5. *Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?*

6. *Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui.*

7. *Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.*

8. *Și atunci se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.*

9. *Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase*

10. *și cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.*

11. *Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună,*

12. *pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.*

(2 Tes.cap.2a)

18. *Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.*

19. *Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci, dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.*

20. *Dar voi ați primit ungera din partea Celui Sfânt și știți orice lucru.*

21. *V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nicio minciună nu vine din adevăr.*

22. *Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.*

23. *Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.*

24. *Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.*

25. *Și făgăduința pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viața veșnică.*

26. *V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească.*

(1 Ioan 2b)

1. *Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit **mulți proroci mincinoși**.*

2. *Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu;*

3. **și orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit.** *El chiar este în lume acum.*

4. *Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.*

5. *Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă.*

6. *Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem Duhul adevărului și **duhul rătăcirii**.*

(1 Ioan 4a)

Pavel ne explică clar că Anticristul se va înălța mai presus de orice este vrednic de închinare, că va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Traducerile din engleză (NIV, NASB) și traducerea literală propun și următoarele nuanțe:

- Care se ÎMPOTRIVEȘTE și

Se ÎNALȚĂ

Mai presus de tot ce se numește Dumnezeu

este glorificat,

astfel încât se așează în Templul lui Dumnezeu,

prezentându-se

(înfățișându-se, proclamându-se pe sine)

ca fiind Dumnezeu.

Deci Anticristul (cel puțin în cei 3,5 ani) se va ÎMPOTRIVI față de tot ce a fost numit Dumnezeu sau glorificat ca Dumnezeu până la El, se va înălța mai presus de toți

Dumnezeii glorificați până la El, și se va așeza în Templul lui Dumnezeu proclamându-se pe sine Dumnezeu. Acest fapt ne aduce aminte de Daniel 11:36-37:

36. Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini.

37. Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de niciun dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți.

Acest lucru pare ceva foarte direct, foarte fățiș. Cu alte cuvinte el nu va recunoaște nici un dumnezeu dinaintea lui, ci se va proclama pe sine Adevăratul Dumnezeu. Acesta ar însemna un atac direct, nu doar împotriva lui Iahwe și a lui Isus, ci și împotriva tuturor religiilor. Și el ca OM se va proclama adevăratul Dumnezeu. De partea lui va avea duhul amăgirii cu multe semne și minuni mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii. Lumea va crede căci însuși Domnul le va trimite o rătăcire. Și nu e de mirare că lumea va crede. Lumea poate fi amăgită ușor. Dar atacul pare a fi unul pe față împotriva lui Isus. Căci ar însemna că anticristul va nega și pe Isus. De asemenea va rosti HULE mari împotriva lui Dumnezeului revelat în Biblie. El se va așeza în Templul lui Dumnezeu proclamându-se pe Sine Dumnezeu. Pare ca la nivel DOCTRINAR atacul va fi pe față. Teoretic va fi ușor de depistat. Dar probabil că semnele și duhul amăgirii vor fi așa de mari, încât lupta va fi cu ÎNDOIALA legată de Isus. Căci este una ca Anticristul să pretindă că este Isus revenit în slavă, sau că este adevăratul Hristos vestit de Vechiul Testament, dar cu totul alta să fie împotriva lui Isus, dar și a Vechiului testament, și a oricărei alte forme de închinare, și să se proclame pe sine adevăratul Dumnezeu. Atacul pare a fi direct. Nu înseamnă că un atac direct pe față nu poate fi nespuse de puternic. Însuși Isus a fost ispitit direct pe față de diavolul la a treia ispitire. Dacă primele două ispite au fost ascunse, perfide, ultima a fost PE FAȚĂ. Nu trebuie să subestimăm forța unei ispite directe. Lumea va crede minciuna lui anticrist care va pretinde că el este Dumnezeu. Atunci e logic să credem că și Babilonul va crede minciuna lui. Deci dacă Babilonul e Biserica apostată, înseamnă că aceasta va recunoaște pe Anticrist ca Dumnezeu și se va lepăda public de Isus. Va susține astfel fiara cei 3,5 ani. Va rămâne ca sistem religios recognoscibil pe scena istoriei și va pieri în văzul popoarelor la finalul celor 3,5 ani. Această confruntare directă, pe față în timpul celor 3,5 ani este în armonie cu semnificația celor 3,5 ani în celelalte locuri din Scriptură:

- Între Moise și Aaron și Faraon este o confruntare directă cu privire la identitatea adevăratului lui Dumnezeu, este o confruntare între Yahwe și zeii Egiptului.
- În timpul lui Ilie este o confruntare directă între Yahwe și Baal.

- În timpul lui Antioh, acesta profanează Templul lui Yahwe, atacul împotriva lui Yahwe este deci pe față.
- În timpul Mântuitorului este o confruntare directă între Isus și Fariseii care-l contestau pe Isus: este Isus sau nu Mesia?

Adică în toate aceste confruntări DISPUTA e pe FAȚĂ cu Yahwe sau cu Fiul Său Isus. Disputa este dacă Yahwe este Adevăratul Dumnezeu sau ALTCINEVA. Atacul e direct cu privire la identitatea lui Yahwe și a lui Isus.

În 1 Ioan se vorbește tot de un atac direct. Anticristul, duhul lui Anticrist:

- Tăgăduiește că Isus este Hristosul.
- Tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.
- Tăgăduiește pe Fiul.
- Orice duh care NU mărturisește pe Isus (nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui anticrist).

Acum sunt MULTE forme prin care un duh nu-L mărturisește pe Isus. Dacă un duh spune că Isus, Fiul lui Dumnezeu îți dă voie să păcătuiești ca să se înmulțească harul, este tot duhul lui Anticrist. Dacă un duh spune că Isus nu a venit în trup este tot duhul lui Anticrist. Deci atacul nu trebuie să fie neapărat de forma Isus este un impostor, dar poate lua și această formă directă. Totuși se pare că atacul FINAL din perioada Anticristului va lua o formă DIRECTĂ împotriva lui Isus. Totuși fiara a doua are două coarne ca de Miel, dar glasul unui balaur. Pavel ne spune că și Satana se arată într-un înger de lumină și slujitorii lui se arată în slujitorii ai neprihănirii. Iar Ioan vorbește că duhul lui anticrist lucrează prin proorocii mincinoși. Aceștia se strecoară în Biserică, dar nu rămân acolo. Ei ies din mijlocul lor. Petru ne aduce aminte că acești prooroci mincinoși vor strecura PE FURIȘ erezii nimicitoare, și pe ascuns vor atrage pe ucenici de partea lor prin învățături stricătioase și tot felul de păcate. Deci ei au două FEȚE. Au fața de OAIE pe care o poartă în Biserică. Și au fața de LUP care e ascunsă și care și-o arată doar în ascuns, doar la un anumit moment. Deci în prima fază proorocul mincinos SIMULEAZĂ adevărata credință. Dar în inima sa are alte planuri. El caută VICTIMA și momentul potrivit pentru a-și arăta încetul cu încetul adevărata față. Iar atunci când își arată adevărata față (de obicei celui slab, naiv și vulnerabil), vine și cu argumente convingătoare. Deci duhul lui Anticrist înglobează și atacul subtil și cel direct, și faza de IMITARE a lui Isus, dar și faza de CONTESTARE a lui Isus. Se pare că și Anticristul ca personaj istoric va lucra astfel și că va avea două faze. Ne aducem aminte și că Antiohus Epifanes nu și-a manifestat decât mai târziu URA sa ascunsă față de Yahwe și poporul sfinților. În prima

parte a domniei sale s-a purtat rezonabil cu evreii. Dar apoi deodată a urmat acel atac direct împotriva sfinților și împotriva lui Yahwe. Am înțeles din Apocalipsa ca Anticristul este al 8-lea împărat. Dar el este din numărul primilor 7. El activează deci pe scena politică a lumii ÎNAINTE de cei 3,5 ani. Dar de-abia în cele 42 de luni începe lucrarea sa de autozeificare și de hulire a lui Dumnezeu. De-abia în cele 42 de luni atacul e direct și susținut cu multe semne mincinoase și minuni. Până atunci el pare să nu-și arate adevărata față. Babilonul șade pe fiară în timpul împăratului al 6-lea. Apoi fiara va avea o ură ascunsă față de Babilon, dar pe care și-o va manifesta doar la sfârșitul celor 3,5 ani. Deci ura ascunsă față de sfinți și-o va manifesta la începutul celor 3,5 ani și ura ascunsă față de Babilon la sfârșitul celor 3,5 ani. Deci la fel e probabil ca înainte să prigonească sfinții să pretindă că e prietenul lor, la fel cum înainte de a distruge Babilonul să pretindă că e prietenul lui. Duhul lui Anticrist este ÎMPOTRIVA lui Isus, dar are capacitatea de a-și ascunde foarte bine INTENȚIILE ca pe neașteptate să declanșeze un ATAC direct împotriva lui Isus și a slujitorului lui. Provocarea ar fi ca să IDENTIFICI Anticristul înaintea celor 3,5 ani ca Atacul său pe față să nu te ia prin surprindere. Ideea este să identifici pe Anticrist măcar cu PUȚIN timp înainte să-și DEA arama pe Față pentru ca să atenuezi ȘOCUL atacului surpriză pe care el mizează. Și de asemenea să fii pregătit pentru confruntarea cu semnele și minunile sale mincinoase. Să anticipezi chiar și așa-zisa sa înviere. Să fii cu totul pregătit ca să fii prigonit de cel care pretindea că îți este prieten.

Aici e interesant să ne aducem aminte de celebra săptămâna din Daniel 9:26-27. Vor folosi traducerea literală:

v.26 După cele 62 de săptămâni, Unsul va fi nimic și nu va avea nimic; și poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș și sfârșitul ei va fi ca un potop; și până la sfârșit va fi război: pustiirile hotărâte.

v.27 Și EL va întări un legământ cu cei mulți, o săptămână; și la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare; și urâciunile pustiitorului vor fi pe aripa/vârful (*Templului?*) - sau: și pe aripa protectoare a urâciunilor un pustiitor (*va veni?*) – până când nimicirea și ce este hotărât se va vărsa asupra pustiitorului (sau: asupra celei pustiite).

Vom presupune că EL din v.27 nu este Unsul, ci conducătorul poporului care va distruge cetatea. Și vom propune următorul scenariu de interpretare:

- Vor trece 70 de săptămâni până la CĂINȚA și RESTAURAREA FINALĂ a lui Israel ca națiune.
- De la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul (prima venire a lui Mesia) vor fi 69 de săptămâni (7 +62).

- După aceste 62 de săptămâni Unsul va fi nimic și nu va avea nimic (răstignirea, eventual și învierea lui Isus). APOI poporul unui domn care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș (e vorba de distrugerea Ierusalimului de către împăratul roman din anul 70). Deci a mai rămas o săptămână până la restaurarea finală a lui Israel. Această săptămână e descrisă în v.27
- El (Anticristul, prefigurat de împăratul roman care a distrus Ierusalimul) va face un legământ cu mulți timp de o săptămână. DAR la jumătatea săptămânii va face să înceteze ÎNCHINAREA și-și va așeza urâciunile în Templu jumătatea de săptămână rămasă (adică 3,5 vremi ca Antioh), PÂNĂ când judecata va veni asupra pustiitorului, adică asupra lui Anticrist. DUPĂ această a 70-a săptămână urmează restaurarea lui Israel.

Desigur nu apare nimic despre Biserica dintre Neamuri și perioada Bisericii. Nici nu se prea putea căci aceasta era o taină care i s-a descoperit pe larg de-abia lui Pavel (vezi Efeseni cap.3). Deci e logic ca în profețiile date lui Daniel totul să fie în jurul lui Israel. Dar e logic ca în profețiile din Apocalipsa, să fie inclusă și Biserica și astfel profețiile lui Daniel să primească completări. Dacă cel din v.27 e Anticristul atunci înseamnă că el își va da arama pe față de-abia la jumătatea săptămânii. Ideea de a face să înceteze darul de mâncare e o caracteristică a cornului celui mic din cartea Daniel și nicidecum a lui Mesia! Și tot așa își va da arama pe față mai târziu, după cum ni se descrie în Daniel cap.11. El va face să înceteze actul închinării la jumătatea săptămânii și până la finalul ei se va proclama Dumnezeu în Templu. De-abia la final va fi nimic și el și apoi va urma restaurarea finală a lui Israel. Implicațiile acestei interpretări sunt că Împăratul roman îl prefigurează pe Anticrist. De aici teoriile legate de refacerea Imperiului Roman și de faptul că Anticristul va veni și va activa din fostul spațiu al Imperiu Roman. Și e adevărat că lupta dintre creștinismul autentic și cel fals, dintre credința adevărată și duhul lui anticrist și-a avut ca sediu teritoriul fostului Imperiu Roman. Aici a rămas epicentrul bătăliilor spirituale de-a lungul celor 2000 de ani de istorie a Bisericii. Aici a fost și epicentrul istoriei omenirii. De aici practic au pornit toate, și bune și rele: creștinismul, creștinismul apostat, colonizarea lumii, civilizarea lumii, reforma, progresul științei, curentele filosofice și de gândire care au marcat omenirea, teoriile care au atacat credința creștină, cele două războaie mondiale. După cele două războaie mondiale Europa e smerită. Ea nu mai este regina lumii. Dar rămâne totuși CREIERUL omenirii. Ea revine însă pe scena istoriei. Comunismul cade, se formează Uniunea Europeană, Germania revine ca putere mondială. America pare să fie o prelungire a Europei. E adevărat că spațiul geografic în care activează Căpetenia Greciei se poate modifica în timp. Totuși Europa rămâne în perioada celor 2000 de ani Centrul de activitate al Căpeteniei Greciei. Dacă într-adevăr v.27 din Daniel 9 are în vedere pe Anticrist atunci împăratul Imperiului Roman îl prefigurează. Anticristul ar fi astfel

conducătorul LUMII în care activează Căpetenia Greciei. În mod interesant acest teritoriu rămâne geografic strâns legat de Europa și pare a se fi prelungit pe continentul nord-american. Ne întrebăm dacă cei 10 împărați sunt tot de pe teritoriul fostului Imperiu Roman? Dacă da, textul din Apocalipsa ne-ar sugera ideea de destrămarea Imperiului Roman în 11 centre de putere, lucru urmat de refacerea rapidă a acestuia sub conducerea Fiarei, căci în timpul împăratului al 6-lea din împărăția fiarei, cei 10 împărați încă nu au primit împărăția, ci o vor primi odată cu fiară, și apoi vor da puterea și stăpânirea lor fiarei. Deci când Anticristul reprimește funcția de împărat, și cei 10 împărați primesc funcția de împărat și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Deci împărăția fiarei primește deodată cadou și fără lupte încă zece împărății puternice. Dacă Anticristul este prefigurat de împăratul Imperiului Roman el poate deveni liderul fostului Imperiu Roman refăcut. Astfel s-ar sugera o posibilă destrămarea și apoi refacerea a Imperiului Roman. Desigur, sunt deducții, nu argumente foarte clare, dar iată o bază argumentativă interesantă pentru teoria refacerii Imperiului Roman sub conducerea lui Anticrist. E interesant să remarcăm că în vremea comunismului au fost oameni care au prezis de mult (pe baza acestor teorii) căderea comunismului în Europa și Unificarea Europei. Nu putem să nu observăm că profețiile lor s-au împlinit. Nu putem să nu observăm că se tinde tot mai mult spre aprofundarea procesului de unificare a Europei. Dacă personajul din Daniel 9:27 este Anticristul, o altă implicație are în vedere legământul de o săptămână. El face un legământ de o săptămână cu MULȚI, DAR la jumătate săptămânii face să înceteze darul de mâncare și își așează urâciunile pe aripa/vârful (*Templului* probabil). Deci cei 3,5 ani (a doua parte a săptămânii când anticristul își dă arama pe față și exercită un atac direct împotriva credinței) este precedat de o jumătate de săptămână la începutul căreia el încheie un legământ trainic cu mulți. În ce va consta acel legământ? E interesant că după specificarea încheierii legământului apare CONJUNCȚIA ADEVERSATIVĂ **DAR și apoi ideea de va face să înceteze jertfa și darul de mâncare**. Acest lucru ne sugerează că acțiunea de a face să înceteze DARUL de mâncare va fi o acțiune surpriză care va intra în contradicție cu natura legământului încheiat. Acțiunea împotriva închinării adevărate (adunate de expresia *jertfa și darul de mâncare*) va însemna chiar o călcare a legământului inițial. Deci va fi un legământ pe care anticristul îl va încălca făcând să înceteze jertfa și darul de mâncare. Acest lucru ne sugerează cele două faze din lucrarea aniticristică: faza în care nu-și dă arama pe față (prima jumătate a săptămânii), și faza surpriză când își dă arma pe față (a doua jumătate a săptămânii). Cum spuneam și mai devreme, provocare este de a descoperi, măcar bănuind identitatea Omului fărădelegii ÎNAINTE să-și dea arama pe față. Acesta corespunde fazei de lucrare a proorocului mincinos, când acesta doar joacă teatru fără a-și manifesta adevăratele intenții. O privire atentă însă va deosebi acele INDICII care pun un semn de întrebare asupra personajului care pretinde a fi un slujitor al Luminii. Conjuncția adversativă DAR ne sugerează că acel legământ trainic va include stipulații cu privire la libertatea religioasă, la dreptul jertfei și darului de mâncare de a arde pe altarul Templului. Deci poate fi vorba de tratate politice

care să ofere libertate religioasă adevăratei credințe, care chiar să o încurajeze, să o susțină. Deci în prima fază Anticristul s-ar putea arăta tolerant, sau poate chiar susținător, protector al credinței adevărate, ca apoi, deodată, el să fie cel care să o interzică și să așeze în locul ei închinarea la propria lui persoană. Și aceasta poate fi politica lui și a împărăției sale. Să nu uităm că el este din numărul celor 7 împărați, și revine spectaculos pe scena politică a lumii. El, la un moment dat, pierde dreptul de a fi împărat. Dar odată cu vindecarea răni de sabie revine spectaculos pe scenă. Vindecarea răni de sabie marchează începutul celor 42 de luni. Deci prima săptămână pare să includă și perioada dispariției sale de pe scena politică. Căci reapariția sa spectaculoasă marchează momentul în care pământul se miră și începe să se închine balaurului și fiarei. Dar ce ar putea să însemne această vindecare a răni de sabie care va uimi tot pământul, și care va crea acel moment propice ca el să-și dea arama pe față, să interzică închinarea adevărată, dar și orice formă de închinare și să se declare pe sine singurul și adevăratul Dumnezeu? Înainte de a analiza conceptul de vindecare miraculoasă a fiarei, precizăm că din perspectiva momentului revelației în care se află Daniel, Daniel 9:27 ar avea în vedere pe Israel și Templul. Dar Pavel adaugă la revelație Biserica dintre Neamuri ca nou popor, ca nou Templu, ca purtând adevărata închinare plăcută Domnului. În lumina acestui nou concept, când reluăm cartea Daniel ne întrebăm dacă Daniel 9:27 se referă la Israel și templul fizic sau la Biserică și Templul spiritual. Cartea Apocalipsa ne aduce lumina. Căci ea insistă pe războiul Fiarei cu Biserica. În timpul celor 3,5 ani femeia Israel e protejată, hrănită în pustie. Deci e logic ca să interpretăm textul din Daniel 9:27 prin lentila Apocalipsei și Noului Legământ. Rezidirea Templului de la Ierusalim și reluarea jertfelor nu ar însemna închinarea adevărată și plăcută Domnului. Or ideea esențială din cartea Daniel este că acest corn mic se va ridica împotriva Dumnezeului celui adevărat și va opri închinarea oferită Acestuia. Biserica este cea care poartă acum închinarea adevărată, făcută în Numele lui Isus.

Vindecarea răni de sabie va uimi tot pământul. Prin această vindecare, fiara va intra în centrul atenției mondiale și lumea va începe să se închine fiarei zicând: *Cine se poate asemăna cu fiara, cine se poate lupta cu ea?* E vorba de o revenire spectaculoasă doar a fiarei ca ÎMPĂRAT sau și a fiarei ca Împărăție? Nu știm exact. Dar e sigur că e în primul rând vorba de o revenire spectaculoasă a Anticristului ca OM, care apoi primește închinarea ca OM. Închinarea față de Fiară se referă la închinarea la un om, și nu la un imperiu sau la un regat. Numărul fiarei e un număr de OM. Dacă e vorba de o revenire spectaculoasă a unui OM, ca această revenire să aibă impact asupra întregului pământ, atunci trebuie să fie vorba de un om deja celebru. Să spunem că ar fi vorba de o vindecare miraculoasă, chiar de simularea unei învieri din morți. Dacă un necunoscut înviază din morți, impactul nu prea poate fi atât de repede asupra întregii lumi. Dar dacă înviază un personaj celebru - ca Alexandru Macedon de exemplu - atunci cu adevărat tot pământul ar fi uimit și ar putea ÎNCEPE să-i aducă închinare.

Să ne aducem aminte de toate textele care vorbesc despre *vindecarea rănii de sabie*, și să consultăm și alte traduceri.

Nr.	Pasajul	Observații/ alte traduceri
1	<p>Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată; și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei zicând: Cine se poate asemăna cu fiara, cine se poate lupta cu ea?</p> <p>(13:3-4)</p>	<p>Și unul din capetele ei era <i>ca junghiat de moarte</i> și <i>rana ei de moarte</i> (sau: rana morții ei) <u>a fost vindecată</u>. (traducerea LITERALĂ).</p> <p>E extrem de important să remarcăm că în original apare expresia de <i>junghiat de moarte</i>. Termenul <i>înjunghiat</i> este în greacă exact același cu termenul folosit în 13:9 în care ni se vorbește despre <i>Mielul înjunghiat</i>. Deci se creează în mod clar o paralelă între înjunghierea Mielului Isus Hristos și înjunghierea unuia din cele 7 capete ale fiarei.</p> <p>Apoi în original în 13:4 apărea ideea explicită de RĂZBOI: <i>cine se poate asemăna cu fiara și cine poate face RĂZBOI cu ea?</i> Ni se sugerează astfel ideea de forță MILITARĂ.</p>
2	<p>Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul să se închine fiarei dintâi, <i>a cărei rană de moarte fusese vindecată</i>.</p> <p>(13:12)</p>	<p>Este aceeași expresie ca cea folosită în 13:3-4</p>
3	<p>Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei <i>care avea rana de sabie și trăia</i>.</p> <p>(13:14)</p>	<p>Apar două idei noi. Mai întâi în loc de rana de moarte (sau a morții ei) apare ideea de rană de SABIE. Apoi ideea că <i>avea rana de sabie și totuși trăia</i>, sau că <i>a avut rana de sabie și totuși a trăit sau a revenit la viață</i>.</p>
4	<p>Fiara pe care <i>ai văzut-o, era și nu mai este</i>. Ea are să se ridice din Adânc și</p>	<p>Nu mai apare ideea de rană de moarte sau de sabie, ci ideea de <i>era, nu mai este și</i></p>

<p>are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea <i>că fiara era, nu mai este și va veni.</i>(17:8)</p> <p>Și fiara, <i>care era și nu mai este</i>, este ea însăși al 8-lea împărat: este din numărul celor 7 și merge la pierzare. (17:11)</p>	<p><i>va veni.</i> Acum-ul profetic e domnia împăratului al 6-lea. Deci în timpul împăratului al 6-lea, fiara era, și nu mai este dar va veni în persoana împăratului al 8-lea. Deci dacă în timpul împăratului al 6-lea fiara nu mai este, atunci e vorba mai degrabă de ÎMPĂRAT și nu de împărăția lui. Căci dacă împărăția nu ar mai fi, unde ar mai domni împăratul al 6-lea. Poate împărăția a intrat într-un mic declin sau poate nu. Dar ideea REVENIRII e strâns legat de OMUL care este al 8-lea împărat, de anticristul însuși. Deci în timpul împăratului al 6-lea, el era, nu mai este dar va veni. Și va veni ca al 8-lea împărat după împăratul al 7-lea care va domni PUȚINĂ vreme. Dar împăratul al 8-lea este din numărul celor 7. Dar nu poate fi nici împăratul al 6-lea, și nici al 7-lea. Deci el este din numărul primilor 5 împărați. Cel mai probabil e chiar împăratul al cincilea. Căci între stingerea sa și revenirea sa spectaculoasă se pare că nu trece prea multă vreme. Astfel cel mai probabil el este al 5-lea împărat. Devine deja celebru pe scena istorie. Încheie deja probabil legământul de o săptămână din cartea Daniel. Apoi apare stingerea sa, moartea sa, rana sa de moarte, rana sa de sabie. În timpul împăraților 6 și 7 el nu mai este. Acești împărați domnesc probabil puțină vreme. Și apoi are loc vindecarea răni de sabie sau așa-zisa înviere sau readucere la viață. Acest lucru uimește tot pământul care deja începe să se închine balaurului și fiarei. Și locuitorii pământului spun: Cine se poate asemăna cu fiara și <i>cine poate face război cu ea?</i></p>
--	---

	<p>Dacă e vorba de învierea din morți a unui personaj celebru, e de înțeles mirarea, chiar închinarea, chiar și întrebarea: cine se poate asemăna cu el? Dar de ce apare și întrebarea: <i>cine poate face război, cine se poate lupta cu ea?</i> Aici ni se sugerează că e vorba de PUTEREA fiarei de a NIMICI, de a se război cu alte împărății? E vorba de putere militară? Sau e vorba de PUTERI miraculoase care le eclipsează pe cele militare? Ideea de înviere merge mai degrabă pe ideea de puteri miraculoase care le eclipsează pe cele militare. E ca și cum acea învierea din morți ar face DOVADA unei puteri care ar intimida orice forță militară. Ca și cum învierea din morți ar fi însoțită sau urmată de aducerea de foc din cer (ca în 13:13,15) peste vrăjmașii fiarei. Căci o înviere din morți poate aduce închinarea oamenilor, dar nu și cea de a intimida forțe militare ostile. Faptul că rana e de sabie, ne sugerează că a fost făcută de vrăjmașii lui, acest lucru se potrivește cu imitarea învierii lui Isus, căci și Isus a fost străpuns de vrăjmașii lui și apoi a înviat. Nu a fost răpus de o boală sau de un accident, ci de vrăjmașii lui. Dacă anticrist se vindecă miraculos de rana de sabie făcută de vrăjmașii lui, e logic să așteptăm odată cu revenirea sa și pedepsirea vrăjmașilor lui. Și atunci poate și această pedepsire e miraculoasă și șocantă și astfel pământul se întreabă: Cine se poate război cu fiara? Mai este interesant de comentat cu cine începe numărarea celor 7 împărați. Trebuie să fie un eveniment important în istoria împărăției fiarei care să marcheze un nou</p>
--	--

		<p>început. E vorba de formarea sau REFACEREA împărăției fiarei. Acest nou început marchează o NOUĂ etapă în istoria împărăției fiarei.</p>
--	--	---

Revenim la Biserică și rolul ei. Totul pare să înceapă în Apoc.8:1 cu tăcerea din cer de jumătate de ceas. Apoi rugăciunile sfinților declanșează trâmbițele cu care se începe perioada judecății finale. Apoi urmează cei trei ani și jumătate. În contextul trâmbițelor, înainte de cei 3,5 ani are loc și aruncarea din cer a balaurului. Și în această aruncare Biserica de pe pământ are un rol cheie. Căci în cartea Daniel, Mihail câștigă bătălia sus în cer cu sprijin din partea sfinților de pe pământ. Biserica pare avea un rol cheie în a grăbi și declanșa sfârșitul. Credincioșia ei de pe pământ, faptul că îl biruiește pe balaur prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii ei, și faptul că nu își iubește viața nici până la moarte, are un impact în văzduh. În cele din urmă Biserica de pe pământ e chemată să lupte cu armele luminii împotriva domniilor și căpeteniilor din ceruri (vezi Efeseni 6). Între Îngerii bisericii și credincioșia Bisericii de pe pământ este o strânsă legătură. Apoi rugăciunile sfinților întrerup tăcerea *de o jumătate de ceas* și declanșează prima trâmbiță. Pare a fi vorba de tăcerea Domnului în fața răului și nedreptății de pe pământ. Căci răspunsul care sparge tăcerea pare a fi tocmai manifestarea judecății divine pe pământ. Iar rugăciunile sfinților par să ceară această JUDECATĂ. Căci dacă rugăciunile ar fi de mijlocire pentru pământ cum ar putea ele declanșa judecata? Dar dacă rugăciunea e de mijlocire pentru judecată, atunci înseamnă că Biserica începe să ceară judecata ÎNAINTE de începerea celor 3,5 ani. Deci cumva Duhul pare să schimbe sensul mijlocirii sfinților ÎNAINTE de începerea celor 3,5 ani, și tocmai acest lucru să aducă sfârșitul. Dar cum anume va schimba Duhul sensul mijlocirii celor de pe pământ? Și pe ce bază? Tăcerea de jumătate de ceas are în vedere ceva anume? Un eveniment istoric? O realitate istorică? O umplere a unui pahar? Sau e doar o înștiințare în duh pe care o face Duhul? Căci în Noul Testament cum am discutat mai toate pasajele îndeamnă Biserica la mijlocire pentru mântuire. Doar pasajul din Luca 18a îndeamnă la rugăciune care să ceară dreptatea, și acest tip de rugăciune pare a fi legat de vremea finalului (prezentată în Luca 17b). Dar acum Apocalipsa ne sugerează că acest tip de rugăciune nu are loc doar în timpul celor 3,5 ani, ci începe mai devreme, în Apoc.8:1 chiar declanșând finalul. Și dacă rugăciunea sfinților din cap.8a e cu privire la a li se face dreptate, ea pare să aibă în vedere în special pe cei care au prigonit și omorât pe sfinți.

E interesant faptul că NU ni se precizează conținutul rugăciunilor sfinților. Dar se precizează că e vorba de rugăciunile TUTUROR sfinților. Și ne întrebăm: tuturor sfinților din istorie? Tuturor sfinților de pe pământ din acel moment istoric? Și se are în vedere **TOATE** rugăciunile lor indiferent de conținutul lor? Chiar și rugăciunile de mijlocire ale

acestora? Ar putea fi acolo și rugăciunile de mijlocire? Dar de ce din pricina lor Domnul să declanșeze judecata finală a pământului? Oare prin rugăciunile de mijlocire pentru mântuire se împlinește numărul celor aleși ce trebuie să intre în Mireasa lui Hristos, și astfel se ia motivul cheie pentru care Domnul NU aduce încă judecata? Ar putea fi o logică și aceasta. Marea întrebare este dacă e un moment în istorie **înaintea** celor 3,5 ani, când Biserica va începe rugăciunea din Luca 18a, cerând Domnului zi și noapte să li se facă dreptate? Apoc.8a poate doar sugera un astfel moment, dar nu îl poate susține printr-un argument explicit.

În Apoc.6 la pecetea 5 (înaintea peceții a 6 care aduce ziua cea mare a Mâniei Mielului) apare rugăciunea sfinților de sub altar:

9. Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră.

10. Ei strigau cu glas tare și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?”

11. Fiecărui din ei i s-a dat o haină albă și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.

Observăm că SINGURUL motiv care AMÂNĂ judecata este **împlinirea numărului tovarășilor lor de slujbă**. Analizăm expresia în greacă și nu ne mirăm că la fel ca în Romani 11 (*numărul deplin al neamurilor*) nu găsim termenul de NUMĂR, ci doar pe cel de PLEROMA! Ceva de genul până se va realiza împlinirea, plinătatea tovarășilor lor de slujbă. E adevărat că și NIV și NASB introduc la fel ca și Cornilescu ideea de împlinire a *numărului* lor. Traducerea literală și traducerea NASB în textul din Romani 11 nu mai introduc cuvântul *număr*, ci traduc ca în original: *până va intra plinătatea neamurilor* (until some in the fullness of the nations). Iar în Romani 11 avem mai întâi folosită expresia cu privire la Israel: dar ce va fi PLINĂTATEA lor? Interesant este că expresia PLEROMA o găsim și în Luca 21:24: *Și Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni PÂNĂ se vor împlini (PLEROMA) vremurile (timpurile) neamurilor (națiunilor)*. Folosirea aceluiași cuvânt (plinătate - pleroma, împlinire cu rădăcina pleroma) în greacă nu cred că este deloc întâmplător căci toate pasajele se leagă de ceea ce ȚINE vremea finalului (cu aducerea judecății și restaurarea lui Israel) pe loc. Mai întâi trebuie să:

- Se *împlinească* vremea neamurilor.
- Să intre *plinătatea* neamurilor.

- Să se realizeze *plinătatea* tovarășilor de slujbă a martirilor creștini.

Interesantă este și expresia PUȚINĂ VREME din Apoc.6:11. Aceeași expresie (identică în greacă) se întâlnește și în Apoc. 20:3 (după aceea, diavolul trebuie să fie dezlegat pentru *puțină vreme*). O expresie asemănătoare (dar nu identică în greacă) o găsim în Apoc. 12 când ni se spune că diavolul e cuprins de o mânie mare, căci știe că are *PUȚINĂ VREME*. Toate ne sugerează o expresie scurtă de timp.

Această plinătate a neamurilor se leagă de un dat temporal istoric (o vreme istorică hotărâtă de Domnul în suveranitatea Lui), de un număr al celor întorși prin Hristos dintre Neamuri sau de ducerea Evangheliei la toate Neamurilor, sau de altceva? Prima variantă pare a fi cel mai puțin susținută de textele Noului Testament. Ar rămâne în dezbatere următoarele două. A treia variantă e susținută de celebra mare trimitere și de celebrul verset din Matei 24:14:

- Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. ATUNCI va veni sfârșitul. DE ACEEA când veți vedea urâciunea pustiirii așezată în locul sfânt...

Originalul din greacă, traducerea NIV și NASB, și traducerea literală propun următoarea variantă:

Și această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în tot pământul locuit (toată lumea), și APOI va veni sfârșitul. Când veți vedea DECI urâciunea pustiirii stând în locul sfânt...

În loc de ATUNCI avem APOI și în loc de DE ACEEA avem DECI sau AȘADAR. Diferența de nuanță e consistentă. Una este ATUNCI, iar alta APOI. E adevărat că APOI poate însemna și *imediat apoi*, dar nu e obligatoriu să însemne acest lucru. De asemenea conjuncția DECI nuanțează legătura cu versetul/pasajul precedent, pe când conjuncția DE ACEEA ne indică o legătură cauzală directă, puternică.

APOI în loc de ATUNCI – implicații. Împlinirea Marii Trimiteri are loc ÎNAINTE de sfârșit. Dar nu înseamnă că între împlinirea Marii Trimiteri și SFÂRȘIT nu poate să treacă o perioadă mare de timp. De asemenea, nu ni se precizează despre ce sfârșit e vorba? Din context poate fi vorba atât de sfârșitul Ierusalimului, cât și cel al veacului. Să presupunem că e vorba de sfârșitul Ierusalimului. Atunci cel mai bine se potrivește cu lucrarea lui Pavel. Pavel duce Evanghelia la toate Neamurile din imperiul Roman care aveau legături cu Israelul apostat, și apoi, nu chiar imediat, vine sfârșitul Ierusalimului din anul 70. Ni s-ar sugera că Marea Trimitere a fost împlinită deja în sec.1. Dar lucrul acesta ar merge și cu privire la sfârșitul veacului. Căci acesta va avea loc DUPĂ împlinirea Marii Trimiteri. Pavel împlinește Marea Trimitere. APOI va avea loc

sfârșitul. Acest lucru nu intră în contradicție cu MAREA PERIOADĂ de timp care s-a scurs dintre anii 70 și timpul prezent. Desigur se ridică și întrebarea dacă Marea Trimitere nu este un concept dinamic și dacă împlinirea Marii Trimiteri se realizează în mai multe faze? Dacă e să rămânem la ce este scris, putem afirma că Pavel consideră că lui i s-a încredințat mandatul de a duce Evanghelia la toate Neamurile și el l-a împlinit până la finalul vieții sale. El nu predă această ștafetă misionară nici lui Timotei și nici Bisericii. Nici în epistolele din Noul Testament și nici în cele 7 mesaje către Biserici din Apoc.1-3, NIMENI nu aduce aminte și nu responsabilizează Biserica cu privire la ducerea Evangheliei la TOATE Neamurilor. Rolul Bisericilor locale este ca acolo unde sunt să țină sus cuvântul vieții. Desigur, Duhul Sfânt are libertatea să facă chemări speciale pentru lucrări speciale, chiar misionare. Dar totuși aceste lucrări speciale nu ar trebui să se încadreze în ce este scris? Singura carte care ne sugerează o a doua împlinire a Marii trimiteri este Apocalipsa. Prin mărturia celor doi prooroci din 11 (precum și prin evanghelia vestită de îngerul din cap.14), Evanghelia este vestită (DIN NOU) tuturor Neamurilor. APOI vine pedepsirea Babilonului și SFÂRȘITUL adus de revenirea în slavă a lui Mesia. Să fie lucrarea lui Pavel o prefigurare a lucrării celor doi prooroci? Posibil. Dar după cum Pavel a avut o lucrare specială, și cei doi prooroci vor primi o chemare specială pentru o lucrare specială. Există, în afara acestor două chemări speciale, și alte chemări speciale?

E interesant că în 2 Timotei, deși Pavel consideră că și-a împlinit misiunea și că prin el Evanghelia a fost auzită de toate Neamurilor, el știe că Domnul încă NU VA REVENI, că sfârșitul încă nu va fi atunci. El continuă vestirea și rabdă totul pentru cei aleși. Și-l îndeamnă pe Timotei acolo unde este să continue mărturisirea în nădejdea mântuirii celor aleși. Deci, deși Evanghelia a ajuns la toate neamurile, lucrarea Bisericii continuă. Numărul celor aleși nu s-a împlinit. Astfel vremea neamurilor, și plinătatea neamurilor poare a fi într-adevăr legată de un NUMĂR al celor întorși dintre Neamuri *prin Hristos Isus*. De ce am subliniat prin Isus Hristos? căci neamurile au fost expuse dintotdeauna mărturiei generale a lui Dumnezeu și au avut acces la mântuire. Dar se pare că Domnul are în vedere un număr al acelor dintre neamuri, care se întorc la Domnul nu prin mărturia generală, ci prin mărturia specială adusă de Isus Hristos respins de ai săi? De ce? E important să înțelegem că ducerea Evangheliei la Neamuri nu e în mod necesar legată de mântuirea acestora. Mă gândesc la triburile și populațiile de pe continentele Americilor. Ele au auzit de Isus târziu după colonizarea acestor continente. Ce s-au întâmplat cu acei oameni până să audă de Isus? Nu au avut șansă la mântuire? Domnul nu a mântuit pe cei care, ca Avraam au rezonat la revelația generală a lui Dumnezeu prin creație? Desigur că da! Deci neducerea Evangheliei mai bine de 1600-1800 de ani la aceste popoare NU A BLOCAT procesul mântuirii lor. Dar cei care au fost mântuiți în această perioadă prin revelația generală a lui Dumnezeu intră în acel număr al Neamurilor? E interesant că Pavel consideră Evanghelia dusă la toate Neamurile, chiar

dacă scii, parții, indienii, chinezii încă nu beneficiaseră de mărturia Evangheliei lui Isus. Dacă afirmăm că marea Trimitere este un concept dinamic care continuă și după Pavel și se derulează și ÎNAINTE de lucrarea celor doi prooroci, ar trebuie totuși să avem ceva SCRIS pe care să ne bazăm. Deocamdată nu găsim acest SCRIS în Noul Testament. Găsim doar îndemnul de a continua mărturisirea Sa printre Neamuri acolo unde ne-a așezat Domnul. Acum dacă Domnul ne strămută în altă parte (prin DESTINUL istoriei: de exemplu ești luat sclav și dus în altă parte... sau prin călăuzire specială), acolo în locul cel nou trebuie să continuăm mărturisirea lui Isus Hristos. Astfel, în istoria zbuciumată de la moartea lui Pavel și până în prezent, Duhul a făcut mișcări, mutări interesante în acest sens. După colonizarea celorlalte continente și întărirea legăturii Europei cu celelalte continente, au fost plantate Biserici vii și în celelalte zone ale lumii Imperiului Roman, în care-și duc și acum mărturia. Amintim doar de biserica under-ground din China care se pare că are un mare avânt și o mare creștere. Putem să spunem că NU a fost voia Domnului ca Evanghelia lui Isus să ajungă în China și să facă aceste frumoase treziri? Desigur nu. Putem spune că doar s-a întâmplat să fie așa? Într-un fel sau altul a fost lucrarea Duhului. Cum armonizăm această lucrarea a Duhului cu ce este scris? – iată o întrebare foarte bună.

După această nouă incursiune în cartea Apocalipsei ne reîntoarcem la Ieremia. În 23:7-8 ne întâlnim cu acea frumoasă profeție din 16:14-15, cu acel:

- Vin zile când Nu se va mai zice: *Viu este Domnul care ne-a scos din țara Egiptului, ci Viu este Domnul care a adus înapoi casa lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările în care-i risipisem!*

Dar această schimbare survine în cap.23 din pricina faptului că odată cu întoarcerea lor din robia babiloniană Domnul va ridica lui David (deci ca să împlinescă promisiunile făcute lui David) o Odraslă neprihănită care va împărăți cu înțelepciune și dreptate. Tocmai venirea lui Mesia, odată cu ieșirea din robia babiloniană, va face ca această ieșire să o eclipseze pe cea din Egipt! Dar după întoarcerea din robia babiloniană în 539 nu a domnit peste ei Mesia, fiul lui David! Deci întoarcerea din robia babiloniană este doar o împlinire parțială a profeției. Astfel, întoarcerea din robia babiloniană în 539, (deși a fost glorioasă și a însemnat o nouă înălțare a Numelui Domnului înaintea popoarelor) nu a eclipsat ieșirea din Egipt așa cum o va face împlinirea plenară a profeției. În anul 70 Israel s-a dus într-o nouă robie de tip babilonian, în robia romană. Pavel o vede în primul rând ca pe o robie spirituală (vezi Împietrirea lui Israel din Romani 11). Și într-adevăr întoarcerea finală a lui Israel va duce la o izbăvirea glorioasă prin Mesia care va eclipsa izbăvirea din Egipt. Anul 539 rămâne un moment glorios din istoria lui Israel, dar izbăvirea lor finală prin Mesia va însemna cu adevărat apogeul izbăvirii lor.

Ne reîntoarcem puțin și la Ieremia 21. E interesant că mesajul adresat casei lui David din 21:1-23:8 începe cu mesajul adresat lui Zedechia (cap.21) și apoi urmează mesajul adresat PREDECESORILOR săi: Ioahaz, Ioachim și Ioachin (cap.22). Cap.21 este un mesaj adresat casei lui David pe ultima sută de metri înainte de întreruperea (temporară) a dinastiei davidice și înainte de a fi aruncat la pământ, atât Ierusalimul, cât și scaunul de domnie al împăratului din Ierusalim. Pe când cap.22 include mesaje adresate cu ani buni înainte de anul 586. Deci cap.21 ne-ar introduce mult mai bine în tensiunea legată de credințioșia Domnului față de legământul davidic. Aceasta ar fi o posibilă explicația de ce mesajul adresat lui Zedechia este așezat înainte de mesajul adresat predecesorilor săi.

Mai observăm în cap.21 repetarea cuvântului MÂNĂ:

- Voi întoarce armele de război care sunt în MÂINILE voastre... și le voi strânge în mijlocul cetății acesteia (21:4)
- Apoi Eu însumi voi lupta împotriva voastră cu MÂNA întinsă și cu BRAȚ tare. (21:5)
- După aceea voi da pe Zedechia, pe slujitori și pe popor... îi voi da în MÂINILE lui Nebucadnețar (21:7)
- Cetatea va fi dată în MÂINILE împăratului Babilonului care o va arde cu foc. (21:10)
- Faceți dreptate dis-de-dimineată și scoateți pe cel asuprit din MÂINILE asupritorului ca să nu izbucnească mânia Mea ca un foc, și să se aprindă, fără să se poată stinge, din pricina răutății faptelor voastre.

Avem MÂINILE lui Israel, MÂNA lui DUMNZEU, MÂNA lui Nebucadnețar și MÂNA asupritorului din cetate. MÂNA casei lui David lupta împotriva MÂINII lui Nebucadnețar. Dar însăși MÂNA lui Dumnezeu era împotriva lor și avea să-i dea în mâinile lui Nebucadnețar. Dar tot MÂINILE lor asupreau pe cel slab din popor și nu apărau pe cel nedreptățit din MÂINILE asupritorilor din cetate. Iată de ce MÂNA lor nu avea putere împotriva vrăjmașilor lor, și iată de ce MÂNA lui Dumnezeu era împotriva MÂINII lor și-i dădea în MÂNA vrăjmașilor lor. În cetate cel slab era în MÂINILE asupritorului. Casa lui David asuprea ea însăși pe cel slab și închidea ochii când era asuprit de alții mai puternici din cetate. Astfel Domnul aduce peste ei Unul mai puternic decât ei. Acum ei sunt cei slabi și sunt dați pe mâna unuia mai puternic decât ei. Pentru că ei au asuprit pe cel slab și l-au dat în mâna asupritorului, acum ei înșiși sunt dați pe mâna

Asupritorului. Acum ei sunt cei slabi în mâna unuia mai puternic decât ei: Nebucadnețar. În acest tablou apare mâna lui Dumnezeu. Domnul este împotriva lor cu MÂNĂ ÎNTINSĂ și BRAȚ TARE. Dar această expresie e folosită în Pentateuh în contextul IZBĂVIRII lor din Egipt, din Mâna unui Asupritor mai puternic decât ei. Iată ce spune Domnul lui Moise:

1. Domnul a zis lui Moise: „Vei vedea acum ce voi face lui faraon: **o mână puternică** îl va sili să-i lase să plece; da, **o mână puternică** îl va sili să-i izgonească din țara lui.”

2. Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: „Eu sunt Domnul.

3. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeu cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca „Domnul.”

4. De asemenea, Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini.

5. **Acum** însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin egiptenii în robie, și Mi-am adus aminte de legământul Meu.

6. De aceea, spune copiilor lui Israel: „Eu sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu **braț întins** și cu mari judecăți.

7. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și veți cunoaște că Eu, Domnul Dumnezeu vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii.

8. Eu vă voi aduce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul.”

9. Astfel a vorbit Moise copiilor lui Israel. Dar deznădejdea și robia aspră în care se aflau i-au împiedicat să asculte pe Moise.

10. Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

11. „Du-te de vorbește lui faraon, împăratul Egiptului, să lase pe copiii lui Israel să iasă afară din țara lui.”

12. Moise a răspuns în fața Domnului: „Iată că nici copiii lui Israel nu m-au ascultat: cum are să m-asculte faraon pe mine care n-am o vorbire ușoară?”

Iată că mâna tare și brațul întins care i-a izbăvit din Egipt acum lucrează împotriva lor prin mâna lui Nebucadnețar. Cel care i-a izbăvit din mâna lui Faraon prin mâna tare și braț întins acum luptă împotriva lor cu mâna tare și braț întins pentru a-i da în mâna lui Nebucadnețar. Cel care și-a folosit brațul puternic pentru a-i scoate din robie, își folosește același braț pentru a-i duce din nou în robie. Motivul este pentru că acum, ei, cei scoși din robie, asupresc pe cel slab și nu smulg pe cel slab din mâna asupritorilor.

Dumnezeu care i-a smuls din mâna cumplită a asupritorului SE aștepta ca ei să NU asuprească pe cel slab, ci să-i apare pricina și să-l smulgă din mâna celui puternic, și să oglindească astfel INIMA Celui care i-a răscumpărat din robie. Căci Yahwe este tatăl orfanilor și soțul văduvelor. Dar când au fost ei puși în situație de putere a asuprit pe cel slab urmând pilda lui Faraon, și nu Pilda lui Yahwe sau a lui David. David a păstorit pe Israel și a apărât pricina celui slab. Dar fiii lui au urmat pilda lui Faraon și au asuprit pe cel slab. Am observat că aceasta e o temă centrală din secțiunea 21-23a și anume sensibilitatea inimii Domnului față de cel slab. Pentru că fiii lui David au asuprit pe cel slab, Domnul e gata să pună capăt casei regale davidice (pentru o vreme) în pofida jurămintelor făcute altădată lui David. Israel care asuprește devine din nou cel slab asuprit. Și astfel, Cel care i-a răscumpărat din Egipt, îi va răscumpăra și din țara de la miază-noapte, și de această dată nu li-l va da pe David, ci pe Mesia, fiul David, care e însuși Domnul. El va fi numit Domnul DREPTATEA noastră (în traducerea literală), deci Cel care face Dreptate. Israel cel slab din Egipt este dus în țară unde primește putere. El nu folosește această putere pentru a apăra pe cel slab, ci pentru a asupri pe cel slab. Domnul îl pune din nou pe Israel în poziție de slăbiciune: Nebucadnețar îi înconjoară. Acum Israel e din nou cel slab. El poate EMPATIZA cu cel slab și să-i vină în ajutor. Dacă ar face acest lucru atunci Domnul l-ar izbăvi din nou! Raportarea la cel slab pare a fi CAUZA dezastrului lui Israel, dar și cheia IZBĂVIRII lui! Însuși Moise, deși în poziție de putere, își folosește puterea pentru a lua apărarea celui asuprit și nu pentru a asupri. Zedechia nu pricepe mesajul. El continuă să asuprească pe cel slab și astfel este dat în mâinile lui Nebucadnețar. De-abia Israel ajuns în robie, în situație de mare slăbiciune, se trezește și strigă către Domnul. Și atunci este izbăvit. Nu așa a fost și în Egipt. Inima lui Israel era lipită de Egipt. Doar robia aspră a făcut să-i facă să dorească să plece din Egipt. Și de-abia când au strigat către Domnul acesta Și-a adus aminte de legământul făcut cu Avraam și a privit spre ei și a luat cunoștință de ei:

23. După multă vreme, împăratul Egiptului a murit; și copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu.

24. Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov.

25. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei.

Dar uitase Domnul de legământul cu Avraam? Nu știa Domnul se suferința lor? Nu îi privea zi și noapte și nu cunoștea problemele lor? Desigur, dar aici e un ALTFEL de A AUZI, un altfel de a-Și aduce aminte, un altfel de a privi, un altfel de a LUA CUNOȘTINȚĂ de ceva. Căci acum Domnul AUDE și ACȚIONEAZĂ, Își aduce aminte și ACȚIONEAZĂ. Cel atotștiutor nu poate uita. Dar El AUDE și ÎȘI ADUCE AMINTE

într-un sens profund care-l împinge IMEDIAT **la ACȚIUNE**. Cheia pare că au strigat. E interesant că textul nu spune că au strigat către Domnul, dar cred că putem deduce că au strigat către Domnul lui Avraam. Căci idoli Egiptului îi puteai ei izbăvi din mâna Egiptenilor? Și atunci la cine să strigi decât la Dumnezeuul părinților tăi? El ar putea interveni în favoarea ta. El te-ar putea smulge din mâna Egiptenilor.

Marele TEST pare a fi acela când ți se dă PUTERE și ți se cere să folosești această putere pentru protejarea și slujirea celui slab. Aici e testul picat de Israel. Aici e testul picat de casa lui David. Căci, când primește PUTERE, Israel uită că el rămâne cel slab care are aceeași nevoie disperată de Domnul în fața capcanelor vrăjmașului, și apoi Israel folosește această putere pentru a asupri și nu pentru a sluji. David însuși este așezat în stare de slăbiciune evidentă 10 ani de zile când e prigonit de Saul. Apoi i se dă puterea ca să protejeze la rândul său pe cel slab. Și David face acest lucru! Totuși are și el o cădere. Și căderea este tocmai la acest capitol:

1. *Domnul a trimis pe Natan la David. Și Natan a venit la el și i-a zis: „Într-o cetate erau doi oameni, unul bogat și altul sărac.*

2. *Bogatul avea foarte multe oi și foarte mulți boi.*

3. *Săracul n-avea nimic decât o mielușea, pe care o cumpăraseră; o hrănea și o creștea la el împreună cu copiii lui; ea mânca din aceeași bucată de pâine cu el, bea din același pahar cu el, dormea la sânul lui și o privea ca pe fata lui.*

4. *A venit un călător la omul acela bogat. Și bogatul nu s-a îndurat să se atingă de oile sau de boii lui, ca să pregătească un prânz călătorului care venise la el; ci a luat oaia săracului și a gătit-o pentru omul care venise la el.”*

5. *David s-a aprins foarte tare de mânie împotriva omului acestuia și a zis lui Natan: „Viu este Domnul, că omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte.*

6. *Și să dea înapoi patru miei, pentru că a săvârșit fapta aceasta și n-a avut milă.”*

7. *Și Natan a zis lui David: „Tu ești omul acesta! Așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: „Eu te-am uns împărat peste Israel și te-am scăpat din mâna lui Saul;*

8. *te-am făcut stăpân pe casa stăpânului tău, am pus la sânul tău nevestele stăpânului tău și ți-am dat casa lui Israel și Iuda. Și dacă ar fi fost puțin atâta, aș mai fi adăugat.*

9. *Pentru ce, dar, ai disprețuit tu cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui? Ai lovit cu sabia pe Urie, hetitul; ai luat de nevastă pe nevasta sa, și pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon.*

10. *Acum, niciodată nu se va depărta sabia din casa ta, pentru că M-ai disprețuit și pentru că ai luat de nevastă pe nevasta lui Urie, hetitul.”*

David își folosește puterea primită pentru a lovi în cel mai slab decât el (Urie). Se atinge de soția lui și apoi îi ia viața. David revine apoi pe linia ascultării. Înainte să-l pună într-o poziția de PUTERE, Domnul îl lăsase prigonit de mâna lui Saul 10 ani. Îl lăsase într-o stare de slăbiciune evidentă pentru a VEDEA cât de slab este și cât de mare nevoie are de Domnul și pentru a avea mereu inima sensibilă față de cel slab, pentru ca să fie un Slujitor, și nu un Asupritor al lui Israel cum devenise Saul. De aceea ÎNĂLȚAREA e precedată mereu de smerire. În perioada de smerire, nu doar recunoașterea propriilor slăbiciuni (de care David a uitat când a invitat-o pe Bat-Șeba la el) e lecția, ci și cunoașterea inimii Domnului față de cel slab și empatizarea pe viață cu cel slab. David uită că e slab și își folosește puterea împotriva celui mai slab decât el. David uită pentru moment două lecții simple pe care Domnul i le-a predat zi de zi mai bine de 10 ani. Raportarea la cel slab pare a fi o CHEIE specială. Ea se afla în buzunarul lui Ezechia chiar pe ultima sută de metri înainte de anul 586. Dacă Ezechia folosea această cheie și începea să apere în cetate pe cel slab, Domnul ar fi venit din nou cu o minune ca să alunge pe Nebucadnețar. David nu se ocupa doar de vitejii lui. Pricina celui slab ajungea până înaintea împăratului. Un lider nu poate investi doar în lideri. Slujirea sa trebuie să se manifeste în mod direct și față de cel mai slab. Ceea ce poate fi perceput ca o risipă din perspectiva teoriilor de management poate fi cheia binecuvântării întregii cetăți, salvării cetății.

Să recunoști mereu că ești cel slab, să empatizezi mereu cu cel slab și să-l ajuți cum poți, și Domnul va avea grijă de tine și te va proteja în fața unor vrăjmași mai puternici ca tine. În cetatea Bisericii cel slab în credință este și cel mai vulnerabil, dar și cele care face o mulțime de probleme și îți dă multă bătaie de cap. Adesea cel bolnav din Biserică se vindecă greu și foarte lent. El pare a fi elementul vulnerabil prin care vrăjmașul te poate lovi. Și o face adesea. Cetatea pare mai sigură dacă el ar fi în afara cetății. De asemenea slujirea investită în îngrijirea lui pare adesea o risipă, căci răspunsul celui bolnav este inconstant, adesea dezamăgitor. E mai simplu să te delimitezi de cei slabi, sau să-i lași în plata Domnului. Cetatea ar fi mai liniștită, mai fără de probleme și aparent, mai în siguranță. Viața ta ar fi mai lipsită de răni, de dezamăgiri, de atacuri din partea celui rău... Și totuși strategia duhovnicească propune cu totul altceva. Îngrijirea celui slab e cheia protejării cetății, comunității. Căci făcând aceasta, Domnul Însuși va îngriji cetatea de vrăjmași mai puternici ca cei din cetate. Și în îngrijirea celui slab, cel mai sănătos își descoperă noi fisuri, noi puncte vulnerabile, își aduce astfel mereu aminte că el însuși e atât de bolnav și atât de slab. În îngrijirea celui mai slab se învață lecții dumnezeiești și se descoperă legități spirituale și resurse fundamentale în lupta spirituală. Nu renunțarea la complicata îngrijire a celui slab e direcția, ci o îngrijire mai atentă a celui slab. Isus Însuși s-a îngrijit de cei 11 ucenici PÂNĂ la CAPĂT. Măcar că i-ar fi fost mai simplu, măcar în ultima săptămână din viață, să nu mai aibă nici o legătură cu ucenicii. Căci prin ei, apropiații lui, veneau cele mau usturătoare atacuri din partea celui

rău (mustrarea lui Petru, cearta lor cine este mai mare, dezaprobarea gestului femeii care a vărsat vasul cu mir etc.). Dar Isus, în fața celui mai cumplit atac spiritual, își petrece cea mai mare parte din timp ÎNGRIJIND niște ucenici atât de bolnavi și naivi, și care-i făceau o mulțime de probleme și de răni. Dar știa că făcând acest lucru rămâne în cadrul în care Domnul îl protejează. Pentru că a îngrijind de cel slab, și Dumnezeu avea să-L păzească în ceasul întinericului, în ceasul slăbiciunii lui. Inima Celui ce este dragoste oferă o atenție specială celui mai slab, mai vulnerabil, mai bolnav, celui mai mic. Aceasta e inima Lui. Cine Îl urmează e chemat să fie pe aceeași frecvență cu inima Domnului. Deci grija față de cel slab va fi o prioritate a ucenicilor lui Isus. Și sfera noastră de responsabilitate este în primul rând în sânul Bisericii noastre locale. Aici e sfera noastră de responsabilitate. Cel slab e cel întors de curând la Domnul, e copilul mic, e cel ce suferă de adânci boli spirituale, e cel cu limite teologice și de încredințare etc. Iată câteva texte care ne arată cât de importantă este grija față de cel slab în ochii Domnului, dar și cât este de răsplătită de Domnul.

Împăratului din Proverbe 31 pare să i se promită că dacă va fi cu adevărat un rege, va primi în adevăr cu adevărat o regină. Dar ce înseamnă să fii cu adevărat un rege?

1. *Cuvintele împăratului Lemuel. Învățătura pe care i-o dădea mama sa.*
2. *Ce să-ți spun, fiule? Ce să-ți spun fiul trupului meu? Ce să-ți spun, fiule, rodul juruințelor mele?*
3. *Nu-ți da femeilor vlaga, și dezmierdările tale celor ce pierd pe împărați.*
4. *Nu se cade împăraților, Lemuele, nu se cade împăraților să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari;*
5. *ca nu cumva, bând, să uite Legea și să calce drepturile tuturor celor nenorociți.*
6. *Dați băuturi tari celui ce piere, și vin, celui cu sufletul amărât;*
7. *ca să bea să-și uite sărăcia și să nu-și mai aducă aminte de necazurile lui. –*
8. *Deschide-ți gura pentru cel mut, pentru pricina tuturor celor părăsiți!*
9. *Deschide-ți gura, judecă cu dreptate și apără pe cel nenorocit și pe cel lipsit.*

Adevăratul împărat își folosește puterea și autoritatea nu pentru propriile beneficii, ci pentru slujirea celui nenorocit, celui părăsit, celui lipsit. Aceasta nu are să-ți dea bani pentru binele făcut. Nici nu îți consolidează puterea și împărăția, căci nu au o poziție de influență. Un împărat tinde să ajute mai întâi pe cei care-l pot ajuta să-și întărească împărăția: pe cei bogați, cu renume etc. Dar faptul, că ajută un orfan, nu-i oferă ceva valoros pentru domnie. Dar dacă ajută pe cel slab și-L face aliat pe Domnul Domnilor și Împăratul Împăraților. El îi va întări împărăția, El va fi de partea lui în ziua

necazului Său. Dar cel slab e nedreptățit de cel bogat și cu renume. A lua apărarea celui slab înseamnă a ți-i face vrăjmași pe cei puternici din țară. Nu e ușor. Necesită credință, încredere în Domnul. Căci dacă El este de partea ta, cine va fi împotriva ta? Dar dacă El este împotriva ta, cine te va putea scoate din mâna Lui?

Ne aducem aminte de Ps.41:

1. *Ferice de cel **ce îngrijește de cel sărac!** Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește;*
2. *Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ, și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui.*
3. *Domnul îl sprijină, când este pe patul de suferință: îi ușurezi durerile în toate bolile lui.*

Ne aducem aminte de Isaia 58:

6. *Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, **dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug;***
7. *împarte-ți pâinea **cu cel flămând** și adu în casa ta pe **nenorociții fără adăpost;** dacă vezi pe un **om gol**, acoperă-l, și **nu întoarce spatele semenului tău.***
8. ***Atunci** lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți.*
9. ***Atunci** tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: „Iată-Mă!” Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară,*
10. *dacă vei da mâncarea ta **celui flămând**, dacă vei sătura **sufletul lipsit**, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare!*
11. *Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădulelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.*
12. *Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temeliiile străbune, vei fi numit „Dregător de spărturi”, „Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit”.*
13. *Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării,*
14. *atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.”*

Promisiunile din Isaia 58 sunt amețitoare, aproape de necrezut. Condiția fundamentală este să dai drumul celui asuprit și să îngrijești de cel slab și lipsit. În mod cert înseamnă mai mult decât de a face acte de binefaceri. În contextul nou testamentar al Bisericii locale înseamnă se te implici în procesul complex al ucenicizării, al slujirii fratelui în credință. Înseamnă să mergi pe urmele slujirii lui Isus față de cei 12 pe care l-am comentat atât de mult în Evanghelia după Matei. Înseamnă să te faci vulnerabil, să dezvolți relații apropiate cu frații tăi. În aceste relații vei fi rănit, vei răni, dar doar așa vei descoperi fisurile și harul vindecător. Și doar făcând așa, Domnul te va proteja în ziua cea rea. Căci trebuie să fii credincios lucrului încredințat ca întoarcerea stăpânului să însemne binecuvântare și nu blestem. A fi credincios lucrului încredințat înseamnă a îngriji de cel slab, dar cel slab ești în primul rând tu. Apoi frații tăi. Și printre aceștia unii sunt chiar mai slabi. Liderul obsedat de ideea de eficiență, care doar investește în alți lideri pierde un element esențial din slujire: grija față de cel mai slab. Adevăratul lideri investește și în alți lideri, dar are relații și cu cei mai slabi. El știe că acolo bate inima Domnului, el știe că doar făcând așa Îl va face pe Domnul aliat de partea lui, ca în ziua cea rea el să fie izbăvit din mâna unor vrăjmași mai puternici decât El. În perioada celor 3,5 ani, Vrăjmașul va acționa cu puteri maxime. Doar Domnul ne va putea proteja. Și o va face în măsura în care PÂNĂ la ceasul încercării vom fi îngrijit de cel slab. Și o va continua să o facă, dacă în acea perioadă de 3,5 ani vom continua să avem grijă de cel slab. Noi ne gândim că ar fi bine ca în acea perioadă să fii înconjurat doar de cei mai puternici. Desigur e înțelept să te ferești de oamenii înșelători, de relațiile nocive. Dar cel slab de care suntem chemați să ne îngrijim e o oaie rănită și nu un lup în haine de oaie. E cu totul altceva. Dar în mod paradoxal Domnul nu vede așa. Faptul că cel slab va fi în Biserică nu e un dezavantaj, ci un avantaj. Și îngrijirea lui până la capăt va fi una din cheia izbăvirii noastre. Căci copiii în credință și copiii biologici par a fi punctele vulnerabile. Dar tocmai ele pot fi cheia biruinței. Căci Domnul are o grijă și un har special față de cel slab, dar și față de cel ce îngrijește de cel slab. Alungarea oilor rănite nu face turma mai puternică, ci doar o îndepărtează de un har special, de care are atâta nevoie în ziua cea rea! Dacă te distanțezi de cel slab, vei avea o viață mai lipsită de probleme, dar vei avea și o lipsă enormă de har în ziua necazului tău!